

ترتيب و پيشکش سعيدخان

د کتابونو په وړاندو کې

(په پيلابلا و اثارو ليکل شوې سريزه)

PDFBOOKSFREE.PK

۱۳۸۷

محمد اسمعيل يون

ترتیب و پیشکش سعیدخان

د کتابونو پہ ورہمو کی

محمد اسمعیل یون

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

کتاب پڙندنه

د کتاب نوم:	د کتابونو په وړه وړه کي
ليکوال:	محمد اسمعيل يون
خپرنډوی:	يون کلتوري يون
چاپ شمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۸۷ ال کال
د ليکوال	
پرله پسې شمېره:	(۲۷)
د خپرنډوی	
پرله پسې نومره:	(۲۷)
کمپوزر:	ضيا الرحمن ضيا

نيوليک

گنه سرليک مخ

۱	ددې سريزو په باب څو ټکي	۱
۹	سريزه (د غشو تنده)	۲
۲۰	د بې هويتۍ په درياب کې د هويت ډيوه	۳
۳۳	ازمون په خپل فرهنگي ازمون کې ډپر...	۴
۵۰	يادون ((سيندونه هم مري))	۵
۶۵	له ((خيرې گربوانه)) تر ((کوثر جامه)) د...	۶
۷۸	د واقعيتونو يوه هنداره	۷
۸۰	د لويديځمېشتي فرهنگي بهير يو يار	۸
۸۸	د ارواپوهنې ښوونځي	۹

ترتیب و پیشکش سعیدخان

۹۰	گام پر گام له خوشال سره	۱۰
۹۶	((لاهو)) شاعر	۱۱
۹۸	پردېس ژوند او ((پردېسي نغمې))	۱۲
۱۰۱	ددې اثر ليکوال او خپرندوی په باب څو خبرې	۱۳
۱۰۷	زرین انځور	۱۴
۱۱۴	((د حقوقو بنسټونه)) د استاد ستانیکزي...	۱۵
۱۱۷	د جنګي جنايتکارانو محاکمه	۱۶
۱۲۵	لغمان او اوسنی فرهنگي بهير	۱۷
۱۳۳	پښتو غږپوهنه او ويیپوهنه	۱۸
۱۳۵	په ((زړه کلا)) کې يو عالم خبرې	۱۹
۱۴۲	((افغانان په استرالیا کې)) زموږ د تاريخ يوه...	۲۰
۱۴۶	د فریاد سوي فریادونه	۲۱
۱۵۴	افغانستان د مکيا ويلي په سياسي...	۲۲
۱۶۲	((يوه شپه دوه خوبونه)) او د هغو تعبیرونه	۲۳
۱۷۰	((حقيقت)) او د کوچنيانو ادبيات	۲۴
۱۷۵	ترپاييلیک پورته هڅه	۲۵
۱۸۰	د محمد اسمعیل يون لنډه پېژندنه	۲۶

ددې سريزو په باب خو ټکي

تراوسه پورې ددې هڅو بېلگې ډېرې کمې ليدل شوي، چې يو څوک ددې د نورو پراڅو خپلې ليکلې سريزې د يوې ټولگې په توگه چاپ کړي او يا ددې د يوه بل ليکوال هغه سريزې يا يادښتونه راټول کړي، چې د نورو ليکوالو پراڅو يې ليکلي وي.

يوازې استاد حبيب الله رفيع دا هڅه کړې، چې د بېلابېلو ليکوالو پراڅو خپلې ليکلې سريزې او يادښتونه سره راټول او په ((کتابونه او دريابونه)) نومي اثر کې يې خوندي کړي دي. بناغلي افضل شېرزاد بيا د ارواښاد استاد روحي نږدې هغه لس عنوانه سريزې او يادښتونه سره راټول کړل او په پېښور کې يې د يوه ځانگړي اثر په توگه چاپ کړل، چې استاد روحي د بېلابېلو ليکوالو پراڅو ليکلې وو. نور نو تر دې دمه ماته د کوم بل چا داسې کړی کار معلوم نه دی او که وي هم خو د گوتو په شمار دا ډول اثار به وي. په دې ورځو کې چې زه خپلې ليکنې په خپله

راتولوم، نو پر دې سريزو او يادبنتونو مې هم سترگې ولگېدې، چې ما د نږدې پنځه لسو کلونو په ترڅ کې د هېواد د بېلابېلو ليکوالو پر اثارو ليکلي دي. دې ليکنو ته مې يو ځانگړی باب ورکړ او په يوه ځانگړې ټولگه کې مې راتولې کړې. په خپل لاس د خپلو ټولو يا هم اکثرو ليکنو له راتولولو څخه زما هدف دادی، چې زه نه غواړم، زما پر کړي کار په گانده (اينده) کې نور څوک ستړي شي، يا څوک پرې د راتولولو له امله خپل وخت ضايع کړي او يا هم ورته د اشک پيدا شي چې کومې ليکنې راتولې او خوندي او کومې نه کړي. په افغاني ټولنه کې ژوند ډېر بحراني دی، ان تردې چې خلک د خپلو کورونو د مالونو خونديتوب ته حيران دي او ايله د خپل سر په غم کې دي، پاتې خولاد نور د فرهنگي کار د خونديتوب مسئله.

نو هر ليکوال ته په کار دي، چې خپل اثار په خپله خوندي کړي، کوم اثار چې په بيا چاپ او راتولېدو ارزې، هغه راتول او د بيا چاپ له لارې يې د مرگ او ورکېدو له خطر ه وژغوري. زموږ په فرهنگي ټولنه کې د ليکوال تر مړينې وروسته دا يو غټ بحث وي چې دې مرحوم ليکوال څومره اثار ليکلي؟ څومره چاپ دي؟ څومره ناچاپ؟ څومره يې په خپل نامه دي او څومره په بدل يا مستعار نامه؟ دغه ناندري، ابهامات او کښته پورته خبرې تر ډېره وخته د ليکوالو تر منځ روانې وي. ددې علت دادی چې ليکوال په خپل عمر کې د خپل کړي کار سم سپيناوی نه وي کړی.

دا سمه خبره ده چې مرگ نا خبره راځي او چاته له ډول و سورني سره نه راځي، خو په هر ترتيب ليکوال بايد د مرگي همدغه ناخبره خطر په پام کې ونيسي او څه يې چې کړي له سره منظم او د چاپ او خپراوي لپاره يې تيار کړي. پخوا حالات ستونزمن وو، د چاپ او تکثير شونتياوې کمې وې او ليکوال د خپلو او نورو ليکوالو د اثارو د خونديتوب جوگه نه و، اوس خو زمانه بدله ده، د چاپ، کمپيوټر او انټرنېټ اسانتياوې د اثارو د خونديتوب تضمين کوي، نو هر ليکوال ته په کار دي چې خپل فرهنگي ژوند شفاف کړي او څه يې چې کړي، هغه د ځينو په اصطلاح پر ريكارډ راولي. په هر څو کلونو کې خپل تېر فرهنگي کار او اثارو ته د ليکوال بيا نظر او ژوره کتنه هغه ته دا مسئله روښانه کوي، چې تېر يې څه کړي او راتلونکي کې ورته څه کول په کار دي؟

خپله د ليکوال اثار د ليکوال د علمي، سياسي، کلتوري او ټولنيز شخصيت د ارزونې لپاره ښه تله ده، ليکوال بايد تر هر څه لومړی د خپلو اثارو په تله کې ځان وتلي، چې څه يې کړي او څه بايد وکړي؟

ما هم دا سريزې په همدې نيت بيا راټولې کړې، چې زه هم خپل ځان د ماضي په هنداره کې وگورم او نور هم ما يو ځل بيا په دې تېره ايښه کې وگوري، چې څه مې ليکلي؟ او څرنگه مې ليکلي دي؟ ما په دې سريزو کې کوم بدلون نه دی راوړی، يوازي کوم ځای کې چې چاپي تېروتنه شوې، هغه مې سمه کړې ده. دا اکثره

ادبي اثار دي، پر ادبي ليکنو سريزې څه خاص خطرناک سياسي عواقب نه لري او که يې ولري هم، ليکوال بايد هغه وزغمي، ما خپلې سياسي ليکنې هم راتولې او تر کوم خاص بدلانه پرته مې چاپ ته تيارې کړي، له نورو ليکوالو مې هم هيله ده، چې له کوم ځانگړي تغيير پرته خپلې ليکنې بيا چاپ کړي. هره ليکنه د يوه مهال د پېښو او حالاتو انځورنه کوي، او سمهالې ليکنې بايد د اوسني وخت حالات منعکس کړي او د تېرو وخت ليکنې د همغه تېر مهال په دې اثر کې چې تاسو مخې ته پروت دی، پر (۲۴) بېلابېلو اثارو د چاپ پر مهال بحث شوی، ځينې په کې واړه يادښتونه دي او ځينې په کې د منځنۍ کچې او يا هم د اثر له غوښتنې سره سم سريزې پر دې سريزو کې ما اکثره دا هڅه کړې چې نه يوازې پر دې مشخص اثر بحث وکړم، بلکې څه نا څه مې د ليکوال پر کړي کار هم بحث کړی دی. له دې څخه زما موخه داده چې د ليکوال د نور کړي کار د يادونې له لارې، د دې اثر شننه هم څه نا څه اسانه کېږي، خو پر ټولو اثارو داسې نه ده. د اثر او د ليکوال د شخصيت د شننې ترمنځ، د رابطې له مخې دا کار شوی دی. پر پورتنیو اثارو سربېره ما پر ځينو نورو اثارو هم سريزې او يادښتونه ليکلي دي، خو تر دې مهاله مې لا گوتو ته رانغلل، خو پاتې اثار د گوتو په شمار دي، اکثره هغه اثار چې تر دې مهاله ما پرې ليکنې کړې دي، همدا دي، چې دلته يې سريزې راغلي دي. دغه راز د ليکوالو پر ځانگړو اثارو مې ځانگړې تبصرې هم کړي،

چې په بېلابېلو خپرونو کې خپرې شوې دي. د بېلابېلو فرهنگي ټولنو د استازي په توګه مې، د دې ټولنو له خوا په چاپ شوو اثارو هم، د ټولنو په نامه سريزې او يادښتونه ليکلي، د هغو راوړل مې هم دلته مناسب و نه ګڼل. دغه راز په لسګونو ځوان شاعران او ليکوال مې د هغو د نثر او نظم له بېلګو سره د تېرو دوو لسيزو په بهير کې په ځينو خپرونو کې معرفي کړي، د هغو بيا چاپ مې هم ضرور ځکه و نه ګاڼه، چې هغوی بيا وروسته اکثره يا د خپلو اثارو او يا هم د نورو ادب تذکرو له لارې معرفي شول، نو ځکه خو د دې ډول ليکنو بيا چاپ ته ډېره اړتيا پيدانه شوه. په پورتنيو سريزو کې د ليکوالو د اثارو پر مثبتو او بريمنو خواو ډېر بحث شوی، ځينې منتقدین کېدی شي له دې ډول سريزو سره موافق نه وي او ووايي چې دې کې د انتقاد مالګه نه شته، د دې ډول احتمالي نظرونو په باب بايد ووايم، چې دا سريزې د ليکوال تر بحث لاندې اثر له تشریح او تعارف سره مرسته کوي، نه دا کره کتنې دي او نه هم د يوه اثر ټوله ارزونه. موږ بايد د هغو منتقدينو په شان عمل و نه کړو چې تيارې مړې ته ناست وي او پر يوه اثر باندې د چاپ تر مهاله ټوله تېره شوې پروسه له ياده وباسي. زموږ ټولنه د ځينو نورو پرمختللو ټولنو په شان نه ده، چې ليکوال يوازې د اثر د ليکلو دنده سرته رسوي، دلته چاپېريال ډېر اغزن دی، له سياسي، کلتوري او نورو تنګسياوو سره سره د يوه اثر تخنيکي چارې هم له ګڼو ستونزو سره مخ دي. زموږ يو پښتون افغان

ليکوال هم خپل اثر ليکي، هم يې خپله ايډيټ کوي، هم ورته خپله پيسې پيدا کوي، هم يې خپله چاپوي، هم يې خلکو ته خپله وپشي او هم يې بيا خلکو ته خپله وړيا ډالۍ کوي، دا ټول بهير چې په حقيقت کې د څو تنو کار دی، يو زيات شمېر ليکوال يې په يوازې ځان سرته رسوي. نو په دغسې تنگو او اغزنو شرايطو کې چې د ليکوال مخاطبين هم يالروي او يا د کتاب لوستني معيارونو ته نه وي رسېدلي، پر ليکوال تر توقع پورته انتقادونه، زموږ فرهنگي بهير ته ډېر زيان رسوي. زه خپله د يو سالم انتقاد او مثبتې کره کتنې پوره پلوی يم، خو په داسې حالت کې چې کره کتونکي خپله يو ځل ځان د ليکوال په هنداره کې وويني چې: که دی چېرې د ليکوال پر ځای وای، له کوم چاپېريال او ستونزو سره چې ليکوال مخ دی، دی هم ورسره مخامخ وای او تر ليکوال يې بڼه اثر پنځولای او چاپولای شوی، نو بيا کره کتونکی حق لري، چې پر ليکوال د شتو امکاناتو په هنداره کې، په خلاص مټ انتقاد وکړي. خو ځينې کره کتونکي په اصطلاح کره کتونکي دي، هغه دې ته ناست دی چې کوم ليکوال په ډېر تکليف د خپل فکر او تندي په خولو يو اثر چاپ کړي، نو بيا دوی ورته قلمونه تېره کړي، داسې څه پرې وليکي چې هغه ليکوال د خپل اثر له ليکلو پښېمانه کړي. دا ډول په اصطلاح کره کتونکي په واقعيت کې د بل ليکوال د اثارو په نقدونه او يا هم ارزونه کې خپل ژوند او شهرت ويني. که هغوی څه ونه ليکي نو ده ته د کلتوري ژوند او

شهرت هېڅ وسیله نه برابرېږي. زما لاره له داسې کره کتونکو بېله ده، خو ټولني ته د ټولني تر کچې د ټيټو او مبتدلو اثارو د وړاندې کولو ټينگ مخالف یم. هر اثر چې ټولني ته وړاندې کېږي، باید د ټولني اکثره او که نه یو ټاکلي شمېر وگړو ته خونوی وي او باید د هغوی د ذهني کچې د لوړاوي سبب شي. په هر حال ددې سریزو چاپ مې له دې پلوه هم ضروري وگانه چې لږ تر لږه زموږ هېواد والو ته د شل پنځه ویشو بېلابېلو اثارو په باب معلومات وړاندې کړي، له دې لارې دوی له هغو اثارو سره اشنا شي او که چېرې اړتیا یې ورته احساسوله، نو خپله هغه اثر ترلاسه کړي.

زه په پای کې یو ځل بیا له خپلو ټولو او سنیو لیکوالو څخه هیله کوم، چې خپل کار په خپله راټول کړي او دا بار راتلونکي نسل ته پرېږدي، زه د لوی خدای (ج) له درباره هیله من یم، چې زموږ د راتلونکي پښت غمونه او دردونه به تر موره ډېر کم وي، خدای (ج) به هغوی ته د علم او پرمختگ زمینه برابره کړي او هغوی به پر داسې گڼو علمي او ورځنیو کارونو مصروف وي، چې د دوی د ژوند د سوکالی سبب شي. په همدې هیله پر دې سریزو دا سریزه پایته رسوم.

په ټوله فرهنگي مینه او ادب

محمد اسمعیل یون

ارگ، د جمهوري ریاست ودانۍ، کابل-افغانستان

۱۳۷۸ کال د مرغومي ۲۲

سریزه: د غشو تنده

د روانې لمريزې پېړۍ شپېتم کلونه او په تېره بيا د يادو کلونو وروستي پنځه کلونه، داسې مهال و چې په کابل کې د (شعر)) او (شعار)) ترمنځ په ډاگه پوله او برید راکښل شول. دا څه ناڅاپي خبره نه وه، ترڅو لسيزو واټن وروسته د دې لاره چاره برابره شوه. انساني ذهن، د گڼ شمېر ليکوالو او د شعر مينه والو فکر له پرله پسې کليشه يي نظمونو، سپوره منظومو ترانو او د ((شعر)) په نوم له ډانگ پيلو خبرو څخه

ستړې شوی و. يو داسې عاطفي، ادبي بدلون او اوښتون ته سترگې پر لار وو، چې د دوی پر ستړي احساس او فکر د کينې او غوسې پرځای د مينې او عاطفې باران ووروي او شعر هم په رښتيني مانا خپل هويت ترلاسه کړي. دا وخت سياسي فضا هم داسې وه، چې نور نو اکثره له سرو، گرمو او اورنيو شعارونو ستړي شوي وو او ټولو يو آرام ته اړتيا لرله. د هنر بېلابېلې څانگې په تېره بيا ادبيات او په ادب کې بيا د شعر وزرونه

خلاص شول. د ځینو مخورو لیکوالو په تېره بیا د څو تنو کره کتونکو له خوا په ډېره ځیرکۍ کار پیل شو او هغه شاعران چې په کلام کې یې د شعریت تومنه زیاته وه، دې ته وهڅول شول چې نور هم د خپل شعر هنري جوهر پیاوړی کړي. د کره کتونکو په ډله کې د هېواد تکړه لیکوال او کره کتونکي زرین انځور او پیاوړي کره کتونکي لطیف بهاند هڅې د زیاتې یادونې او ستاینې وړ دي. پر همدې وخت د کابل په فرهنگي ټولنو او کړیو کې د شاعر او ناظم، شعر او نظم پریدونه له ورايه د بېلېدو او څرگندېدو په حال کې وو. د ۱۳۷۱ لمريز کال تر پيله پورې دومره کار شوی و، چې د ادب زیاتو مینه والو د شعر او شعار ترمنځ پوله ټاکلای شوه.

ځوان شاعر صدیق الله بدر یو له هغو ځوانو شاعرانو څخه دی چې د همدغه شعري بهیر له پیل سره یې خپله شاعري پیل کړې ده. د ده د شاعرۍ د پیل پر وخت د ((شعار)) بازار ختم شوی و، ځکه نو ده د شاعرۍ دا پړاو چې له ورايه د ځینو شاعرانو په کلام کې دا وخت محسوس و، تېر نه کړ او ژر یې پر خپل کلام د شعر د هنري جوهر رنگین شال وغوړاوه.

صدیق الله بدر د دولسو کلونو په بهیر کې ښه ډېر شعرونه ولیکل او ډېرې نورې ادبي لیکنې یې وکړې، خو تراوسه یې نه د ادبي او څېړنیزو لیکنو او نه هم د شعرونو کومه ځانگړې مجموعه چاپ شوې ده.

ده خپله شاعري په اوډلي او سيستماتيک ډول پيل کړې ده،
 د ده د شاعري د لومړيو وختونو شعرونه هم پاڅه بنکاري او د
 ابتدايي شاعري په شان ډېرې کمزورې پکې نه ليدل کېږي، خو
 د دې ترڅنگ د ده د شاعري د پرمختگ سرعت چټک او
 توپاني نه دی. د څو کلونو په بهير کې د ده شاعري پر مختللي
 ده خودا پرمختگ يو ناڅاپي نه دی، د ده د شاعري وده او
 پرمختگ هغه پوخ پرمختگ ته ورته دی چې ورو پر مخ ځي او
 د تجربه کارو پوځيانو په شان تر شا خپله نيمگړتيا او خلا نه
 پرېږدي، بدران د يو پوه معمار په څېر دی چې د خپلې ودانۍ
 بنسټ په ډېر ښه شکل ږدي، ودانۍ ورو ورو ودانوي، خو ښه
 يې ودانوي، ده هم د خپلې شاعري پيلامه همدا سې راپيل
 کړې، نو ځکه يې شاعري کې د يو مستحکم او پرله پسې
 پرمختگ څرکونه ليدل کېږي.

په همدې وجه د خپلې شاعري په وروستيو وختو کې يې له
 زړه نه دومره شاعرانه غمونه راتاو دي چې ټول زړه يې د خپل
 ارمان جانان ته سپارلی او يوازې همدا شاعري ده چې د ده
 غمجن زړه ته آرام او ډاډ بڼلای شي:

داسې چې ډېر ډېر پر ماگران دی زړه مې
 زما خونه دی د جانان دی زړه مې
 توري چرې پرې هر نظر پر پوزي

د وینو کور افغانستان دی زړه مې
ستا د نظر د برېو کو هندهاره
د بنایستونو بیابان دی زړه مې.

ځینې وختونه چې څوک یو ادبي یا هنري اثر لولي نو د هغه اثر د لیکوال د شخصیت انځور یې هم سترگو سترگو ته کېږي، کله خو لیکوال په خپله د خپل اثر مرکزي اتل وي نو لوستونکي د اثر له لوستلو څخه د هغه باطني او ظاهري کرکټر څه نا څه مجسم کولای شي، کله بیا د یو اثر د بېلابېلو کرکټرونو په څېرو کې د لیکوال د اندروني شخصیت ځینې څرکونه ښکاري. خو کله کله داسې هم وي چې د لیکوال ټولنیز-ځاني او اخلاقي شخصیت د هغه د اثر له مانيزې خوا او فکري پېچلتیا سره یو شان او یو رنگ نه وي، یانې د لیکوال فزیکي جوړښت داسې وي لکه د تورو کابو غر، خو د دې غره په زړه کې بیا د ښکلو غمیو یو کان هم وي. یانې داسې چې کله د لیکوال او شاعر ځاني، ټولنيز او اخلاقي شخصیت د هغه د هنري اثر له مانيز جوهر سره سمون خوري او کله هم نه یوازې دا چې سمون ورسره نه لري، بلکې له هغه سره مغایر او مخالف هم وي.

صديق الله بدر لکه څنگه چې له نامه څخه یې څرگندېږي یو رښتینی انسان دی، همدا سې په عملي ورځني او ټولنيز ژوند کې هم یو سپېڅلی او رښتین شخص دی. دلته د اروا پوهانو

هغه خبره هم په یو ډول رښتیا خبرې چې وایي: ((نوم د نومول شوي (اسم له مسمی) سره یو نه یو ډول اړیکې لري.))
 څرنگه چې صدیق الله بدر په ورځني ژوند کې یو سپېڅلی او رښتینی انسان دی، همداسې یو هنري، روڼ، روښانه او سپېڅلی شخص دی. د کینې، تکلف او تصنع تورو گردونو او پردو یې د شعر د ملکې مخ د بېخایه ابهام په حجاب کې نه دی پټ کړی. هغه هر څه چې ویلي دي سرزوري لېوني په شان یې رښتیا ویلي او که د یار قاتل نظریې هم انځور کړی، نو ښه صفا او د زړه د هندارې په زور یې انځور کړی دی:

قاتل نظر انځور وروم د اشنا
 ځکه د زړه ورته هنداره نیسم
 زه ییمه داسې لېونی ملگرو
 اوبنکه مې سترگو کې ایساره نیسم.

وایي د شاعر پوټکی ډېر زیات نازک او نری وي، د عادي پېښې پر وړاندې ډېر ژر عکس العمل ښيي او د زړه، خیال او فکر د خوب ښاپېری، یې دومره په زړه بیداره ده، چې په ډېره عادي خبره له خوبه پاڅېږي.

کله چې شاعر د پېښو د عاملینو گروان ته په لاس غځولو کې بېوسه شي، نو مایوسه شي او له سخت رواني او روحي کرکېچ سره مخامخ شي، په همدغه حالت کې د شعر عقاب د شاعر پر سرد شعر وزرونه وغوروي او نوی شعر راوتو کېږي.

صدیق اللہ بدر ہم کله کله له داسې رواني کشمکشونو او
ستونزو سره مخامخ شوی دی:

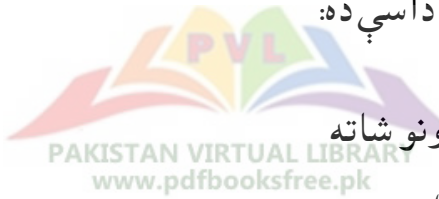
اشناته خاندانه دنياته خاندانم
د غريب خوله يمه هر چاته خاندانم
ستا مجبوري نه عشقه نه پوهېږم
چې چاته ژارمه او چاته خاندانم
يا:

داسې رنگ بې رنگ غمونه يې خوري زړه مې
خومره که هم ژارم ژرانه راځي.

شاعر که له يوې خوا په خپلو ځاني غمونو کې غوتې وهي نو
له بلې خوا ټولنيز دردونه يې هم آرام ته نه پرېږدي، هغه د ټولني
او هېواد د يوه غړي په توگه ټوله ټولنه او هېواد خپل وجود
گڼي او هر ټولنيز او هېوادنی درد تر ټولو دمخه د شاعر پر بدن
احساسېږي. سره له دې چې ده په هېواد او ټولنه کې د مادي
شتمنۍ يو څاڅکی هم په برخه نه وي، خود استاد الفت په خبره
(که په ټول وطن کې يې يوه کوډله هم نه وي نو دی به وايي چې
هله وطن مې)) د ټول وطن دعوه به کوي. نو د شاعر زړه د تخيل
خان او باچا دی. ټول کلی، ټوله ټولنه او ټول وطن او د هغو
غمونه او دردونه د هغه شتمني جوړوي. د دردونو عوامل او له
هغو نه د خلاصون لارې گودرې په گوته کوي:

لمر چي زمور کلي ته لار نه کوي
هغه دوه غرونه نرېدلي نه دي
هسي له بخته زورور يو اشنا
که نه نو چا سترگي نيولي نه دي.

شاعر ته تر هر چا خپله په وينو رنگ ټولنه بڼه معلومه ده،
حکه چي د ټولني د هر فرد خاڅکي وينه تويه شوې، نو شاعر
پرې خپلې اوبنکې خڅولي دي، نو له دې کبله ده ته تر هر چا د
خپل ږنگ بنگ کلي، کور، ټولني او هېواد په وينو رنگ خپره
بڼه معلومه ده. بيا نورو ته وايي چي که ((زمور د کلي پته)) د
چا په کار وي نو داسې ده:

زمور کلي
دا د دنگو غرونو شاته
که دې زړه وي
چي ته راشي
د زړگي پردې دې خلاصې کړه
په خيږ شه
او بيا...

وگوره په مينه:

يوه سره د وينو ليکه
غزېدلي ده له غرونو
چي تر کلي پوري

رسي.

شاعر دې خبرې نور هم غمجن کړې چې پخوا به کلي کې ډزې وشوې، نو په کلي کې به کوم نوی گل (ماشوم) راټوکېدلای و او ملا به یې د تبرک لپاره په ډېره خوښۍ په غوږ کې اذان کاوه، خو اوس هر وخت په کلي کې ډزې کېږي خو دا بل ډول ډزې دي او تر ډزو وروسته زموږ د کلي ملا د جنازې مونځونه کوي، (یاس شعر). شاعر په یوه شعر کې خپله سوې لوې ټولنه له یو سوي ځنگل سره تشبیه کړې ده، چې خولاور کوډ ځان د خلاصون په خاطر ټول ځنگله ته اور واچوه، خو په پای کې همدا اور له دوی څخه هم راتاو شو. شاعر په دې شعر کې د خپلې ټولني د شل کلني غميزې د عاملینو یو ډېر دقیق انځور باسي چې څنگه یې د ځان د هوساینې لپاره ټوله ټولنه په اور وریته او وسوځوله، خو په پای کې یې دوی ته هم لمبې ورسېدې (لارورکي لاروي) شعر.

صديق الله بدر د شعري جولو په دو فورمونو (غزل-ازاد) کې زیاته شاعري کړې ده، آزاد شعرونه یې هم ښکلي دي، خو د آزاد شعر په انډول یې غزل کې تجربې پخې دي. د ده په غزلو کې د ژوند د بېلابېلو خواوو رنګارنګ ناخوالې انځور شوي او د ژوند ډول ډول مانيزه رنګارنګي په کې لیدل کېږي. د څو غزلو دا څو بیتونه به یې د بېلګې په توګه راوړو:

چې یارانہ یې وړانہ کړې زموږ
کوم یو غماز مو په ملگرو کې شته
بدره تاو پري لېونې چې درنه
وايه څه راز ستا په خبرو کې شته
یا:

ماد هجران خطرې وزغملې
نور ځان د وصل په خطر کې وینم
بدره اخر به شې رسوا په مینه
د مینې راز دې هر اثر کې وینم
یا:

د زړه وینه مې د هغو گلورنگ دی
په وړمويې نارام زړگې قرار شي
د کابل د پېغلو زلفې شي وړمینې
چې راخورد نارنج گل د تنگرهار شي

د صدیق الله بدر شعرونه د نورو شاعرانو په شان د ډېرو
بریاوو ترڅنگ یو لړ خفینې نیمگړتیاوې هم لري. بدر د
ننگرهار د سره رود د شاعرانه سیمې بلبل دی. کله چې د هر سره
رودي شاعر شاعري تر نظره تېرېږي، نو سړي ته له وړایه د
ژبنۍ ستونزې مسله راتر سترگو کېږي.

صدیق الله بدر د ځینو نورو سره رودیانو په شان په کور کې
فارسي وایي. ځینې سره رودیان په ځانگړي ډول لیکوال او

شاعران داسې دي چې کورنۍ او گورنۍ ژبه يې فارسي وي، خو ليکنۍ، قلمي او د شاعرۍ ژبه يې بيا پښتو وي. د بدر په ليک په ځانگړي ډول په شعر کې ژبنۍ نيمگړتيا ډېره کمه ده او ان اوس بېخي رفع شوې، خو د ژبنيو ترکيبونو په برخه کې بيا سرې د ځينو نيمگړتياوو او کميو احساس کولای شي.

په ټوليز ډول صديق الله بدر يو بريمن شاعر او ليکوال دی چې په اوږلي ډول يې شاعري او ليکوالي مخ په بره روانه ده. د ځينو په اصطلاح يو ژمن شاعر او ليکوال دی. دا لاندې شعر يې هم دده د ټينگې ژمنې خرگندونه کوي:

چې کړو ښکاره د زړگي زور ملگرو
راشئ چې ودانگو په اور ملگرو

له نيمې لارې ستنېدل به څه وي
له دې نه غير چې شي پېغور ملگرو.

زه ځوان او هڅاند شاعر صديق الله بدر ته دده په هڅاند فرهنگي يون کې د لاسياتو بریاوو او نوښتونو هيله کوم.

په شاعرانه مينه

اسماعيل يون

۹-۲-۱۳۷۷

کابل

بپکسیار

د بې هویتۍ په دریا ب کې د هویت ډیوه

د بپکسیار قلمه دومره وکره

د وخت پر ټنډه انسانیت وکره

په تېرو شلو کلونو کې چې زموږ پر ټولني کوم درد وونکی
ناتار تېر شو، نو د ژوند پر ټولو خواو یې خپلې اغېزې
و شیندلې. د شعر نړۍ هم له دې ناتاره خوندي پاتې نه شوه.

شاعران او ناظمان دواړه په یو نه یو
ډول له یو فکري، سیاسي او عقیده
بې لوري سره وتړل شول. په پایله کې
هغه کشمکش چې په سیاسي برخو
او تگلورو کې موجود و، تر یوه
بریده یې پر ادبیاتو او په تېره بیا پر
شعر هم خپل سیوری خور کړ. خو په
دې منع کې بیا ځینې داسې شاعران

او لیکوال هم راوټوکېدل، چې د کینې او سیاسي غرض پر
ځای یې عاطفه، احساس او لوړ انساني ارزښت د خپلې
ایجادې ښکارندې محور وټاکه او داسې ادبي اثار یې رامنځته

کرل چې د څرنگوالي له پلوه يې تر هغو نورو ارزښت او مقام لوړ دی.

عبدالمالک بېکسيار د همدغې دويمې کتگوري د شاعرانو له جملې څخه دی. ده خپل شعر له همغه پيله د سياسي شعار تر بريده راتپت نه کړ او پر خپل شاعر شخصيت يې د وخت د سياسي غوښتنو تور پورې نه کړ.

شپېتم کلونه د هېواد په دننه کې د شعار او شعر بڼه گرم پر او و. همدغه لسيزه د بېکسيار د شاعري د ټوکېدو کلونه دي، خو ده په دې کلونو کې هېڅکله هم خپله سپېڅلې شاعري د سياسي شعار گردونو او بادونو ته پرې نه بنوده. له همدې کبله خودی په دې کلونو کې د هېواد په دننه کې د يو شهرت گټلي شاعر په توگه مطرح نه شو؛ يوازې هغه شاعران او ليکوال چې له ده سره يې فرهنگي اړيکي درلودل، د ده د شاعري پر ارزښت پوهېدل. همدا ياده لسيزه لا پای ته رسېدلې نه وه، چې شاعر بېکسيار له خپلو شعرونو سره د خپل ټاټوبي په پرېښودلو محکوم شو؛ پېښور ته راغی، يو کال نيم يې لا تېر کړی نه و چې دلته يې هم د (شعاريت) بازار وليد او د ذهني ستړيا احساس يې وکړ، پېښور کې د ده د ازاد هنر وروڼه ونه غورېدل، ځکه چې دلته هم د کابل په شان د ازاد ذوق او اند د شعر د شاهين پر پرواز بنديز لگېدلی و. بيا له دې ځايه لرې ((د رڼاگانو هېواد)) (ډنمارک) ته لاړ او داسې اټکلېده چې نور به

نه خپل سوی لوی هېواد ور په یاد وي او نه به هم د خپلې
جونگرې تيلي خراغ.

د وخت په تېرېدو سره دا اټکل بېخي او بنسټې بڼه غوره کړه؛
هغه د رڼاگانو د بنار د سندرو په گلبن کې د خپل ټاټوبي (د
سنځل گل شپې) هېرې نه کړې، تن يې هلته و خور وچ او اروا
يې دلته دی په خپل هېواد کې د ذهني بلوغ داسې يو پړاو ته
رسېدلای و چې نور نو پرديو سندرو او د پرديو گلونو رنگ يې
پر ذهن هغه اغېزه نه شو شيندلای چې د خپل هېواد، د سنځلو
گلانو او سوو ټپو پرې خورولای شو.

بېکسيار زموږ د ډېرو کلونو د يو ملي او فرهنگي سفر
ملگرې دی، کله چې دی بهر ته لاړ، نو تقريباً اته کاله ماو ده
سره ونه شو کتلاي، خو بيا مو ليکنې اړيکي پيدا شول، ما
فکر وکړ چې هلته خو بېله ټولنه ده، کېدی شي د سړي پر ژوند
او شخصيت ډېره اغېزه وکړي، خوده راته په يو ليک کې
ليکلي وو: ((... زه همغه مالک يم چې تاسو په کابل کې ليدلای
وم، ما هېڅ تغير نه دی کړی...)) تر ليکنو اړيکو وروسته مې
بيا په پېښور کې وليد، همغه بېکسيار و، چې پخوا و، لا
کليوال شوی و، لا صميمي شوی، تکلف، تصنع، ځان بنودنه
او د مصنوعي تبارز او شخصيت هېڅ نښې نښانې په کې نه
خرگندېدې، همغه فرهنگي مينه او ولوله يې په زړه کې وه چې
پخوا يې درلودله، خو نور يې دا اور په زړه کې نه شو ساتلای،

د يوي فرهنگي مجلې (هيلي) د خپرولو په تکل کې شو او دا يې هم وويل چې ((گوره هېڅ ځوان ليکوال درنه بېنوا او خفه لار نه شي او د هېچا ليکنې ته د سانسور زندي وانه چوي، سانسور او د ادب د زنداني کولو ترخه تجربه خو موږ او تاسې ليدلې ده. تاسې د مجلې د لگښت په اړه هېڅ تشويش مه کوئ، زه شپه ورځ کار کوم خود مجلې لگښت برابروم...)). ده همداسې وکړل. يو وخت ماته زمور يو بل فرهنگيال ملگري ممتاز ارمان له مسکو نه تيلفون وکړ چې: ((تاسو به خبريئ که نه، چې بېکسيار په څومره ستونزو د مجلې لگښت برابروي؟ هغه د خپلې رخصتۍ په ورځو کې هم کار کوي چې مجلې ته مالي لگښت برابر کړي.)) دې سره ماته دا خبره نوره هم ثابته شوه چې فرهنگي کار او خدمت د څومره قربانيو په بدل کې سرته رسېږي، خو بېکسيار په خپلې دې قربانۍ سره د فرهنگي خدمت يو بېساري ریکارډ ټينگ کړی دی. (بېساري ریکارډ) خو ورته ځکه وایم چې تر بېکسياره نور غښتلي، متهور، ژبور او د زياتې پانگې څښتنان شته، خو په لويديځ کې چاهم داسې يوې قربانۍ ته ځان ورنه کړ. البته زمور د پرو افغان ليکوالو او فرهنگيانو په ډله ييز او هم په ځاني ډول د ياد وړ کارونه کړي دي، خو هغه د بېکسيار په شان د خپل ځاني او کورني ژوند د قربانۍ په بيه نه دي، يو څه يې ورسره د خپل ژوند خيال هم ساتلای دی.

بېکسيار پر ۱۳۷۲ کال د هيلې مجلې تر څنگه د خپلو شعرونو لومړنۍ مجموعه (سوچونه او کړلېچونه) هم چاپ کړه. دې شعري ټولگې د يوه ښه شاعر په توگه په ادبي کړيو کې د بېکسيار نوم څرگند کړ. تر دې دمخه د هغه د شعرونو د څرنگوالي په اندول د هغه شهرت کم و.

(د سنځل گل په شپو کې) د بېکسيار د شعرونو دويمه مجموعه ده. شاعر په خپل شعري يون کې ښه بريمن دی. خداى (ج) ورکړى شعري استعداد او خپله کسبې پوهه يې دواړه سره ډېر ښه اوډلي او د دواړو له ښکلې اوډنې نه يې خواږه شعرونه ټوکولي دي. د شعر فکري او ښکلاييزه (لفظي) خوا يې دواړه په ټول تللي دي. د شاعر زړه او ذهن دواړه له شتمنۍ ډک دي، غواړي لوستونکي او ټولني ته خپل انساني رسالت تر سره کړي. د ده شعر د يو ټولنيز او ځاني درد زېږنده ده، د خپلو او پرديو غمونو د دواړو انعکاس ته يې اوږه ورکړې ده. د فرانسيس بېکن په وينا ((شاعران پر دريو کټگوريو وېشل کېږي، يو هغه دي چې د مېرې په شان ټول عمر له نورو څخه هر څه راټولوي او خپله هېڅ نه لري او بل هغه دي چې د غنې په شان هر څه له خپلې گېډې باسي له نورو څخه هېڅ نه اخلي او درېيم هغه دي چې د شاتو د مچيو حيثيت لري، پر لري لري گلونو گرځي، له هغو څخه شيره را اخلي او بيا يې په شاتو بدلوي.)) بېکسيار هم لکه د يو پتنگ په شان د خپلې ټولني پر

تپي گلونو، سويو ساندو، ٽولنيزو ناخوالو او نورو ذهني
تپونو مگر حيدلاي او هغه ٽول يي په روح او روان سره لمس ڪري
او بيا يي د شعر د شاتو په ڪنڊولي ڪي ٽولني ته وړاندې ڪري
دي. دده شعر د همدغو پښو انځور، د بريو او نابريو او ٽڪلو
زړونو د اهو نو هندا ره ده. ڪله چي موب دده شعرونه لولو نو په
ذهن ڪي مو همغه پښي او انځورونه راڙوندي ڪپري. دده په
شعر ڪي د نورو ځانگړتياوو تر څنگ دغه لاندې ځانگړني
زياتي څرگندي دي:

۱- صداقت او رښتينيولي: دده په شعر ڪي يو سپېڅلي
صداقت او رښتينيولي ښکاري، دي څه چي وايي رښتيا يي
وايي او له خپلي مينې سره رښتيني مينه لري.
دده شعري صداقت دده له ځاني صداقت سره هم مستقيم
ارپي ڪي لري، په ځاني ژوند ڪي هم داسي يو انسان دي، چي
دروغ، ٽگي، بازاري ڪېدنه، تپرايستنه او د نورو درغليو چل
نه ورځي. وگورئ دغه شعر دده سپېڅلي صداقت په څه ډول
انځوروي:

ما يو څلور بنده غزل ليکلي

هغه به وگورو لږ،

په تناره ڪي مېلمنو نه پاتي شونې وريچي

به سره يوځاي وخورو،

ماته تروري وپل دا ستا ډېرې خوبسي

بيا د ژوند نورې څه کيسې به وکړو ،
شپې به له ميندو پټ په بام ويده شو ،
تر پېشلمي پورې به ستوري شمارو .

۲- فکري ترون: په شعر کې د شاعر د روحي سپېڅلتيا تر
څنگ فکري سپېڅلتيا او له مقدس ارمان سره ټينگ ترون هم د
شعر د مانيز ارزښت په لوړولو کې ستره ونډه لري. د لوړو
اشخاصو او شاعرانو ارمانونه لوړ وي. بېکسيار هم يو ستر
هېوادني ارمان ته ژمن دی. د هغه د زړه پردې د هر هغه ناتار په
شمال رپي چې د ده په ذهن کې د ده د سترې هيلې (د هېوادنۍ
سو کالۍ) د له منځه تلو سبب کېږي، نو ځکه خويي په زړه کې
وېره وي:

دا شپه ډېره اوږده نه شي ملگرو زه ډارېږم
د وخت کيسه توده نه شي ملگرو زه ډارېږم
دا مسته قافله د خرڅادرو پښې لوڅو
په نيمه لار ويده نه شي ملگرو زه ډارېږم

يا هم دا شعر:

د ځول شپې سرې هوا ته اور مو مړ
غواړو چغې کړو دنيا ته شور مو مړ
په پردې نظر کړه يې کړو بيا ډز
چې بيا بڼه يې ورشو خوا ته ورور مو مړ.

۳- انتقادي روح: لکه څنگه چې شعر خپله د ټولنيزو ناخوالو پر وړاندې يو غبرگون دی او شاعر د دې پېښو انځور گر، نو د پېښو د عامل پر وړاندې فکري بغاوت او نيوکه د شاعر حق دی. د پېښو بيان که څه هم ډېر تريخ وي خو شاعري يې له بيان څخه ډډه نه کوي، ځکه چې ((شاعران له قيد او بنده بې پروا دي)) بېکسيار هم د يو شاعر په توگه دا رسالت تر سره کړی دی:

شروع ته اخرت وايي زموږ د کلي خلک
مرگونو ته غيرت وايي زموږ د کلي خلک
بښې دنگې کلاگانې کې بندي پښتنې پېغلې
بس دې ته خپل عزت وايي زموږ د کلي خلک
برغره کې چپرته پټ دي يو ملا او بل يې زوم دی
ځانونو ته دولت وايي زموږ د کلي خلک

يا:

د مينې نوم د دې مخلوق له ژبو مروور
مرگي دي جنازې دي ټول وطن مو هديره
وراني کوه، مرگي کوه چې نوم دې وي اتل
د هر څه اجازې دي ټول وطن مو هديره.

۴- لفظي ښکلا: بېکسيار د خپل شعر مانيز جوهر د ښکلو کلمو په ګلا بپانو کې تاو کړی. د ده د شعر لفظي خوا خوږه، نرمه، پسته او روانه ده. په شعر کې يې تکلفي او تصنعی ښکلا نه شته، د شعر الفاظ يې داسې سره اوډل شوي چې ظاهري ځلا يې دومره ښکاره نه ده چې سپری فکر وکړي شاعر په جبري ډول پر ځان فشار راوړی چې حتمي بايد ښکلي کلمې وکاروي، بلکې په طبيعي ډول د شعر له مانيزې او لفظي ښکلا سره برابري شوي دي.

وګورئ دا شعر:

((د پېشلمې په خوب ویدې پېغلي په ښي موټي کې،
رډي د دیدن خوبونه)).

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

يا:
سړ کالې بيا فصلونه ښه راغلي
سړ کالې بيا سنځلې ډېرې ډکې
سړ کالې ډېر غريبانان نه يو لږ ډېره راځه.
بل شعر:

دا څنگه يو ناڅاپه راپه ياد شوې لکه هېر
د زړه په کور چې هغسې آباد شوې لکه هېر
دا چا کړې له نظره يه زما خوږه وطنه!
لوګی دې شم دا ولي يو هېواد شوې لکه هېر.

۵- نوبت: د بېکسيار په شعر کې تر زياته بريده نوبت ليدل کېږي. سره له دې چې په ځينو شعرونو کې به يې د پښتو شاعرۍ دوديز رنگ موجود وي او په طبيعي ډول به پکې د دوديزې شاعرۍ اغېز پروت وي، خو په ټوليز ډول د هغه شاعري له نوبته ډکه ده، زيات شعرونه يې له دوديزو شعرونو خپله لار بېلوي؛ هغه پېښې او حالات انځوروي چې تراوسه لا ورته د ډېرو د فکر نيولي ورسېدلي نه دي. د هغه د وينا دود هم له نورو توپير کوي. د ده په شعر کې ډېرې ((قلقلې)) نه شته، يوه ارامه وينا ده، خو دننه په کې بيا يو ((غلي شاتنه انقلاب دی.)) د ده له هغو شعرونو څخه چې نوي رنگ پکې زيات دی، لوستونکي په لومړي ځل ډېر خوند نه شي اخيستلای، خو چې دويم درېيم ځل يې ولولي نو زيات خوند ترې اخيستلای شي. ځينې نوي شعرونه يې داسې هم دي چې په آني ډول يې انځور تر سترگو کېږي او سپرې ترې ژر خوند اخيستلای شي. دی داسې کليوالي، ځنگزنو مسايلو ته متوجه شوی، چې تراوسه يې پښتو شاعرۍ کې بېلگې کمې وې، دا شعريې وگورئ:

خپله

راته يې وې

((هغه پرون چې هغه زه، ته روان

د گاونډي لور رانه وروسته کې

بيا وپوښتل چې

څه دې کېده؟

ما ورته ووې

چې دا ((خپل)) دی زما))،
 خوزه قسم دی ((خپلې))؟
 چې لا تراوسه پورې،
 ستا بس په دې ټکي ونه پوهېدم،
 چې دا دې ((وینه))
 که دې ((مینه)) بنوده؟

۲- معیاریتوب: بېکسیار یو داسې شاعر دی چې د خپل
 فطري استعداد تر څنګ د ادبیاتو کسبي زده کړې هم لري. هغه
 د پښتو ژبې او ادب په څانګه کې خپلې لوړې زده کړې ترسره
 کړي، د همدغو لوړو زده کړو له کبله د هغه د شعر ژبه کره او
 معیاري ده. که په شعر کې یې ځینې سیمه ییزې پېښې او د
 ځاني ژوند ځینې ذهني تاثرات څرګند کړي، نو بیا یې هم د
 معیاري ژبې خیال ساتلی دی. له دې پرته ځینې نورې ځانګړنې
 هم شته چې د هغه د شعر بڼکلا او ځلا یې زیاته کړې ده.

د بېکسیار د شعر په کره والي او بڼکلا کې دې ټکي هم زیاته
 ونډه لرلې چې شاعر زیات عمر له خپل شعر سره ملګری پاتې
 شوی دی، څومره مینه چې ده له شعر سره پاللې، له بل څه سره
 یې نه ده پاللې، د هغه زیات ذهني ځواک او د زړه زور په همدې
 شعر کې مصرف شوي دي.

په پښتو کې دا دود دی چې زموږ د ادبي پدیدې زېږندوی
 لومړی شعر لیکي، کله چې په شعر کې تر یوه ځایه د شهرت
 پراو ته ورسېږي، بیا پر لیکنو پیل وکړي، بیا سیاستوال شي
 او بیا نور...

خو بېکسیار له پيله تردې دمه یوازې د شعر له بڼا پېری سره خپله مینه لوبولې او لوبوي یې. دې کار هم د ده د شعر بڼکلا زیاته کړې ده. د یو باثباته شاعر شخصیت تر څنګ د هغه ټولنیز، ملي او ځاني شخصیت هم د زیاتې ستاینې او یادونې وړ دی. هغه په یو داسې چاپیریال کې ژوند کوي چې ډېرو په کې خپل هویتونه او شخصیتونه بایللي او د بې هویتۍ په دریاب کې داسې ډوب شوي چې بیا یې پته هم لگېدلې نه ده.

خو بېکسیار د بې هویتۍ په دې لوی دریاب کې د افغاني هویت او پښتو داسې یوه ډیوه (هیله) لگولې، چې رڼا یې نه یوازې زموږ د ستم ځپلي هېواد ګوټ ګوټ ته رسېږي، بلکې د هغو افغانانو چې په لوېدیزو هېوادو کې د هویت ورکېدنې پر یو نري رنځ اخته دي، د هغو د وینبولو لپاره هم یوه ځلانده ډیوه ده. د اوبو په منځ کې د ډیوي لګول څه اسانه کار نه دی، هغه د بېکسیار په شان اشخاصو د اندو او ژوند قرباني غواړي.

زه ورته د لوی خدای (ج) له درباره همدا سې بریالیتوب غواړم.

په درناوي

د ادب په خوږه مینه

محمد اسمعیل یون

۱۳۷۷-۱۱-۱۵

پېښور- پښتونخوا

ازمون په خپل فرهنگي ازمون کې ډېر بريمن دی

راوینبومه د مړوند مازیگری سندرې
د رباب مزو کې مې بیا د گودر تال گله دی

له ډول ډول سيليو سره سره اوس
زموږ فرهنگي چاپېريال له
رنگارنگ گلانو ډک دی، خو
ازمون بیا په دې نويو گلانو کې يو
گلاب گل دی.

هغه د خپل زړه هېندارې د مينې
او عاطفې په اوبو داسې وللې دي
چې د هېڅ ډول کينې گړد يې په کې

نه دی پرې ايښی. هغه سره له دې چې د دوو سترو کينه بيزو
ناتارونو په توپان کې د راگير شوي پښت يو استازی دی، خو
بيا هم د اور په ژبه خبرې نه کوي، هغه د توتکيو ژبه زده کړې او
په همدې ژبه يې يوازې د مينې او عاطفې سندرې ليکلي دي.

((دده په ژبه يوازې د جانان د نامه توري شنه دي)) همدغه
مينه وړي توري د ازمون د ژوند او اند يوه داسې خزانه ده چې نه
يې ترېنه څوک اخستلای شي، نه يې ترې اړولای شي او نه يې

هم تري بېلولای شي. از مون لکه د يو سندرېز بلبل په شان پر مینه او سندرو مین دی، ځکه خو ده د مینې له هغو تورو نه چې د ده په ژبه او زړه کې لیک دي، سندرې جوړې کړي او د همدې مینې په مینه پایي:

په سندرو یو مین سندرې وایو
ستاد مینې د کعبې په طواف پایو

xxx

موربه د هر چا په زړه کې کور د مینې جوړ کړلو
تنگه پر مور خیر که تش همدا کره خاورینه شوه
له فطري پلوه خدای پاک د شاعر خټه د عاطفې او احساس په
اوبو لمده کړې، ځکه خو نو د هرې پېښې پر وړاندې غبرگون
خپل طبیعي حق گڼي، از مون هم په هغو شاعرانو کې راځي چې
د شاعرۍ فطري جوهر په کې زیات دی، یو وخت هغه
(احساس)) و خو کله چې د حالاتو په بټۍ کې د احساس د
از مینې شپې پرې راغلې نو پخپله په ((از مون)) واوښت او
بیا په دې از مینه کې دومره بریمن شو چې د خپل عمر په اندول
یې د اند او هڅو ثمره زیاته ده او زیاته خو باید ځکه وي چې ده
له خپل فطري او خدای (ج) ورکړي استعداد سره خپله کسبي
پوهه او هڅې هم ملگرې کړي دي.

د ده ښکلې او گلاب رنگه شاعري د فطري او کسبي
استعداد د یو ځای کېدو نتیجه او ثمره ده. ځکه خو کله چې مور

دده شعرونه لولو، نو د شعاري نظمونو پرځای له شعرونو او شعري کیفیت سره مخامخېږو، لکه څنگه چې شاعر پخپله مینه کې د انطباق پر او ته رسېدلی او له خپل جانان سره وصل شوی، داسې یې شعري کیفیت هم بنکلی شوی دی.

ستا له مینې مې جانانه مینه زده کړه
ایله اوس مې له خپل ځانه مینه زده کړه

xxx

سیوری مې بادوړی تصویر نه لرم
له سترگو پرېوتم تعبیر نه لرم
څوک به د او بنکو کفن را کړي راته
بې وسه مړی یمه ویرنه لرم.

ازمون زموږ د ټولني يو حساس شاعر دی، زموږ ټولنه اوس له ډول ډول روحي، رواني، ټولنيزو او نورو ستونزو سره لاس او گربوان ده، شاعر هم د خپلې ټولني يو انځورگر او عکاس دی، دی پخپل هنر کې د خپلې ټولني د اوږدې غميزې د هغې برخې يو دردونکی، عيني او رواني تصویر وړاندې کوي چې زموږ د ټولني گڼ شمېر وگړي د هغې قرباني شوي او نورو پرې د خپلې بېوسې او بېکسې او بنکې تويې کړي او له همدې او بنکو يې د خپل زړه شهيد و ټوټو ته (کفن) ورکړی دی.

په خپلو او بنکو پټوي ستر د خپلو مړو

خدايه بنينه له تا غواړي د کفن وړی

خو شاعر له دې سترو ناخوالو سره سره بیا هم دومره مایوسه نه دی، چې د غمونو پېټې پرې دومره دروند وي، چې دده د هیلو ټولې څانګې ماتې کړي او ژوند یې د تیارو کومې ته ګوزار شي، لکه څنګه چې یتیم په ژړا پوخ وي دغه راز شاعر له غمونو سره روږدی وي، غم او تخیل، درد او عاطفه د شاعر همپشنې ملګري دي. تیارې د ژوند د بنمنې او شاعر د رڼا پتنگ دی ځکه خو شاعر د رڼا پاللو لپاره د زړه له کومې هوډ او ژمنه کوي:

د رڼا فصل مې خدای (ج) شین که کړد او بنکو په کر

ورته ژړا به تل په سترگو کې عادت ساتمه

خومره چې شاعر پر مینې او رڼا مین دی، د غسې له خپل هېواد، ټولني او خپل ولس سره هم مینه لري، د شاعر د زړه د رباب تارونه ډېر حساس دي، یوازې د غم او خوشالی په یوه عادي باد په اهتزاز راځي خو د زړه دنیا یې بیا ډېره پراخه ده هغې کې نه یوازې د خپلې ځانې مینې غمونه، بلکې د ټول ولس دردونه ځایېږي، شاعر په ټولنیزو غمونو کې ډوب وي، ژوند یې له ټولني سره تړلی وي.

چې په شونډو یې پتري د وینو بنکاري

هغه زه هغه وطن، هغه مې قام دی

د ازمون د شاعری مانیز او جولیز جوړښت په طبیعي او شعوري ډول داسې سره اوډل شوی او او بدل شوی چې د دواړو د درښت تله برابره ده. هغه د خپل شعر جولیز جوړښت ته د ښکلو گلوبیونو له پانو دوامره ښکلې جامې جوړې کړي، چې د لفظي ښکلا له ورايه د سړي په ذهن کې د هغه د شعر د لوستلو د راکښون ځواک پیاوړی کوي. ده د خپل شعر د مانا مرغلره د ښکلو ویونو د گلبانو په حجاب کې نغښتې او د شعر د هر درغل له روا او ناروا نیوکې یې خوندي کړې ده، د ده د شعر لفظي ښکلا د ده د مانیز فقر زېږنده نه ده او نه د استاد الفت په وینا داسې ده چې ((شاعر هڅه کړې خپل معنوي فقر د کلمو په ځل بل کې پټ کړي)) بلکې کوبښن کوي چې د خپل شعر ښکلې بنا پېری د تکلف په رنځ رنځوره نه کړي. شاعر په پوره طبیعي او کسبې مهارت هڅه کوي چې د شعر پر حریم باندې د شعار د برید او یرغل مخه ونیسي، ځکه خویې له ((پرهرونه دي چې خاندی)) څخه تر دې شعري یون د شعاري نظمونو د څرگندېدو مخه نیولې ده.

ازمون هم د هغه شاعرانو په ډله کې راځي چې د شعار ((ازمېښتې)) دوره یې تېره کړې نه ده، د شاعری په پیل کې یې کېدی شي ځینې داسې شعرونه وي چې شعري نیمگړتیاوې به ولري، خو کله چې د ده شاعري په مطبوعاتو کې د خپرېدو او بیا د یوې ځانگړې شعري مجموعې د چاپ جوگه شوې، نو له

شعاري نظمونو، سپوره پپیلو خبرو او لنډ مهاله نظمونو څخه یې په څرگند ډول خپله لاره بېله کړې ده. د شعر د شعاري کېدو لاملونه یوازې دا نه دي چې د شعر ژبه او استردي پیکه، سپوره، سولېدلي او بدرنگه وي، بلکې د شعر له مانيز جوهر سره هم اړه پيدا کوي، چې شاعر کومه موضوع، او پېښه او د هغو مانيز جوهر څه ډول د کلمو په شال کې تاو کړی او څه ډول یې د خپل اند د بيان لپاره بېلابېل ويونه استخدام کړي دي. ايا بېلابېل الفاظ د شاعر د فکر د لېږد ځواک لري او که نه؟ او يا هم د شاعر فکر د دې وړدی او که نه چې بنسکې کلمې ورته وگمارل شي؟ د شاعر د شعر ځواک په همدغه تقاطع کې راڅرگندېږي، چې د شعر دا دوه جوړونکي توکي په څه ډول یوله بل سره او بدلاي، پېيلای او تړلای شي؟

لال پاچا ازمون هغه شاعر دی چې د شاعرۍ په دې اصل کې دقيق او بريمن دی. هغه د شاعرۍ دوه استعدادونه لري، يو دا چې خدای پاک پرده د شاعرۍ فطري استعداد لورولای او بل د ده کسبې استعداد دی، ده د يو مسلکي تحصيل کړي ليکوال په توگه د شاعرۍ ډېر رغنډه تخنيکي توکي زده کړي او بيا يې د عملي تجربې ترڅنگ دا دواړه استعدادونه د خپلې شاعرۍ او ليکوالۍ لپاره کارولي دي، نو ځکه خويې شاعري ترزياته بريده په تول تللي ده.

له مانيز پلوه هم د ده شاعري لنډ مهالې او موسمي نه ده، د ده شاعري داسې نه ده چې په ټولنه کې د سياسي بدلون په رامنځته کېدو سره له چلنده ولوېږي او د ((ځينو)) په شان خپله شعري مجموعه بيا له خلکو پټه کړي. د ده د شاعرۍ پر زياتو څانگو د ملي فکر عاطفي کوترې خپل وزرونه غوړولي دي. د ادبپوهانو په اند که ملي او عقيدوي فکر او ارزښتونه د يوې ټولني د شاعر د شعر مانيز ملاتړ او منځپانگه شي، نو د شعر د ژوند دوام به يې تر زياته وخته تضمين شي. د دې علت دادی چې ملي فکر، عقیده يي او ملي ارزښتونه د نورو هغو په اندول باثباته او تلپاتې وي، نو هر څه چې د دې تلپاتې ارزښتونو په ملاتړ رامنځته شي، نو طبيعي ده چې عمر به يې زيات وي. د ازمون د شاعرۍ د مانيز جوړښت زياته برخه همدا ملي فکر، درد او ناخوالې دي. خو ده يو بله بڼگنه هم ورسره يوځای کړې، هغه د خپلې ځاني مينې، درد، عاطفې او احساس وړانگې دي چې ده له خپل ملي فکر سره تړلي او په پايله کې يې د شعر په بڼه د مينې، فکر، درد، تخيل او احساس يوه رنگينه شفاهي تابلو او گالري زموږ مخې ته ايښې ده. وگورئ ((زخمو نه د کوتر و)) شعر چې په بڼکلي عاطفي حالت کې ليکل شوی او د زماني واټن، لوړې ژورې يې د عمر د اوږدوالي وزرونه نه شي تړلای:

طواف ته د بنایست راځي سیلونه د کوترو
 اسمانه مبارک شه امپلونه د کوترو
 یه ځمکې د دې لوی اسمان په غېږ کې څه کیسه ده
 چې اوږي گام په گام په کې رنگونه د کوترو
 مېنو کو کې راوړی د غنم وږی یې یوږ
 دا ولې نن اوښتي دي فکرونه د کوترو
 په وړانو ځالو راشي بیا یې اوښکو باندي نمانځي
 د دمې په نیت نه راځي سوچونه د کوترو
 د عشق د ژوند سندر د رباب له تارو باسي
 قفس ماتوي حسنه چې وزرونه د کوترو
 د مینې هنگامه د زمانې په تېنده لیکي
 په تورو کې گلونه ږدي زخمو نه د کوترو.

دالاندې شعر هم د ځانگړي کیفیت لرونکی دی:

زما د ژوند د فلسفې خوږلني داده وخته
 د شاعر بخت یم د قحطۍ پر اوږو بار تېرېږم
 ځان ته له سویو اسو بلو کړی د عشق جوړوم
 د مین شپه یم په سوچونو کې په دار تېرېږم
 وږمه په زړه کې د حالاتو د رنځونو انځور
 د افغان ژوند یمه په تمه د بهار تېرېږم
 غزل ته اخلم ښکلي توري او رنگونه ترېنه

ازمونه ستاد پرھرونو پردي بنار تېرېرم.

د شعر د رغنډه عناصرو له جملې څخه يو هم تصوير (انځور) دی. د ازمون په شاعرۍ کې د انځور برخه هم د پام او ياد وړ ده. په شعر کې انځور هم بېلابېلو ډولونه لري. عيني انځورونه، ذهني انځورونه او د دواړو ترکیب. عيني انځور هغه دی چې شاعر په خپل شعر کې داسې يوه پېښه او صحنه انځور کړي چې په عيني ډول موږ په خپل ذهن کې د هغې پېښې تصوير مجسم کړای شو او يا هم که يورسام يا انځور گرته د شاعر د الفاظو دا انځور ورکړای شي، نو هغه يې بيا د کاغذ پر مخ انځور کړای شي. ذهني انځور هغه ته وايي چې له فزيکي پلوه د هغه ترسيم ناشونی بنکاري، يوازې په ذهن کې کېدی شي د هغه مانا جوړه او ترسيم شي او د لوستونکي او اورېدونکي د ذهني خوند جوگه شي. ترکیبي انځور دې ته وايي چې يوه برخه يې له عيني او بله له ذهني انځور نه جوړه شوې وي.

د ازمون په شاعرۍ کې دا ډول انځورونه ډېر زيات دي، کله يو بيت يو انځور جوړوي، او کله هم يو ژبني ترکیب يو انځور.

ستاد کافر نظر د تورې تېره سيوري لاندې

زما ماشومه مينه لاس په دعا خوب وړې ده

دلته (نظر) او (مينه) داسې کلمې او ماناوې دي چې هغه په

ذهن پورې اړه لري او عيني تصوير نه جوړوي، خو کله چې له

(نظر) سره د (تورې) او (ماشومه) کلمې يو ځای کېږي خبره له
ذهنيت نه عينيت ته راوځي، او سرې ته له عيني پلوه داسې يو
تصوير وړاندې کوي چې يو کافر له تورې سره ولاړ دی او ماشوم
په شنه جامه کې ويده دی او دی پرې د گوزار په حالت کې دی،
د غسې يو عاطفي حالت د سرې پر ذهن اثر بنسدي او سترگو
سترگو ته يې کېږي. اوس که دا بيت انځورگر ته ورکړو په ډېره
اسانۍ يې تصوير رسمولای شي.
دا بيتونه هم وگورئ:

پاولي دې پرې چې په ټټر کې دي اتن واچوي
د غنم وږي په غزا کې خو شملو اخیستي

xxx

د چنار څانگې له بناړو سره موسکېږي لږ ورو
سترې اروا مې شينکې ډډ ته دا ستا خوب وږې ده

xxx

په مزارې تندي دې خال د کابل وځلېده
که خر طالب په ټېره غاښي د شيبير ختلی

xxx

ټپو د غنم لو ته د مرغیو سيل رانغی
ټټر کې د پاوليو انقلاب کړي غځونې
د ذهني انځور په باب به دا لاندې بيت وگورو:

د سبا زېږی د شپو له زندگی خلاص کړه

د سپېدو په گلاب توی د رڼا جام کړه

دلته د (سبا زېږی) او (د شپو زندگی) ذهني انځور جوړوي او عيني تصوير کښل يې مشکل دي، د سپېدو گلاب او د ((رڼا جام)) د ذهني او عيني تصوير يو ترکیب دی.

د مینې هنگامه د زمانې پر تنډه لیکي

په تورو کې گلونه ږدي زخمونه د کوټرو

لومړی نیم بیټی ذهني تصوير او دویم عيني تصوير جوړوي.

د بشپړو بیټونو ترڅنګ د ازمون په شاعری کې زیات شمېر داسې ژبني ترکیبونه راغلي چې ډېر ښکلي شاعرانه مفاهیم، عيني او ذهني تصويرونه جوړوي لکه (د رڼا فصل، د اوبنکو کفن، د زړه شپېلی، د څڼو سینګار، د وږمو وزرونه، د اور په ذهن، د عطرونو څلی، د گودرتال، زما په ژبه د جانان د نامه توري شنه دي، د شفق جام، د سهار پګړی، د کوټرو فکر، سندریزه فضا، د دیدن فصل، د سهار اوبنکه، د شراب په خم کې) او داسې نور... که په ټولیز ډول د ازمون د شاعری ارزونه کوو نو ویلای شو چې دده شاعري تر ډېره بریده د پښتو د اوسنۍ شاعری پر معیارونو برابره ختلاي شي. که د ازمون د عمر په انډول دهغه د شاعری ارزونه وکړو، نو بیا خودی ډېر پرمختللی دی. دده شاعري د جولې او مانا له مخې ډېره پخه نه ده، ځکه چې ازمون تراوسه پورې ډېر ځوان دی، له ده نه د نور

فکري يا جوليز نوبت هيله کېدی شي. د ازمون د اوسنی شاعری له مخې سپری ویلای شي چې د ده راتلونکې شاعري به په اټکلیز ډول تردې اوسنی شاعری د څرنگوالي له مخې خوږه او پخه وي.

کله چې څوک د یو شاعر د شعر په باب گڼېږي او یا یې لولي نو د هغه خپل تصویر ورته تر سترگو شي او دې سره سره د هغه ځاني شخصیت. څرنگه چې ازمون له ډېرو کلونو راپدېخوا زما د فرهنگي سفر نږدې ملگری دی او د فرهنگي ژوند ډېر رازونه یې ماته معلوم دي، نو دلته لازمه بولم چې د هغه د شخصیت او فرهنگي هڅو په باب هم یو څو څرگندونې وکړم:

لال پاچا ازمون ته خدای (ج) ښه روغتیا او ښه ځواني په برخه کړې ده او دې سره سره سرشاره ادبي استعداد هم لري. د ده طبیعي استعداد او کسبي زده کړې د دې سبب شوي چې د ده د فرهنگي شخصیت په تبارز کې مثبت رول ولوبوي. د نور مال اقتصاد او د یو روښنفکره پلار شتوالي په فرهنگي چارو کې د ده مټ نور هم پیاوړی کړی دی.

زه چې له څوارلسو کلونو راهیسې له ازمون سره فرهنگي ملگری ټیالرم، نو د اراته ښه څرگنده شوې ده چې د ده فرهنگي پلار ښاغلي (وطنخېل صاحب) پر خپل فرهنگيالي زوی ازمون باندې د کورنیو ستونزو، اقتصادي رېږو او د ژوند د نورو ورځنیو چارو د مشکلاتو د بار جال نه دی خور کړی، بلکې دې

ډول اکثر و ستونزو ته یې خپله اوږه ورکړې ده. دې کار د ازمون په فرهنگي وده کې ډېر رول لرلای دی، په حقیقت کې ازمون په هغو فرهنگي اشخاصو کې راځي چې د وجود زیات ځواک یې فرهنگي کار ته متوجه دی. داسې هم نه ده چې دی د خپل ورځیني ژوند له چارو نه یاغي دی او په خپله د ژوند چارې پرمخ نه شي وړلای، بلکې اوس دی له رواني پلوه په دې ډاډه دی چې شاته یو مستحکم ډاډ ځای او ملاتړ لري، نو کومې بریاوې چې دی په فرهنگي ډگر کې ترلاسه کوي په حقیقت کې دا د هغه ملاتړ برکت دی چې دی یې لري.

څرنگه چې ازمون په کورني ژوند کې له سختو رواني، اقتصادي او نورو کړکېچونو سره نه دی مخامخ شوی، نو ځکه خود اروا پوهنې له مخې هغه یو عقده یي انسان نه دی، د هغه شخصیت له صمیمیت نه جوړ شوی دی. کله چې دی له هر چا سره مخامخ شي ان که لومړی کتنه یې هم وي نو د ((گپ شپ)) محفل پیل شي، دی په خپل صمیمیت کې کله دومره ډوب وي چې ځینې وخت خپل احساسات هم نه شي کابو کولای.

له فکري او د حافظې د ذهني ځواک له پلوه د هغه قوت زیات دی ځکه خود پوهنځي په ټولو سمسترونو کې له پیله تر پایه اول نمره بریالی شوی دی.

د غیرت او زړورتوب له کبله هم د یاد وړ صفتونه لري. هغه په خپله ټاکلې فرهنگي او ملي لاره کې د خطرونو پروا نه لري او نه

لکه د ځینو نورو په شان ((د مضر احتیاط)) په لومو کې گیر دی.

هغه د خپل کلتور پر وړاندې ارزښتونه ساتلي او پاللي دي او لا یې پالي. مېلمه پالنه، ښه چلند او له ټاکلو فرهنگي، اداري، او سیاسي اشخاصو سره ژر پېژندنه د هغه د شخصیت نورې ځانګړنې دي.

هغه تر زیاته حده د نورو پروړاندې له کینې او لنډ فکري نه پاک دی، خو د نورو د کینې او تنګنظري، ګوزارته هم خپل فرهنگي برخليک نه پرېږدي.

له دې پرته ازموڼ یو هڅاند او تپاند شخص هم دی او د استاد زیار په اصطلاح ((بیرندویه ژوند لوبنی او ژوند دود لري)) د هغه اکثره فرهنگي کارونه په منډو او هلو ځلو کې ترسره شوي، له همدې کبله خو تر ننه پورې د ده په زیار هڅو او نوښت تر پنځوسو پورې لویې او وړې مشاعرې او ادبي غونډې جوړې شوي دي. دغه راز ده تراوسه پورې د ځوانو شاعرانو (تر خپل عمر کښته) همزوي او ان د عمر په انډول تر ځان نه څه ناڅه مشرانو شاعرانو او لیکوالانو په روزنه، پالنه او هڅونه کې زیاتې هلې ځلې کړي او د ده دې هلو ځلو ټاکلې نتیجې هم ورکړي دي. همدغو هلو ځلو او فرهنگي خدمتونو د ده د شخصیت په وده او تبارز کې کارنده رول ولوباوه، نو ځکه خو په ځینو ځایونو کې د ((ځینو اشخاصو)) له خوا د ده پروړاندې یو

ډول بنکاره او پتو عقدو او کینو د څرگندېدو څرکونه ولیدل شول، خو ازمون بیا هم خپلو هلو ځلو ته دوام ورکړ او ورکوي یې. په نتیجه کې ده د خپل کار او هلو ځلو فرهنگي ثمره ټولني ته وړاندې کړه چې په لاندې ډول یې یادونه کېږي:

۱- د ملنگ جان خوږې نغمې، له نویو زیاتونو سره، کابل، ۱۳۷۰ کال چاپ

۲- د سین غاړې گلونه، د لغمان د ولسي شاعر محمد نور شعري ټولگه، پېښور ۱۳۷۲.

۳- پگړۍ کې کم نه یې له کاکله گل، د نارنج گل په ویار گډ شعري غورچاڼ، اوډنه او سریزه ۱۳۷۴، ننگرهار، جلالکوټ.

۴- په څله کې گلابونه، د ننگرهار د بیولسو ځوانو شاعرانو شعري غورچاڼ، اوډنه او سریزه، پېښور ۱۳۷۷ کال چاپ.

۵- کابل د وینو او لمبو په سین کې، گډ شعري غونډ، اوډنه، پېښور ۱۳۷۳ کال چاپ.

۶- پر هرونه دي چې خاندي، لومړۍ شعري ټولگه، پېښور ۱۳۷۲.

۷- برگودر، د ننگرهار د ولسي شاعر توکل شعري ټولگه، راتولونه او سریزه، ۱۳۷۷ کال پېښور.

۸- د شگې گل، د ننگرهار د ولسي شاعر سید کمال شعري ټولگه، راتولونه او سریزه. ۱۳۷۷ پېښور.

- ۹- قلم او قیام، د لغمان د ولسي شاعر عبدالرحمن الينگاري شعري ټولگه، راټولونه او سریزه.
- ۱۰- نمجنې سترگې، د لغمان د ولسي شاعر بسم الله گلکاریوال شعري ټولگه، راټولونه او سریزه. ۱۳۷۷ پېښور.
- ۱۱- سندريزې کيسې، د لغمان د ولسي شاعر شيخ احمد خان شعري ټولگه، راټولونه او سریزه. ۱۳۷۷ پېښور.
- ۱۲- منگولې، د لغمان د ولسي شاعر سيد باووجان شعري ټولگه، راټولونه او سریزه. ۱۳۷۷ پېښور.
- له دې پرته يې په ولسي ادبياتو کې نورې گڼ شمېر علمي او ادبي پروژې هم ترلاس لاندې دي، چې په راتلونکي کې به يې د خپلې ژبې او ادب مینوالو ته وړاندې کړي.
- د پښتو ولسي ادبياتو په برخه کې د ده هڅې ځکه د زياتې ستاينې وړ دي چې ولسي ادب زموږ د ادبياتو يوه درنه برخه جوړوي. د حالاتو او وخت په تېرېدو سره کېدې شي د ولسي ادب يوه برخه د خلکو له ذهنونو څخه ووځي او يا د زمانې تر گردونو لاندې شي، نو دا د دغسې هڅاندو لیکوالو کار دی چې د خپل ادب غوره پانگې له احتمالي مرگ او خطرونو څخه وژغوري. زه ځوان، هڅاند او نوښتگر لیکوال او شاعر لال پاچا ازمون ته په فرهنگي چارو کې نور هم همدا سې برياليتوبونه غواړم او خپلو خبرو ته د ده په دې لاندې بيت د پای ټکی ږدم.

ترتيب و پيشکش سعيدخان

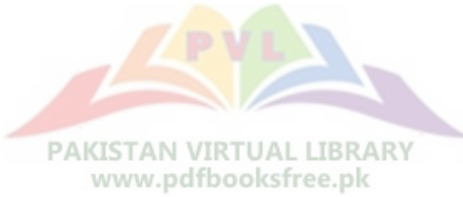
اغزي به پاخي خلاصوي به د وړمو وزرونه
د اور په ذهن نخوي به د عطرونو خلي

په ټوله فرهنگي مينه

اسماعيل يون

۱۳۷۷- وړی- ۲۴

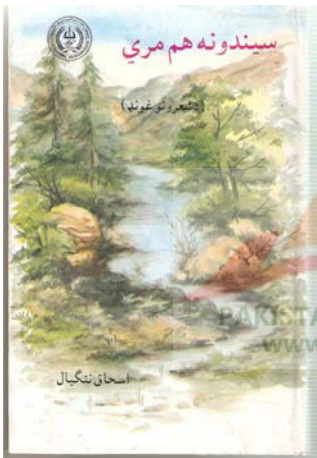
جلال کوټ

یادون

((سیندونه هم مری))

د تپرو دوو لسيزو په بهير کې د پښتو شاعری د څو مطرح
څېرو له جملې څخه يو هم خدای بښلی اسحق ننگيال و. ده د

ځوانۍ په شپبو (پنځوسمو کلونو په
بهير) کې شاعري پيل کړې وه، خو د
ژوند تر پايه پورې له هېڅ شي سره
دومره خواخوږی او نږدې پاتې نه شو
لکه له خپلې شاعری سره. شعر په
حقيقت کې د هغه د ټکلي روح او
روان د ټکورولو اغېزمنه وسيله وه.
ننگيال لږ تر لږه د خپلې څلېرويشت

کلنې شاعری په بهير کې د شاعری دومره پخې تجربې ترلاسه
کړې او بيا يې د همدې تجربو له کبله دومره ښکلي شعرونه
وزېږول چې په پښتو شاعری کې د ښکلو غميو حيثيت لري او
کولای شي د ننگيال نوم زموږ د ولس په ذهن کې تر ډېر وخته
ژوندی وساتي. شاعر هم د بل هر انسان په شان په ټولنيزو،
سياسي، فکري او نورو مسايلو او چارو کې د بريو ترڅنگ له

يو لړ بنويېدونو، تېروتنو، هيلو او نهيلو سره مخامخېږي. کله چې پر ننگيال او دده پر شاعری خبرې کېږي، نو ځينو ته ضرور د هغه د شاعری تر څنگ، د هغه د ټولنيز، سياسي او اخلاقي شخصيت انځور هم تر سترگو کېږي. د هنرمند د پېژندنې لپاره خو تر ټولو غوره لاره داده چې د هغه خپل هنر وکتل شي. د هنرمند تخليق او زېږونه پخپله د هغه د ظاهري او ترزياتي کچې د باطني شخصيت هنداره ده. نو کله چې د ننگيال پر شخصيت خبرې کېږي، مجبور يو د هغه د شعر نړۍ وگورو او هغه کلمه يوه يوه تر سترگو او فکره تېره کړو چې د ننگيال له ضميره يې سرچينه اخيستې او بيا د شعر پر بنسټ يې خپلو او بنکو مينځلې او د مينې د نړۍ د ابدیت غېږې ته يې سپارلې ده. دا خبره د منلو وړ ده شاعر تر هغه پورې چې د فکري بلوغ پر او ته رسېږي، د فکر ستنې به يې يو او بل فکري لور ته کړېږي. تر هغه پورې چې شاعر خپله ذهني او فکري شتمني بشپړوي تر هغه وخت پورې يې د فکري بنويېدونو اټکل کېدی شي.

ننگيال د خپلې ځوانۍ په درشل کې پر شاعری پيل وکړ او دا هغه مهال و چې نور نو ټول هېواد د ((عقيدې د بحران او د معنويت د سقوط)) پر لور روان و. گڼو فکرونو د بېلابېلو شعارونو تر پردې لاندې د هېواد د ځوان پښت د ذهنونو د

خپلوني هڅه کوله. شعارونه يې خواږه وو، خو وروستي عملونه يې ترخه..

د ننګيال د ذهن يوه برخه هم د يو سياسي فکر د جال په کړۍ کې گير شوه، خو دې فکر لا د شاعرۍ پر بې تکلفې نسکلا خپل سيوری نه وغورولې چې د ناورين لومړی پړاو پيل شو. بيا د ناورين د پاسه بل ناورين او غميزه راغلل چې نه يوازې زموږ د هېواد او ولس د هر ډول شتمنۍ ستنې يې ولړزولې، بلکې له گڼ شمېر متفکرو مغزونو څخه يې هم لاره ورکه کړه.

دې پړاو د پريزيات دوام وموند او ننګيال هم په داسې يو جغرافيايي او مسلکي چاپيريال کې ژوند تېراوه چې هلته د يو داسې فکر واکمني وه چې د ننګيال د اصلي شاعرۍ له سپېڅلي روح سره يې تگلورۍ په ټکر کې و. ننګيال په دې کلونو کې لکه د نورو گڼو ليکوالو او د فکر د خاوندانو په څېر په داسې يو جال کې راگير و، چې تر دې دمه يې لا نه پوره سترگې رڼې شوې وې او نه يې د شعر د بنا پېرۍ و زرونو خپلواک پروازونه کولای شول. په دې پړاو کې د ننګيال فکري بلوغ هم د خپل پوځوالي پړاو ته رسېدلی نه و، نو ځکه خويي د هغه وخت په نظمونو (نه په شعرونو) کې يو لړ فکري بسويډنې ليدل کېږي، خو پر همدې وخت بيا هم دده په شاعرۍ کې د فکري او انساني بغاوت او د عاطفي سيند د څپو يو پټ شور پروت و او داسې اټکلېده چې يوه ورځ به دده ددې فکري

تېروتنې پر ځای دده د فکر او ضمير هغه دنننۍ نړۍ راڅرگنده او د خپل شعر ناوې به پرې سينگار کړي.

کله چې شاعر د فکري او شعري بلوغ پر لوري بريمن گامونه اخلي، نو تپل شوی، تصنعی او ناشعوري اندود يې هم ورو ورو له منځه ځي. کله چې لږ نوره رڼايي هم راغله او په کابل کې د يوزيات شمېر ليکوالو سترگې رڼې شوې، نو هر چا د خپل هېوادني اند اصلي جوهر ميندلو ته هڅه وکړه. ننګيال چې په پټ ضمير کې يې همدا راز پټ و، له ځينو نورو څخه په دې لار کې څو گامه دمخه شو. جرئت او رښتينولي يې ددې مرغلرې د ځلونې او خپلونې لپاره امپل کړل. تر ۱۳۲۲-۱۳۲۴ کلونو وروسته وختونو کې په کابل کې د مقاومت د ادبياتو او د شعر د شعري جوهر د پياوړتيا لپاره په څرگند ډول هڅې پيل شوې. په همدې کلونو کې په څرگند ډول د شعر او شعار ترمنځ پوله ډاگيزه شوه. د ادبي مبارزې په دې تاوده ډگر کې د هېواد د پياوړي کره کتونکي او کيسه ليکونکي زرين انځور او بيا د تکړه کره کتونکي لطيف بهاند او نور زيار او هڅې د يادونې او ستاينې وړ دي. دوی يو زيات شمېر هغه ځوان شاعران چې په شاعری کې يې د ((شعاريت)) پر ځای د ((شعريت)) جوهر پياوړی برېښېده او يا په کې د شاعری، تومنه څرگندېدل، دپته راوبلل چې له شعارونو څخه خپله لاره بېله کړي. ننګيال يو له هغو ځوانو شاعرانو څخه و، چې تر ټولو لومړی له همدې پيل

شوي بهير سره يوځای شو. دا د شعر د پوځوالي پر لوري د ننگيال د بريمنو هڅو د پيل کلونه دي. دې بهير تر ۱۳۷۱ ال کال پورې خپل عمر ته دوام ورکړ.

په همدې واټن کې د ننگيال شاعري، دومره خوږه، سپېڅلې او عاطفي شوه، چې دهغه محبوبيت يې د هېواد د يو ستر عاطفي شاعر تر بريده ورساوه. ننگيال د همدې کلونو په بهير کې د خپلو شعرونو څلور مجموعې (ډالۍ، سپېره ډاگونه او غورېدلې بزغلي، هغه شېبې هغه کلونه او څاڅکي څاڅکي)) چاپ کړل. څرنګه چې دده شعر ورځ پر ورځ د خوږوالي او کره والي پر اوونه وهل، نو په (۷۰) کلونو کې دې د خپلو شعرونو له ځينو چاپي مجموعو په ځانګړي ډول (ډالۍ او سپېره ډاگونه او غورېدلې بزغلي) څخه څه ناڅه پنځمان و او هغه يې ((شعرونه)) نه ګڼل. دده شاعري د پرمختګ بهير دومره ګړندی و، چې د خپلې د مخنۍ شاعري زياتو شعرونو ته به يې خنډل، سره له دې چې دده په شاعري کې د شعر اصلي تومنه او جوهر له پيله نسکاره کېده، خو وروسته وروسته يې د خوږو کلمو يو زرین شال ور په سر کړ. کله چې د ۱۳۷۱ ال کال د غويي مياشتې پر ۸ نېټه په کابل کې د اسلامي انقلاب (!) په نوم يو ستر ستمي ناورين او غميزه پر افغانانو ورو تپل شول او د هېواد ټول نظام ګډ وډ شو، د ننگيال ژوند او ان دده فرهنگي کارونه هم له سختو ستونزو سره مخامخ شول. د سرو ګوليو په باران کې يې ايله

دومره و کړای شول چې خپله کورنۍ تر لغمانه پورې ورسوي، د کور شته يې ټول تیت و پرک شول او خو ځله په يوه بنار کې له يوه ځايه بل ځای ته مهاجر شو. د کور د کاليو په کيسه کې خو نه و، خو د کتابتون د چور او تالان له غمه يې له سترگو لمبې پورته کېدلې او همدا يې ويل: ((ياره پيرجانه افسوس چې دا کتابونه يې راڅخه نه وای وړي)). د کتابونو غم لانه و سوړ شوی چې د يوې درنې گولۍ گوزار هم ورته ورو رسېد؛ د توپ يوه گولۍ يې څنگ ته ولگېده او څو ټوټو يې د بدن ځينې برخې غلبېل کړې. له ناروغۍ لا پوره بڼه شوی نه و، چې بېرته يې د ليکوالو په ټولنه کې خپلې دندې ته ځان ورساوه. شپه او ورځ به همالته په ټولنه کې و. د ليکوالو انجمن يې هم کور و او هم د دندې ځای. خو مياشتې لا وتې نه وې چې کوم چا ورته کوم پنځشېری ولساوه. تياره ماښام و، ډيوه يې لا لگولې نه وه، چې د وره له ټک ټک پرته دا شخص له خپلو نورو ملگرو سره يو ځای په کوټه ورننوت. خدای (ج) خبر هغه په کوم فکر کې ډوب و، چې يو ناڅاپه يې پر دوی سترگې ولگېدې. ده لا هغو ته د ناستې او ست هيله لرله چې يو گوزار دده ترمنځه داسې راو رسېد، چې دده يو غوړ يې هم د څه وخت لپاره بې حسه کړ او دا يې ورته وويل چې: ((ما چرم کن استم، سبا تايي وقت اين اتاقه ايله می کنی، ديگر ده اينجا نيينم ات، ای اتاق را ما برای چرم کنی کار دارم)). خو ورځې د هغه په سترگو کې له اوبسکو او په خېره کې يې له يوې سترې

نهیلی پرته بل څه نه لیدل کېدل او داسې یو حالت ته په هیله و چې بیا په دې هېواد کې د یو ملي فکر د حکومت وزرې خپرې شي او د یو سوله ییز ژوند وړانګې هره خوا رڼا کړي. کال دوه لا وتي نه وو چې د طالبانو اسلامي غورځنګ پر کابل سپین بیرغونه ورپول. سهار د وخته، چې لا ډېر خلک د کابل پر فتحې خبر نه وو، زموږ د کور وریې ټک ټک کړ او په بېرني ډول یې وویل: ((پیرجانه راوځه، طالبانو کابل نیولای او سقاوي ختمه شوه)) . هغه د یو سپین سباوون په هیله و، خو شاعر لکه چې ازلي بدمرغه وي. ننګیال بیا خپلې دندې ته لار، خودا ځل دا دنده بل ډول وه؛ نوي نظام د لیکوالو د ټولني پخواني تشکیل ته بدلون ورکړ، خو ننګیال بیا هم په همدې تشکیل کې پاتې شو. دا تشکیل د دولت لور مقام ته د منظوري لپاره ولېږل شو. تر هغه وخته چې د ننګیال د مقرري امر راته، په دې کې یوولس میاشتي تېرې شوې، خو په دې یوولسو میاشتو کې ننګیال هره ورځ د پخوا په څېر خپله دنده پرمخ وړله، یو ځل بیا یې شپې په همغه ټولنه کې شوې چې ده ته ترې د وتلو امر شوی و. ننګیال دنده سرته رسوله خو بې معاشه او بې امتیازه. ګني شمېر ځوان لیکوال او شاعران به ترې راتا وو، خو یو وخت یې اقتصادي حالت دومره ویجاړ شو چې د چا خبره د پولې ټک ته کېناست. خو ځله یې دا خبره زما تر غور تېره کړه: ((یاره پیرجانه د ماشومانو غمه مې که نه وای ما په نهره هم شپې سبا کولې، خو

له کابل نه وتلم، کابل خو زما د دردونو، غمونو، بریاوو او ماتو کوردی، زه دا کله یوازې پرېږدم. خو افسوس چې د ماشومانو غم دی)). بیا به یې یو سوړ اسویلی وکېښ او یوه ترخه موسکا به یې پر شونډو تېره کړه. نوریې د دندې د ساتلو لپاره پیسې او مالي لگښت نه درلود، چې دی پرې خپله دنده وساتي. لغمان ته راغی او بیا یې د پېښور مخه ونيوله. په پېښور کې هم ترډېرو انتظارونو او کړاوونو وروسته ورته د بي بي سي د روزنيزې ډرامې د لیکوال په توگه دنده و سپارل شوه. د کلدارې معاش مزه یې لا څکلي نه وه، چې د مرگ پرښتو یې روح پخپلو وزرونو کې د ابدیت پر لوري یووړ او بیا د بي بي سي راډیو له لارې داسې یو خبر خپور شو: ((په خواشینۍ سره مو خبر ترلاسه کړی چې د هېواد نامتو شاعر اسحق ننگیال نن په پېښور کې د ۴۲ کلونو په عمر د زړه د درېدو له کبله په حق ورسېد)). ددې خبر په اورېدو سره د هېواد ټولو فرهنگیانو که په داخل کې وو او که په بهر کې داسې یو دردونکی ټکان و خوړ، چې د ټولو زړونو ته یې د غم لمبې ورسولې. دا د ننگیال د سرگردانه ژوند په باب څو یادونې وې چې دلته یې لنډیز راوړل شو. سره له دې چې ننگیال د ژوند په اوږدو کې له ډول ډول کړاوونو سره مخامخ شوی، خو د تېرو شپږو کلونو کړاوونو هغه دومره ځورولی او ټکلی دی چې نور په هېڅ وخت کې هغه دومره روحي، رواني، سیاسي، اقتصادي او نور فشارونه نه دي زغملې. د یو لیکوال په اند: ((غوره ادبیات د

اختناق په حالت کې رامنځته کېږي)) او شاعر یا لیکوال د
اختناق په مقابل کې له ادبیاتو څخه د یو روحي او رواني
غبرگون په توګه کار اخلي.

هر څومره چې د افشار او اختناق پیاوړی وي، عکس العمل
یې هم هماغسې وي. د ننگیال د تېرو شپږو کلونو شاعري د
همدغو ډول ډول ظلمونو او اختناق زېږنده ده، نو ځکه پکې سوز
او درد دده ترپخوانیو شعرونو څه زیات دی.

د غم او درد په دې تېرو څو کلونو کې د ننگیال د شعر بڼا پېرې
لا پسې سینګار شوې ده. دده د فکري تګلوري لیکې او ستنې
محکمې شوي او شاعر د شعر د پوځوالي، فکري ثبات او د
بشپړو انساني ارزښتونو په پېژندنه او ځلونه کې بريالی شوی
دی. په حقیقت کې د ننگیال د وروستیو کلونو شعرونه د هغه د
بنکلي او اوچتې شاعرۍ رنگین او مانيز ګلابونه دي. (بنکاري
ته) دده یو بنکلی عاطفي او انساني شعر دی چې ده د ۱۳۶۵ ال
کال د غبرګولي د میاشتې پر لومړۍ نېټه لیکلی دی. دې شعر نه
یوازې په هېوادنۍ کچه زیات منښت پیدا کړ او ډېر اغېز یې
وښینده، بلکې د شمالي کوریا په هېواد کې د ځوانانو د یو
نړیوال فیستوال په ترڅ کې چې د افغاني سندرغاړو له خوا د
موسیقۍ په څپو کې په سندريزه بڼه ولوستل شو، نو د ټولو
اورېدونکو او مینوالو د منښت وړ وګرځېد او دې شعر هلته
لومړی مقام وګټه، خو د ننگیال د شعري بهیر د پرمختګ په وجه

د مړینې په نږدې وختونو کې هغه دا شعر ((پوره شعر)) نه گانه او ویل یې چې د ((شعاریت)) نښې په کې لیدل کېږي. ننګیال د تېرو او و اتو کلونو په موده کې ډېر شعرونه ولیکل، خود ځانگړو مجموعو او یا مجموعې د چاپ امکانات ورته برابر نه شول. له دې کبله د هغه د وروستیو کلونو شاعري د شعر د زیاتو مینوالو او لوستونکو له لیده لرې پاتې شوه. ځکه نو کله چې به کوم لیکوال او یا کره کتونکي دده د شاعری په باب ناسم نظر ورکاوه، نو دی به ډېر په قهرېده او ویل به یې: ((دی نو زما له اوسنۍ شاعری څخه څه خبر دی هغه خو ټوله له ما سره په کتابچو کې پرته ده...)).

دده یوه ستره هیله همدا وه چې د خپلو شعرونو ټولې مجموعې چاپ او په خپلو سترگو وویني. د ننګیال په ژوند خود هغه هیله پوره نه شوه، خود دی د هغه تر مړینې وروسته، په جرمني کې د افغان فرهنگیانو او فرهنگپالو په مالي مرسته د هغه دا ارمان پوره شو. ما چې کله د هغه د ناچاپه شعري مجموعو د چاپ پر کار پیل وکړ، نو ننګیال مې یوه شپه په خوب کې ولید، خوله یې له خدا شنه وه او همدا سې په خوشالی یې راته وویل: ((پیرجانه! زما مجموعې چاپېږي؟! بېشکه والله...)) ما ورته ویل هو ستا ټول شعرونه چاپېږي. په هغه شپه له خوبه راوینښ شوم، تر سهاره خوب رانغی، لاتین مې ولگاوه او د

ننگیال په چورت کې لارم- یو ځل مې د هغه ټولې خاطرې تر نظر تېرې شوې

کله چې مې د هغه د شعرونو توري لوستل، نو په هر توري، هر شعر او د شعر په هره پاڼه کې راته د ننگیال تصویر تر سترگو سترگو کېده. زه د دې شعرونو تر پایه په دې پوه نه شوم، چې زه په کوم حالت کې یم، لکه یو څوک چې په خلا کې روان وي. د ننگیال د وروستیو کلونو، فکري او عاطفي شخصیت کې مې د هغه د اوسنیو شعرونو له مانيزې او عاطفي خوا سره منطبق و. هره پاڼه کې ننگیال و، په هر توري کې ننگیال و، دا هغه ننگیال نه و چې د خپلې شاعرۍ په پیل کې او یا تر هغه وروسته د څو کلونو په شاعرۍ کې ځلېده. دلته یو بېل ننگیال و. هغه د خپلې مینې او عاطفي پر سپین آس سور او د بنا پېریو بنار ته روان و او لکه له هغه ځایه یې د خپل سټي او ټپي ولس د درملونې لپاره د بنکلاوو ټکورونه راوړل. ما هره شېبه له ننگیال سره خبرې کولې او دومره خبرې چې د هغه په ژوند به مې ورسره نه وي کړې او کېدی شي لوستونکي هم زما پر برخلیک اخته شي.

خو د دې سوچونو او فکرونو په منع کې خوشاله په دې وم، چې د هغه د ټولو ناچاپه شعرونو غټ جونگ چاپېږي. کله چې دا مجموعه چاپ شوه، نو زه به یې د الینگار د بنکلي شاعرانه درې د بسرام په کلي کې د ننگیال پر قبر کېدم او مبارکي به ورته

ورکړم. د هغه روح به خومره خوشاله شي او هغه ارمان چې دده پر ژوند پوره نه شو، وروسته تر مرگه به پوره شي. په همدې هيله مې د هغه شعري مجموعې چې په کور کې وې ترلاسه کړې. هغه يوه شعري مجموعه چې کاپي يې ده سره په کور کې وه انځور صاحب ته هم لېږلې وه، هغه هم ترلاسه شوه. دا شعرونه چې ما وکتل زما په نظر کم ښکاره شول ځکه ننګيال چې به کوم شعر وليکه نو د نورو شاعرانو په شان به يې خپلو ملگرو ته ضرور اوراوه.

حفيظ الله گردش، صديق الله بدر، نور محمد لاهو او عبدالغفور لېوال ته مو د ننګيال صاحب د هغو شعرونو په باب چې په دې مجموعو کې نه وو او په ځينو اخبارونو کې په متفرقه ډول چاپ شوي وو، وويل مور ټولو په اخبارونو او نورو خپرونو کې د ننګيال صاحب هغه شعرونه پيدا کړل چې په تيت و پرک ډول چاپ شوي وو او په دې مجموعو کې نه وو راغلي، بيا هم ماته د خپل اټکل له مخې دا شعرونه پوره نه برېښېدل. د کتاب د تورو لوستل بشپړېدو ته نږدې شوي وو، چې يو ځل بيا په لغمان کې د ننګيال صاحب کور ته لاړم. د هغه مشر زوی (ارش) ته مې د ننګيال صاحب د يو داسې عکس يادونه وکړه، چې تراوسه په خپرونو کې چاپ شوی نه وي او هم مې ورته وويل چې د ننګيال صاحب کتابونه او پاڼې يو ځل بيا وگوري، گوندي څه شعرونه يې ترلاسه شي. هغه ماته وويل: ((مور څو ځله د خپل پلار

کتابونه او یادښتونه واپول راوړول، څه چې وو هغه مو تاسو ته درکړل خو موږ به یو ځل بیا هم ټول کور وگورو)). په پېښور کې د مجموعې کار د بشپړېدو په وروستیو شپږو کې و، چې د ننګیال صاحب زوی (ارش) په ډېرې بیړې له لغمان نه ځان راوړساره او د ننګیال د شعرونو یوه بله کتابچه یې هم راوړه. ما چې د ننګیال صاحب دا شعرونه وکتل، دومره خوشاله شوم چې د ټولو ستړیاوو بارمې یو ځل له اوږو لرې شو. بیا مې دا ټولې کتابچې له اخبارونو او خپرونو او په متفرقه ډول راټول شوي شعرونه سره پرته کړې، تکراري شعرونه مې ترې لرې کړل، دغه راز مې دده له دوو چاپ شویو شعري مجموعو (هغه شپې هغه کلونه او څاڅکي څاڅکي) څخه یو شمېر شعرونه ورسره یوځای کړل. اوس تر زیاته بریده پردې باوري يم چې د ننګیال نور شعرونه به نه وي پاتې. ده له خپل ناوډلي (نامنظم) ژوند دود سره سره د خپلو شعرونو د ثبت انتظام ته ډېره پاملرنه کړې وه. له دې څخه دا څرگندېږي چې ننګیال تر خپل ځاني ژونده هم له شعر سره ډېره مینه درلوده، ځکه چې هغه د خپل ژوند د بنسټیزې مېرني نه و، خو د ښکلې شعري شتمنۍ څښتن و. ده انځور صاحب ته د یو لیک په ترڅ کې لیکلي وو: ((خو شعرونه مې له ((سپنتا)) سپین ږيري سره پاتې شول او له ماسره یې اوس کوم نقل نه شته، هغه غوښتل څه پرې ولیکي خو حالاتو وخت ورنه کړ، که چېرې مې بیا وموندل نو دروبه یې لېږم)). له ((سپین ږيري)) څخه یې

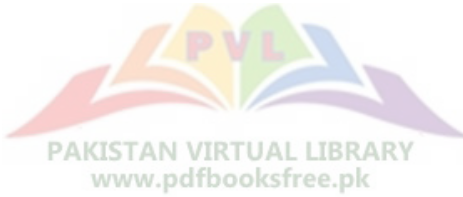

مقصد (بناغلی سلیمان لایق) دی چې ننګیال ورسره د شاعری بڼه ملګرتیا لرله. دا چې دا شعرونه به پیاوړي شاعر سلیمان لایق سره وي او که نه؟ زه خبر نه یم. د ننګیال صاحب د شعرونو د کتابچو او د شعرونو د نېټه لیک له تسلسل نه داسې ښکاري چې د ننګیال صاحب نور شعرونه به نه وي پاتې. دا لیک هغه انځور صاحب ته له کابل نه د ۱۳۷۱ کال د زمري پر ۱۲ نېټه لیکلی و. تر هغه وروسته د څو کلونو په ترڅ کې هغه خپل شعرونه له سره په نویو کتابچو کې لیکلي وو او د هغو شعرونو بل نقل هم ورسره موجود و، چې انځور صاحب ته یې لېږلي وو، نو کله چې انځور صاحب ته د لېږلو شعرونو نقل وروسته ترتیب شوی نو دغه راز به بناغلي سلیمان لایق ته ورکړل شوي شعرونه هم بیا له سره په کتابچو کې لیکل شوي وي. بیا هم که بناغلي لایق سره دا شعرونه موجود وي او هغه ددې مجموعې له شعرونو سره پرتله کړي او کوم چې په دې مجموعه کې راغلي نه وي، ترچاپ وروسته د هغو د خوندي کولو هڅه وشي، نو دا به پښتو ادب ته یو ډېر ګټور کار وي.

د ننګیال دا مجموعه (سیندونه هم مري) د هغه د (ښېږي په مالت کې، نه جام نه خادر، دا جل دا برسات، سیندونه هم مري، ځینې متفرقه شعرونو او د چاپ شویو دوو مجموعو هغه شېبې هغه کلونه او څاڅکي څاڅکي) له څو شعرونو څخه جوړه ده. ددې مجموعې چاپ د پښتو شعر په ځانګړي ډول ازاد شعر په

برخه کي يوه ډېره په زړه پورې، درنه او ارزښتمنه ډالۍ ده. خو له دې درنې ډالۍ سره سره به مو دا ارمان تل په زړه کې پاتې وي چې: ((کاشکې تنگيال ژوندی وای چې داسې نورې ښکلې او ارزښتمنې ډالۍ يې خپلې ژبې ته وړاندې کړی وای)). تنگيال ته دعاگانې.

په مينه او درناوي
محمد اسمعيل يون
۱۳۷۷ کال - ليندۍ
پېښور - پښتونخوا

له ((خیری ګرپوانه)) تر ((کوثر جامه)) د اوښکو او اسو پللیو منزل

تل مې له ځانه دا پوښتنه کوم
طواف به کله له وطنه کوم
زما کعبه زما جنت وطن دی
لمونځ به یې کله په لمنه کوم.

کله چې پر افغانستان دا تېر شلکلن ناورین خور شو او بیا
یې بېل بېل بشپړتیا یې پر اوونه
وو هل، نو په هر پر او کې د هېواد
زیاته علمي پانګه تباہ شوه، د
(مغزونو فرار) پیل او د وخت په
تېرېدو سره په هېواد کې یو
فرهنگي تشیال (خلا) رامنځته
شو. شاعران او لیکوال چې د
ټولني ذهني مخکښان دي، هېواد
پرې سور تنور شو، زیات شمېر یې نورو هېوادونو ته مهاجر
شول.

جرمني هم يو له هغو هېوادونو څخه دی، چې گڼ شمېر افغان ليکوالو او شاعرانو ته يې پناه ورکړې ده. داسې اټکل کېده چې دا افغان ليکوال به هم د وخت په تېرېدو سره د همغو ټولنو په ژوند لوښي کې حل شي او خپل رنگ او اند به بايلي.

خو شاعران او ليکوال د غم پر ورځ پيدا وي، خدای پاک که له يوې خوا د ژوند د سختو ازمېښتونو په بټيو کې ازمويلي وي، نو له بلې خوا يې پرې د مينې او عاطفې خوږ او نرم باران ورولی وي، زړونو کې يې د مينې خزانه او يوه بهانده چينه وي چې هېڅ وچېدا نه لري. بل ستر نعمت دا دی چې خدای (ج) شاعر د خپل ټاټوبي، ولس او هېواد له مينې سره داسې روږدی کړی وي، چې هر مهال او هر ځای کې چې اوسي، د خپلې مينې لمنه يې نيولې وي. ځکه نو افغان ليکوال او شاعران که پردي وطن ته هم لاړل، خو پردي نه شول.

دوی اوس هم د گلو په بستر کې پر لمبو ژوند تېروي، جسم يې هلته خواند او روح يې دلته دی. اوس پر هره مياشت د لويديځمېشتو افغان ليکوالو، شاعرانو او فرهنگپالو له خوا په بېلابېلو برخو کې دومره علمي، ادبي او تاريخي کتابونه چاپېږي، چې په هېواد کې تر حکومتي سطحې څو ځله زيات دي. يوازې همدا جرمني به د بېلگې په توگه راوړو.

اوس په جرمني کې گڼ شمېر افغان ليکوال او فرهنگپال د افغاني فرهنگ د خدمت لپاره هلې ځلې کوي. په جرمني کې ((د پښتني فرهنگ د ودې او پراختيا)) ټولنه چې ښاغلی خليل الرحمن رسولي، جمال الرحمن او ډاکټر خوشال روهي يې مخکښ هڅندويان دي، نور گڼ شمېر ليکوال او فرهنگيان يې سره راټول کړي، ځينې مهم آثار يې چاپ کړي او چاپوي يې. ((د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه)) چې د هېواد تکړه ليکوال زرین انځور يې مشردی- د شېرولي شېر، استاد محب، شېرين گردیوال او نورو گڼ شمېر ليکوالو هڅې يې سره يوځای کړي. مهم آثار يې چاپ کړي او چاپوي يې. د ډاکټر يحيی وردگ په مشرۍ ((د افغانستان معلوماتي مرکز)) د افغانستان په اړه افغانانو او نورو ته په زړه پورې معلوماتي آثار وړاندې کوي. ښاغلی امام الدين ساپي په پېښور کې ((د پښتو څېړنو مرکز)) پرانيستی او هېواد ته د سترو فرهنگي خدمتونو جوگه دی. ښاغلی کبير ستوري د خپلو سياسي هڅو ترڅنگ يو لړ فرهنگي خدمتونه هم تر سره کړي او تر سره کوي يې. عبدالقادر ودان د کمپيوټري خدمتونو له لارې د هېواد ملي ژبه له تخنيک او علمي چارو سره غاړه غړۍ کړې. محمد اجان يار، مبارز څاپي او ځينو نورو ليکوالو د خپلو او نورو شعري مجموعو د چاپ له کبله خپله فرهنگي مينه په زبات رسولي. ښاغلی

محمد اعظم عیډي د ((اسمايي)) په شان د یوې ښکلې مجلې د چاپ له کبله خپله هېوادنۍ او فرهنګي مینه په ډاګه کړې. ښاغلي رمضان، اجمل روهي او نورو افغان ځوانانو په خپلو منډو ترږو له هېواد سره خپله مینه زبات کړې او داسې نوري ډېرې بېلګې چې دلته یې د ټولو راوړل د دې لیکنې اړتیا نه بولو.

ښاغلی عبدالوهاب سرتېر هم د دغه مهاجر فرهنګي بهیر یو بلبل دی. سرتېر په دې موده کې ګڼ شمېر شعرونه لیکلي، چې زیات شمېر یې تر هېواده بهر په افغاني خپرونو کې خپاره شوي دي. ((خیرې ګرېوان)) د هغه د شعرونو لومړۍ ټولګه ده چې د همدې کال په پیل کې په پېښور کې چاپ شوه او دا دی د همدې کال په پای کې ((د کوثر جام)) په نوم د هغه د شعرونو دویمه ټولګه چاپېږي.

سرتېر یو رند، بې پروا، سرزوری او مستانه شاعر دی، هغه تل د حالاتو پر وړاندې ودرېدلی او په خپل کلام کې یې هغه څه انځور کړي چې ده لیدلي، حس کړي او درک کړي دي، د وخت واکمن ده ته ګواښېدلي او دی د شعر په وسله سمبال هغو ته. ده له هرې شپې او هرې تیاري سره ډغره وهلې او دا یې له خپلې مینې سره لوړه کړې ده:

زما ډغري چې له شپې سره دي وجه داده
مینی زما را اچولی دی قسم غاړه کې.

سرتېر په رښتيا هم يو سرتېرى انسان دى، هغه د ژوند
 زياته موده له حالاتو سره مخالف پاتې شوى، هر وخت يې د
 يو مست لېوني په شان د زمانې گړپوان نيولى او د نورو
 خلکو په څېر دومره هوښيار نه دى، چې پر هر وخت له
 وختونو سره غاړه غړۍ شي. هغه څوك چې سرتېر له نږدې نه
 پېژني، هغه ته څرگنده ده، چې دى يو سرغندوى انسان دى؛
 د تنگو او سختو شرايطو پر وړاندې د بغاوت جذبه يې ډېره
 پياوړې ده. له همدې كبله خو بېلابېلو رنگونو بدل نه كړ او د
 هر زورواك او بې باك پر وړاندې د خپل مسووليت تر بريده
 ودرېد. ده په هېوادنۍ كچه د وخت هر گوډاگى د خپل قلم په
 تېره ژبه وغنده او د هغه د منفي شخصيت څرنگوالى يې
 خلکو ته څرگند كړ؛ له تېرو گوډاگيو رانيولې تردې دمه
 پورې:

يو د اخوند بل د چودري گوډاگى
 كه داسې ونه كړي خومري گوډاگى
 ربه پناه وركړه ملت ته زموږ
 مرض نيولى دى ساري گوډاگى
 قانون او سوله په توپونو ولي
 غواړي له زړه ناكړاري گوډاگى
 خالق خدایه ته خو وينې دا ټول

ز مورِ خو سترگي نه لري گوډاگی
د خان او خپل بادار په گټه بولي
دا گوډوي او خودسري گوډاگی...

عبدالوهاب سرتېر د جگړې زیاته موده په خپل هېواد کې پاتې شوی، د کرکې، کینې، اور، وینو او ټولو ناخوالو ټپونه یې هم لیدلي او هم حس کړي، نو ځکه خود جگړې د اورنیو شپبو د پای ته رسېدو هیله من دی. هغه مینه او عاطفه د انسان د ذهني ستړیا د له منځه وړو یوه اساسي وسیله او دمه ځای گڼي. د مینې غېږه داسې یو لامل گڼي، چې په هغه سره د بشر د ژوند دوا تضمینېږي، دېرې روانې غوټې پرې او اړېږي او بیا په دې مینه کې ژوند کول او پر هغې کېدل یو خوند او لذت گڼي:

ساقی جام را جام د مینې
کره نظر او پام د مینې
چې ترلی پورې ژوند دی
دی لازم دوام د مینې
ساقی بیا سرتېر اخیستی
نن له تالهام د مینې...

xxx

يمه لپوال مصيرانه د مينې
 زړه چې زما دى خزانه د مينې
 له محتسبه گيله نه ده پكار
 چې شوه دنمونه زمانه د مينې
 كړ او په مينه كې په خپله كيف دى
 په اور چې سوزي پروانه د مينې
 په چا به بنه په چا به بده لگي
 خو ماسر كړې ترانه د مينې
 له ما سرتېر سره يو زړه دى منم
 چې له پخوا دى نذارنه د مينې.

سرتېر پر ۱۹۹۳م كال د هېواد له غېږې لري؛ جرمني ته
 مساپر شو، دغه پرديس ژوند له هېواد او خپلو خلكو سره د
 هغه د مينې سوز او ولوله لاسپې زيات كړل. ده په همدې خو
 كلونو كې زيات شمېر شعرونه او نظمونه وليكل، چې زياته
 برخه يې د هېواد او ولس مينې او درد نيولې ده. په دې ټولگه
 (د كوثر جام) كې داسې شعرونه او نظمونه راغلي چې له خپل
 ولس او هېواد سره د شاعر رښتيني، بې تكلفه سپېڅلي او
 رڼه مينه په ډاگه څرگندوي. هغه هېڅ شي هم، دومره ځورولى
 نه دى لكه له خپل هېواد څخه لرېوالي. كله كله ځينو ته داسې
 فكر پيدا كېږي ((چې څه دوى خو بنه دي، ځانونه يې د اور او

وینو له خپو څخه ایستلي او د گلونو دیار ته یې پناه وروړې
((۵))، خو په حقیقت کې ډېر کم خلک پوهېږي، چې شاعر او
لیکوال دننه پر زړه داغلی وي؛ که په ظاهره هر څومره روغ
رمتې نسکاري، خو زړه او روح یې ټکلی وي. سرتېر هم له
همدغو پر زړه داغلو شاعرانو څخه دی، چې یوه شپبه یې هم
خپل هېواد له یاده وتلی نه دی. هغه وایي: ما چې په المان کې
څه گتلي هغه یوازې همدا یو څو شعرونه دي او بس:
دا یو څو ساده شعرونه یې حاصل دي
ما سرتېر چې په المان کې گټه کړې

هغه پر اروپا مین نه دی، خو مجبوریت او قسمت پسې
اخیستی، دی د خپل وطن اغزي د نورو په گلانو نه بدلوي:

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

سرتېر مین په اروپا نه یمه
څو ورځې ژوند مې په قسمت دلته دی

×××

خلکو زما یې له المان سره څه
سرتېر وطن لرم افغان یم ځمه

×××

زما د خپل وطن اغزي بنکلي دي
د جرمني او د فرنگ له گلو

xxx

وطنه ډېر هره خوا وگرځېدم

بله خوږه نه وه له تانه غېږه

له دې درد سره کله کله بیا یو بل داسې درد هم مل شي، چې په زوره دې یو څوک مجبور وي، چې ولولې دې راوپارېږي او غبرگون وښيي، دا درد د ملي ژبې او هېواد ګډ درد دی:

مخاطب چې په پښتو ژبه غلیم کړم

اورېدو د خپلې ژبې مې حلیم کړم

خپل وطن زما د مینې مدرسه ده

زه سرترې پکې سبق وایم تعلیم کړم.

((د کوثر جام)) شعري ټولګه کې داسې نور ښکلي غزلونه او نظموه شته چې لوستونکي به یې په خوند ولولي. شاعر د خپل اند مرغلره د تخیل په وزرونو وړې، ((د کوثر په جام)) کې یې غوټه کړې، پر بوللې یې ده او بیا یې د الفاظو جامه ور اغوستې، ده هغه څه په دې جام کې میندلي، لیدلي او نور یې لاهم په لټه کې دی، چې ده ته د یوې ښکلې محبوبې حیثیت لري او نور څوک پرې نه پوهېږي.

خلک په دې حقیقت پوه نه دي لا

کوم چې لټه د دلبر په جام کې

د لوړو څوکو او اسمان په لوري
کومه الوزم سفر په جام کې

نړۍ او ژوند چې دواړه بڼکلي گوري
سرتېر لمبلي د کوثر په جام کې.

لکه څنگه چې دمخه مو وويل، سرتېر داسې يو انسان دی چې د حالاتو او واکمنو هېڅ ډول پروا يې نه ده کړې، د بغاوت او بې پروايۍ يو ځانگړی ژوند لوبنی او ژوند دود لري او د اوډلي (منظم) ژوند ډېر جوگه نه دی، همداسې يې په شاعري کې هم د ځينو کره کتونکو د شعري حدودو او پولو پروا ساتلې نه ده. هغه له ۳۲ کلونو راهيسې شعرونه ليکي او د دې مودې په شاعري کې هم دخپل زړه پر لاره تللی دی. زه چې دا ليکنه کوم، نو ټول عمر مې ۳۱ کلونو ته رسېږي، يانې د سرتېر شاعري زما له عمر څخه ۵ کاله مشره ده. زه نه غواړم د هغه د شاعري د جوليز اړخ څه شننه وکړم او يا هم پرې نيوکه! خو دومره وایم کېدی شي لکه څنگه چې په سياسي او ټولنيزه برخه کې د سرتېر، حالاتو او د وخت د واکمنو ترمنځ د نظر اختلاف و، دغسې دده د شعرونو پر جوليز اړخ د ځينو کره کتونکو له خوا نيوکې وشي. خو څنگه چې سرتېر په خپله يو بې تکلفه انسان دی او له هر ډول تصنع

او خان بنودني خخه لري دي، همداسي يې شعرونه او نظمنه هم بې تکلفه دي.

دده کلام ساده، روان او ټولو ته د پوهېدو وړ دي، هر څوک يې په لومړي ځل لوستلو او اورېدلو پر مانا پوهېږي، په ځانگړي ډول هغه وخت چې سرتېر صاحب يې په خپله اوروي. دده د کلام مانا په آني ډول د لوستونکي ذهن ته پرېوزي او ژر ترې خوند اخيستلای شي.

ځيني شعر پوهان فکر کوي، هغه شعرونه چې مانيز بار يې دروند او يا څرگند وي، هغې ونې ته ورته دي چې ژر رسېږي، ژر مېوه کوي، خو ژر بېرته له منځه ځي. مانا دا چې ونه دومره مېوه نيسي، چې يا د هغې شاخونه ماتوي او يا يې ژر زروي، خو هغه شعرونه چې د مانا له وزن سره يې د لباس يانې الفاظو ظرفيت، بنکلا او قوت برابر وي هغه ونې ته ورته دي چې د خپل ځواک په اندازه مېوه نيسي او ډېر عمر کوي. هر کله چې پر الفاظو باندي مانيز بار زيات شي، نو د مانا هغه برخه چې بايد پټه او په پرده کې وساتل شي، د الفاظو د لباس له يوې څنډې خخه ځان څرگندوي، همدغه ځای کې تر ((شعريته)) د ((شعريت)) تله درنېږي.

د سرتېر صاحب په يو شمېر غزلونو کې د شعر شعريت ته بڼه پاملرنه شوې، د شعر د هنري اړخ او مانا ټول يې برابر دي لکه دا غزل:

توري مې لري د خپگان گرځي په غرونو د زړه
لکه باران مې را اورېږي په داغونو د زړه

د مایوسی د ماتو او بنکوله کاروانه سره
اوړي مې خاورې په ناکامو ارمانونو د زړه
یو خو بې وسه اسو بلي به مې خوا خوږي کړي خپل
که مې خبر چپرته یاران شول په رازونو د زړه...

خو په ځینو نورو نظمونو کې بیا د مانا بار یو څه دروند
شوی دی، خبره نېغ په نېغه او ډانگ پېيلي ډول بیان شوې ده.
زه خپلې خبرې نور نه اوږدوم او د سرتېر صاحب د
(وړانگې) په نوم د یو غزل په څو بیتونو خپلې خبرې پای ته
رسوم.

د لمر له سترگو راوړېږي وړانگې
د شپې رگو کې چې بهېږي وړانگې
لکه چې پای د انتظار وي زمونږ
لمر غزونې کړي ویسېږي وړانگې
په مونږ کې گوري تلو سه د مینې
چې مو څېرو ته هوسېږي وړانگې
زما سرتېر تورتم لو تلو خلکو
په تاسو تلو مې لورېږي وړانگې...

دا هم درانه لوستونکي او دا هم د کوثر جام

په مینه او درناوي

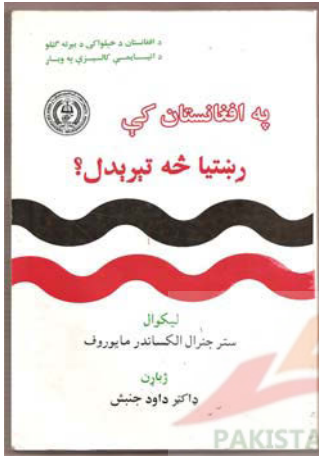
محمد اسمعیل یون

۲۰۱۱-۱۳۷۷

پېښور - پښتونخوا

د واقعیتونو یوه هنداره

دا خبره رښتیا ده چې تر جگړې وروسته له جنایاتو نه پرده پورته کېږي، په افغانستان کې د شوروي د ټولو ځواکونو د لوی پوځي سلاکار ستر جنرال الکساندر مایوروف دا اثر (په افغانستان کې رښتیا څه تېرېدل؟) هم د افغان او روس د جگړې د واقعیتونو، رښتیاوو، دردوونکو او زړه بوږنوونکو پېښو یوه هنداره ده.

په دې اثر کې دا خبره څرگندېږي، چې څنگه یوه لوی لښکر په ډېر

غرور، تکبر او ښکېلاکگراند سره زموږ پر هېواد یرغل وکړ او بیا دومره نتلی، کمزوری او ذلیل شو، چې د خپل ځان د راټولولو وس یې هم پیدا نه کړ. مایوروف د ځینو نورو روسي لیکوالو خلاف په دې اثر کې پر افغانستان، د شوروي یرغل له بنسټیزو موخو پرده پورته کوي او هم د هغو روس پلوه افغان چارواکو او سیاسي شخصیتونو څېرې برېښلوي چې له شورویانو سره یو ځای یې د خپل هېواد په وړاندې، ویجاړې او عامه وژنه کې برخه اخیستي ده.

شوروي څو اكونو څه غوښتل؟ د څه لپاره راغلل؟ څه يې وکړل؟ او څه پرې وشول؟ دې ټولو پوښتنو ته په دې کتاب کې ځواب ويل شوی دی. ليکوال اعتراف کوي، چې د شوروي يرغل موخه دا وه چې افغانستان د شوروي اتحاد شپاړلسم جمهوريت کړي او روسان د هند سمندر گرمو اوبو ته ځان ورسوي، خود افغانانو سپېڅلي جهاد او ملي مبارزې دا هر څه په سيند لاهو کړل. ليکوال د جگړې پايله داسې ارزوي: ((د افغانستان جگړه د شوروي اتحاد له خوا ترسره شوې وروستۍ جگړه ده. داله هغو وروستيو ځان وژونکو ماینو څخه يوه را وختله چې يولوی دولت پرې والوت او درې ورې شو...))

په ټوليز ډول دا کتاب د شوروي يرغل او دهغه پر وړاندې د افغانانو د مبارزې د څرنگوالي او څومره والي په باب د لومړي لاس اسنادو يوه غوره سرچينه گڼل کېدی شي.

ژباړن ته يې د نورو زياتو بريو هيله کوو.

په فرهرنگي مينه

محمد اسمعيل يون

۱۳۷۸ل کال پېښور، پښتونخوا

د لويديځمېشتي فرهنگي بهير يو (يار))

د هېواد احصايې د مرکزي ادارې د يوې شمېرنې له مخې په تېرو دوو لسيزو کې د افغانستان په دولتي ادارو کې تر (۵۰)

زرو تنو څخه زياتو هغو کسانو کار کړی چې تر څوارلسم ټولگي څخه يې لوړې زده کړې ترسره کړې وې. خو د همدې دوو لسيزو په بهير کې د ډول ډول سياسي سيلابونو او رنگارنگ غميزو له امله تر هېواد دننه کدریزه اډانه درې وړې او وپاشل شوه.

د بېلابېلو فني، پوهنيزو او فرهنگي څانگو کدرونه، کارپوهان او متخصصين هېواد پرېښودلو ته اړ او په بېلابېلو هېوادونو کې مېشته شول. داسې انگېرل کېدل او اټکېدل چې دا ټول کدرونه او د هغوی بل پښت به د هغو استوگنو ټولنو په اندود او ژوندود کې رنگ شي، خپله ملي او هېوادنۍ ځانگړنه به وبايلي، د بې هویتۍ په درياب کې به ډوب شي او بيا به خپل هېواد ته مخ هم راونه گرځوي. د دې ډول بهر مېشتو

افغانانو دویم او په تېره بیا درېیم پښت په باب دا پورتنۍ اندېښنه او انگېرنه کېدی شي، عملي شي، خود او سني پښت په باب دا اټکل او انگېرنه درست ونه ختل. اکثره افغانان په تېره بیا لیکوال، فرهنگیان، فرهنگپال او په یوه نومونه د پوهې او قلم خاوندان له یوې لړې دمې او ساه ایستو وروسته یو ځل بیا د خپل هېواد په مینه رامات شول. سره له دې چې دوی له فزیکي پلوه له خپل هېواده لرې دي، خو له اروایي او ذهني پلوه یې ځان له خپل هېواد او خلکو څخه لرې کړی نه دی. تر یوې ټاکلې وقفې (ځنډ) وروسته دوی یو ځل بیا مینه، تخیل، ولوله او ملي اند سره یوځای کړل او د فرهنگي مبارزې ډګر یې تود کړ. اوس به هېڅ داسې اوونۍ او ان ورځ نه وي چې د هېواد په ملي ژبه یوه خپرونه یا کتاب چاپ نه شي. نننۍ فرهنگي بهیر په تېره بیا خپرنۍ برخه چې په کوم ګړندي ډول روان دي، د ازمور په تېر فرهنگي او خپرنیز تاریخ کې ساری نه لري.

بناغلی محمد اجان ((یار)) هم د همدغه بهر مېشتي فرهنگي او خپرنیز بهیر یو هڅانده غړی او یار دی چې تراوسه یې په خپل مټ د خپل اند واند (فکر او خیال) درې شمېرې (کوکارې) شعري ټولګه، (سره ډولۍ) د لنډو کیسو مجموعه او (د کونړ تاترې) خپرنیز اثر زموږ رنځېدلې افغاني ټولنې ته ډالۍ کړي او دادی (ویر) یې د شعرونو دویمه ټولګه ده چې د ادب

مينوالو ته يې وړاندې کوي. دا چې د (يار) برخليک له (کوکارو) او (وير) سره تړلی دا څه ناڅاپي خبره نه ده، بلکې دا د هغې شلکلنې غميزې زېږنده او پايله ده چې زموږ ټوله ټولنه کروي، پر اوريې اروي را اروي او دادی اوس يې لا عمر درېمې لسيزې ته هم اوږد پري.

شاعر د ټولني د يو ذهني ساتندوی او پالندوی په توگه کله چې د خپلې ټولني جنازه په خپلو سترگو وويني او مړی يې دده پر وړاندې پروت وي، نو پرته له چغو، کوکارو او ويرونو نور څه کولای شي؟ خپله خو شاعر له وير، فرياد او چغو پرته څه نه شي کولای، خو دده چغې، فريادونه او کوکارې بيا کرار کرار مرو او او او او ویدو ذهنونو ته ساه ورکوي او له خوبه يې راوښوي.

د همدغې تودوڅې په پايله کې د ټولني غړي خوځون ته چمتو کېږي بيا ټولنه حرکت کوي او خپل ژوند خوندي کوي. يار صاحب هم د خپلې ټولني د هغه سوي لوي بلبل په شان دی چې بن او چمن يې چا ترې ترورلای، مروړلای او سپزلای دی او دی يې ترې فراري کړی دی. سره له دې چې دی د پرونو چمنونو او بڼونو ته تللی، خو پرديو گلونو ته يې ټپې نه راځي، ځکه چې دده د روحي او جسمي ژوند ترمنځ واټن رامنځته شوی دی. د هغه په روح کې خپل طبيعت او طبيعي منظر داسې غزونې کړي چې د چا مصنوعي ښکلا او لاس جوړي چمنونه يې ذهن نه

شي خړوبولای. څوک چې د یار صاحب دا شعري ټولگه ولولي نو له یو داسې کونړي پښتون افغان سره به مخامخ شي، چې اوس هم د کونړ په (وټه پور) کې مېشته دی او د کونړ په غرو رغونو کې گرځي راگرځي.

ده په خپل کلام کې له هېڅ ډول تکلف او تصنع څخه کار نه دی اخیستی، بلکې څه یې چې زړه غوښتي هغه یې په ساده او صمیمي ډول مطرح کړي دي. صمیمیت او ساده گي د کلام د ښکلا یوه برخه ده، که په ظرافت سره وپیل شي نو کلام به ډېر ښکلی کړي.

یار صاحب د یو رښتیني انسان په توگه ځان د تکلف او تصنع په زولونو نه دی تړلی، بلکې خپله خبره او موخه یې نېغه بیان کړې ده. ساده بیان سره له دې چې د یو شمېر کره کتونکو نه خوښېږي، هغوی یې د کلام هنري جوهر ته زیان رسوونکی بولي او وایي چې د هنري کلام عمر را لنډوي، خود ساده کلام گټه داده چې د عام و خاص د پوهې وړ وي، په سملاسي ډول د لوستونکي او اورېدونکي مانيزه او ښکلا ییزه تنده خړوبوي او هغوی یې د مانيزې مرغلرې د پیدا کولو لپاره فکري هڅې او پلټنې ته نه اړوزي، د یار صاحب کلام په ساده رنگ کې یو ښکلی ارمان رانغېستی، د ده د کلام مرکزي ټکی هېواد پالنه، ملت پالنه او له هغو سره مینه ده. که ده ژرلي نو هم د همدغه ارمان لپاره یې ژرلي او که کله خند بدلې هم دی، نو هم د

همدغي هيلي ځلا خندولى دى. هغه څوک چې د يار صاحب له
دې ملي او هېوادني ارمان سره گډ درد ولري، نو هغه دده له
کلام څخه ډېر خوند اخيستلاى شي.

سندري په ژړا شوې چې سازونه لېوني شول
مطرب شولاس ترزني چې تارونه لېوني شول
دا ډېره موده چوپ دي په دې کلي کې سازونه
تپي شولي سرسامې مجلسونه لېوني شول
کږې وږې ځوانۍ تر خاورو لاندې شولي غلې
خالونه ځوانيمرگ شول ور بلونه لېوني شول...

يار صاحب د هغې اوږدې غميزې انځور باسي، چې زموږ
ټول ولس يې نهيلي کړى، خو چاته يې لا تراوسه د خلاصون
څرک نه لگي.

د زلفو توري شپې اخيستي يم سبانه راځي
توره تياره ده پروطن باندي رنه راځي
لارې سرې شوې دي چلپري پرې تل سرې جنازې
ساندو وچ کړي ستوني، هېچاته خندانه راځي
وينو کې وزپرېده لوى شو او تباه شو نسل
رحم پر دې غريب ولس باندي د چانه راځي
وطن تالا شو خير کړي (ياره) نور به کپري لاشه

پر سیند لاهو شولو عزت چاته حیانه راځي.

کله چې پر شاعر د ژوند د ارمانونو د پوره کولو ټولې لارې
بندې شي، نو یوازینی لاره چې پاتې کېږي، هغه الهي ځواک
ته پناه وروړل دي. شاعر هم خپل وروستی دمه ځای او تمځای
همدغه الهي دربار گڼلی او د خپل هېواد د نېسپرازی، بنسکلا او
سو کالی هیله ورڅخه لري:

ای د ټولو ربه دا وطن راته بیا بنسکلی کړه
لمرد نوي ژوند زموږ اسمان کې راختلی کړه
لږه شان موسکا خو هم زموږ پر شونډو راوله
هغه د پښتون شان او شوکت راته بناغلی کړه
یو ځل خو زموږه دغه ستر ارمان ترسره کړه
دا کنډواله ملک راته ناڅاپه غوړېدلې کړه
تللې غرڅنۍ درسره غرونو ته بیا راوله
هر غدار زموږه په نړۍ کې شرمېدلې کړه
ټول په خندا راوله چې مینه محبت وکړي
بس دی هر غمازد (یار) له کلي نه نور غلی کړه.

یار صاحب سره له دې چې د پښتو ادب د اوسني پېر د نورو
شاعرانو په شان حالاتو سخت ځپلی او اسکیرلی دی او دې
دردونې او ځپنې له (کوکارو) نه تر (ویره) رارسولی، خود دې
ویر له ځپاندو څپو سره سره بیا هم د زړه په تل کې یوه پته شان

مثبتہ هيله لري او په دې اميد دى چې تيارې به لاړې شي او
 زمور پر مالت به بيا سحر و خلبړي، د شاعر دغه لور او پټ
 ارمان د سړي په ذهن او زړه کې د راتلونکي سوکالي هيلې
 راتوکوي او پر ژوند مو باوري کوي.

زموره پر مالت به بيا سحر راو خپري
 سپوږمۍ به پر کنډو لور مازيگر راو خپري
 منگيه دا زما تنده خو ستا په زړه کې لامبي
 کتار به هم د پېغلو په گودر راو خپري
 دا تللې قافلې به بيا وطن ته راستنې شي
 د دې وړېخو تورتم کې به لمر راو خپري
 خدا به د هر چا پرو چو شونډو راخوره شي
 گلونه به په دښتو سمه او غر راو خپري
 په شوخو شانو سترگو کې به ماتې تلوسې شي
 د (يار) زخمي سينې نه به خنجر راو خپري.

زه د يار صاحب په پورتنې هيله من شعر پورې خپلې هيلې
 تړم، په داسې حال کې چې دده په (وير) کې ځان شريک گڼم،
 کلام ته يې له مثبت ليد لوري گورم او د هر ډول کره کتنې غشي
 پرې نه را وروم، دا هم د يار صاحب نوې شعري ټولگه او دا هم
 تاسې درانه لوستونکي.

په ډېره زياته فرهنگي مينه

محمد اسمعيل يون

پېښور-پښتونخوا

د اروا پوهنې بنوونځي

د پوهنيزو اثارو خپرول، د يوې ژبې او ملت د ودې او پرمختگ لپاره ډېر مهم دي. هغه

وخت چې پر کابل پوهنتون د جگړې ناتار نه و خور شوی، نو گڼ شمېر درسي او مرستندوی درسي کتابونه، مجلې او نور پوهنيز کتابونه يې خپرول. دغو اثارو پر خپل وخت د پوهنتون د محصلينو درسي ستونزې خړوبولې او د

استادانو د پوهنيزو تجربو او معلوماتو په زياتون کې يې کارنده رول درلود. د جگړې له کبله د کتابونو او پوهنيزو اثارو خپرول پر تپه ودرېدل. د پوهاند صاحب گل رحمن حکيم دا علمي اثر هم لږ تر لږه د اتو کلونو په بهير کې د چاپ جوگه نه شو.

دا اثر چې د اروا پوهنې بېلابېل بنوونځي راپېژني او پريو شمېر نورو، اروايي مسايلو بحث کوي، د کابل پوهنتون په بنوونې او روزنې پوهنځي کې د يو درسي کتاب په بڼه تدریسېده، چاپ يې د نوموړي پوهنځي محصلينو ته خورا

مهم و ددغي اړتيا له کبله ماله پوهاند صاحب گل رحمن حکيم سره ددغه اثر د چاپ په باب خبرې وکړې. استاد ددې کتاب يوه لاسکنبلي نسخه ماته راکړه. ماد هېواد خوان ليکوال او شاعر بناغلي صديق الله بدر ته د خطاطي لپاره ورکړه. بدر صاحب په ډېره مينه په وړيا ډول دا کتاب خطاطي کړ. د چاپ لپاره مې د هېواد له ډېر تکړه ليکوال او روغتيا پال بناغلي ډاکټر محمد فرید بزگر څخه چې د علمي کتابونو له خپرولو سره ډېره زياته مينه لري او تراوسه يې پخپله هم گڼ شمېر طبي، ادبي او نور پوهنيز کتابونه چاپ کړي دي، هيله وکړه، بناغلي ډاکټر فرید بزگر زموږ هيله پوره کړه او دا پوهنيز کتاب يې پخپل لگښت چاپ کړ.

زه د کابل پوهنتون د ښوونې او روزنې پوهنځي محصلينو او پوهاند صاحب گل رحمن حکيم ته ددغه کتاب د چاپ له امله مبارکي وایم او له بناغلي صديق الله بدر او گران ډاکټر فرید بزگر څخه ډېره مننه کوم چې دا کتاب يې د چاپ جوگه کړ.

په مينه او درناوي

د پوهنيزو او ادبي کتابونو د خپراوي او د هېواد د فرهنگي

بډاينې لېوال

پوهنيار محمد اسمعيل يون

۱۳۷۸-لړم-۱۸

گام پر گام له خوشال سره

لوی خبستن تعالیٰ (ج) دوه لوی ستر نعمتونه پر پښتو ژبه او ادب لورولي دي؛ یو پښتو لنډی دی، چې د هر ډول اند او انځور د وړاندې کولو او جوړولو ځواک لري او د نړۍ هېڅ شعر ورسره د پرتلنې او مقابلي وړتیا نه لري؛ که دنړۍ د هرې ژبې شعري جوله له پښتو لنډۍ سره وتلل شي، د لنډۍ د جذابیت ځواک، د افادې قوت او د انځورونې رنگینې به ترې درنه شي. دویم نعمت خوشال بابا دی چې لوی

خبستن پښتو ژبې او پښتو ادب ته په نصیب کړی دی. لوی خان د پوهې او هنر داسې یو کان دی، چې د اند او هنر له غميو ډک دی. په نړۍ کې گڼ شمېر لیکوال او شاعران تېر شوي، چې سیمه ییزې او ژبنۍ پولې یې ښکاري، نړیوال شهرت او د انسانیت ستر مقام ته رسېدلي دي، خو د خوشال لور تیا یوازې د شاعر او لیکوال تر بریده نه ده. لوی خان د ذهني ځواک یوه برخه شاعری ته ځانگړې شوې ده او نوره یې د ژوند نورو برخو ته.

ويكتور هوگو او بلزاڪ د فرانسې لوى ليكوال وو، خو
 يوازې ليكوال وو، نه قومي مشران وو، نه سياستوال او نه
 جرنيلان. شكسپير د نړۍ نامتو ليكوال و، خو يوازې ليكوال
 اوبس، پوشكين د روسيې او نړۍ نامتو شاعر تېر شوى،
 شخصيت يې يوازې د همدې شاعرۍ په شا او خوا كې مطرح
 كېږي، خو زموږ د پښتنو خان بيا داسې نه دى، خان نه يوازې
 شاعر او ليكوال و، بلكې ټولنپوه و، ژبپوه و، رنځپوه و،
 ارواپوه و، جگړن و، صوفي و، فلسفي و، ښكاري و، نقاد و،
 گرځندوى و، سياستپوه او سياستوال و، روزنپوه و، ملتپال
 او ملت رغاند و، تاريخپوه و، خو ((څه نه وو، چې نه و)) د خان
 ذهني ځواك هم پر همدغو خواو وپشل شوى و، كله چې سړى د
 بابا هر اثر لولي نو فكر كوي، چې ده به په بله برخه كې څه نه
 وي ليكلي. د ساري په توگه كله چې سړى (دستار نامه) لولي،
 نو فكر كوي چې خان يو سياستپوه دى، كله چې (طب نامه)
 لولي يو رنځپوه او طبيب خوشال مو تر سترگو كېږي او كله چې
 (بازنامه) لولي نو فكر كوي چې خوشال له ښكار پرته بل هېڅ
 كار نه دى كړى، لكه چې خپله وايي: ((كه د ښكار په چارو
 اخته نه واى، نو د دنيا هومره علمونه به زما وو)) كله چې د يو
 شخص ذهني ځواك تر شلونه پر زياتو بېلابېلو ډگرونو ووپشل
 شي او بيا په هره برخه كې د يوه غوره نظر او مقام خاوند وي،
 سړي ته پته لگي چې ددې شخص ټوليز ذهني ځواك څومره

دی. نو که مورهم د لوی خان په باب قضاوت کوو او یایې له چا سره پرتله کوو، نو د خان ټوله ذهني قوه باید په پام کې ونیسو. یو ایرانی لیکوال او کره کتونکی دې ټکي ته متوجه شوی او ددې حقیقت جام یې پر سر را اړولای دی. دالیکوال وایي: ((فردوسي چې په حماسي، سعدي چې په عرفاني او حافظ چې په غنایي برخه کې سره یو ځای شي، نو یو خوشال خټک ځني جوړېږي.))

راورتي انگرېزد خوشال بابا د اثارو شمېر ۲۵۰ ټوکه (عنوانه) بنودلی دی. کله چې څوک د خوشال بابا ذهني شتمنی ته گوري، نو ددې اثارو پر شمېر پوره باوري کېږي. له نن څخه اټکل درې نیم سوه کاله او ان تر هغه را وروسته به د نړۍ په یوه هېواد کې هم داسې کومه بېلگه پیدا نه شي، چې د ورځني ژوند له سختو بوختیاوو سره سره یې د ژوند په بېلابېلو ډگرونو کې د څومره والي او څرنگوالي له پلوه دومره اثار لیکلي وي.

د خان نبوغ او د ذهني شتمنی رنګارنګي له دې څخه هم څرگندېږي، چې د ده د اند و ژوند په باب تراوسه پورې افغاني او بهرنیو لیکوالو تر یوزر عنوانه پورې بېلابېلې لیکنې کړي، خو بیا هم د خان د هنر په دریاب کې داسې مرغلرې پاتې چې د ډېرو نظرو ته نه دی رسېدلای، نو ځکه

خولا د خان اند وژوند او هنري نړۍ نورې څېړنې او پلټنې ته اړتیا لري.

استاد محمد اصف صمیم هغه افغان لیکوال دی، چې هم خوشالپوه دی، هم خوشال مین، ډېر کلونه کېږي، چې د بابا د آثارو پر څېړنه او شننه بوخت دی. اوسنی اثر هم دده د ډېرو کلونو د ژورو څېړنو او پلټنو پایله او ثمره ده. استاد صمیم په دې اثر کې هغه څه راټول کړي، چې تردې دمه لاد خوشالپوهانو لاس ورته نه ورسېدلای. (ګام پر ګام له خوشال سره) ددې اثر لومړۍ برخه ده، چې په خورا زیار او هڅه ترتیب شوې او داسې تاریخي او ډون یې ورکړې چې د بابا د ژوند سترو پېښو یوه رڼه هنداره ګڼل کېږي. ددې برخې اهمیت په دې کې هم دی چې په خپله د لوی خان له آثارو څخه په کې زیاته ګټه اخیستل شوې او خان هم د زمانې د یو ستر انډیال (مفکر) په توګه د خپل ژوند پېښې لکه د یو تاریخپوه په توګه ثبت کړي دي.

استاد صمیم د بابا د فکر او هنر همغه لارې څارلي او د هغه د ژوند هره پېښه یې ورڅخه رابهر کړې ده. (خوشال او قران) د دې اثر بله غوره برخه ده چې په خوشالپوهنه کې یو بل څپرکی ګڼل کېږي. د بابا له قران لوستنې او گروهمنتیا څخه څرګندېږي، چې نه یوازې د قران د مطالعې خاوند و، بلکې پر قران باندې د یو گروهمن شخص په توګه د عملي ژوند په ډګر کې هم د الهي

لارنبوونو پر پلي کولو بريالی شوی و. (د خوشال د ژبې ټوپک) د اثر بله په زړه پورې برخه ده، چې د خوشال ستروالی اوزرورتوب ورڅخه بڼه ترا څرگندېږي. خوشال د خپلې ژبې د ټوپک خوله لومړۍ ځانته برابره کړې ده، نو هغه څوک چې د دومره اخلاقي او فکري جرئت خاوند وي، چې تر هر چا دمخه پر خپل ځان نیوکه او گوزار وکړي، پر ستروالي يې بايد څه شک ونه شي.

(خوشال کتابونه او شاعران) هم د دې اثر په زړه پورې برخې دي او څېړنه يې په کار وه. په دې برخه کې د بابا د خپل وخت فرهنگي چاپېريال، د ليکوال او کتابونو څومره والی او څرنگوالی په بڼه توگه څرگندېږي، د بابا د لوستنې ساحه هم ورڅخه ښکارېږي، پر هغو فکري واکمني هم او له هغو څخه د جذب ځواک هم، که په ټوليز ډول د استاد صميم دا زيار و ارزول شي نو په خوشالپوهنه کې يو ډېر گټور او ځيرمن کار گڼل کېږي، نه يوازې په خوشالپوهنه کې يوه نوې زياتونه ده او د بابا د مينوالو او لېوالو لپاره د لوستنې يوه نوې لاره ده، بلکې د مسلکي لوستونکو يانې د ژبو او ادبياتو پوهنځيو د محصلينو لپاره هم يو گټور اثر دی او کېدی شي د خوشالپېژندنې مضمون د يو مرستندوی کتاب په توگه ورڅخه گټه واخلي.

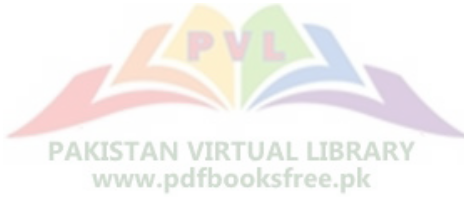
مور استاد محمد اصف صميم ته ددي ځټور ڪتاب د ليكلو
او چاپ له امله مبارڪي وايو، مننه ورځه ڪوو، ستاينه يي
ڪوو او د لوى خداى (ج) له درباره ورته نورې فرهنگي برياوې
غوارو.

په فرهنگي مينه

اسماعيل يون

۱۳۷۸ المريز ڪال

پېښور، پښتونخوا

((لاهو)) شاعر

له نن نه پنځه ويشت کاله دمخه لوی څښتن(ج) د کابل د
لنډر په سيمه کې د رڼا يو ستايونکی او پالونکی گل
(نورمحمد) وټوکوه، ورو ورو يې په رنگونو او ښکلاوو کې
داسې رنگ کړ چې يو وخت يې ځانته

پام کېده، نو بيا د مينې، عاطفې،
ښايست او رنگونو په سيند کې
((لاهو)) شوی و. دی د مينې اوبو
دومره وړی و چې بيا ترې نه ده خپله
ځان را ايستلای شو او نه هم چا لاس
ورکولای شو. ((نورمحمد)) د مينې
او رڼاگانو، اهو نو، اوسپلو، غمونو

او دردونو په يو ځای شوي سيند کې دومره غوټې وو هلې چې د
دې سيند له تله يې د ښکلو گړنيو مرغلرو (شعرونو) ټولگه
راجوره کړه.

اوس چې د نور په سيند کې د لاهو شوي ((لاهو)) شعرونه
لولو، نو د همدې رڼا، ښکلا، اه، درد، فرياد او د خپل سوي
لوي چاپيريال انځورونه مو په سترگو او ذهن کې راټوکېږي.
خدای (ج) پر لاهو ډېر مهربانه شوی، چې له نازک احساس او

خوږمن زړه سره يې ورته د شعر بنا پېرې، هم په نصیب کړې ده. که د یو بشپړ عاطفي انسان (شاعر) د احساس غمونه د شعر الهه په خپلو وزرونو کم نه کړي، نو خدای خبر چې د هغه زړه به څومره حرکت وکړای شي؟ ((لاهو)) د یوه عاطفي موجود په توګه د ټولني هر درد او غم دومره ځورولی چې له نا چارې يې شعر ته پناه وروړې ده. د ټولني هر درد وونکی او خوشالوونکی انځور چې د ده په شعرونو کې ګورو، نو هغه یو ځل د ده ذهن او زړه ته لاره کړې، هغه يې د خپل ذهن او زړه په پردو کې تاو کړی، د احساس په اوښکويې وينځلی او بیا يې مودته په انځوريز ډول وړاندې کړی دی.

((بلال په وينو کې)) د ده د انځوريزې شاعرۍ لومړۍ ټولګه ده. دوه نورې شعري ټولګې يې هم د چاپ انتظار باسي. زه د لوی خدای (ج) له دربار نه هیله لرم، چې ((نور محمد)) دې نور هم د شعر او ښکلاوو په سمندر کې ((لاهو)) وي او د ښکلو مرغلرو د را ایستلو او ځلولو جوګه دې وي، خو داسې نه چې د یو وخت د ژوند د مستۍ په سیند کې دومره ډوب شي، چې د ټولني غمونه هېر کړي او د خونۍ په څپو کې يې هر څه له یاده ووځي.

د شاعر لاهو د لبري په هیله
اسمعیل یون

پردېس ژوند او ((پردېسې نغمې))

په تېره لسيزه (۱۳۶۰-۱۳۷۰ کلونو) کې په کابل کې د شعر او شاعري بهير بنه په خپو و. بناغلي ملکي خزان هم د دې بهير يو فعال غړی و. دی سره له دې چې يو پوځي سړی و، خو ادبي ذوق او ولوله پرې دومره غالب وو، چې له سختو عسکري دندو سره سره يې هرې ادبي غونډې او مشاعرې ته ځان رسوه. همدغې مينې او لېوالتيا د ده ذهن له اغزن پوځي چاپېريال څخه رابهر کړ.

او د شعر په ورېښمين ټال يې وزنگوه. ملکي خزان په تېره لسيزه کې بنايسته ډېر شعرونه او نظمنه وليکل، چې گڼ شمېر يې د هېواد د هغه مهال په خپرونو کې خپاره شوي، خو د ځانگړې شعري ټولگې د چاپ مجال ورته ورنه کړ شو. د روانې لسيزې (۱۳۷۰-۱۳۷۹ کلونو) په بهير کې چې د کابل ښار او د هېواد د سياسي او پوځي نظام بڼه واپرول شوه، نو ملکي خزان هم لکه د ځينو نورو په شان لومړی پېښور، بيا د پاکستان نورو ښارونو او بيا ايران ته مهاجر شو. ملکي خزان د تېرې لسيزې د

ژوند معکوس دا ځل د قلم او مسلک د روزی پر ځای، د لاس مزدوری، ته کیناست. سره له دې چې د هغه پر ژوند خزان راغلی و او د هیلو ډېر گلونه یې ورته مروړولي وو، خو د ده پراند او همت د دې خزان زور ونه رسېده؛ هغه په هجرت کې هم قلم له گوتو ونه غورځاوه او بنایسته ډېر شعرونه او نظموونه یې ولیکل. ((پردېسې نغمې)) د ده د همدغې نږدې یوې لسيزې پردېس ژوند شعرونه دي، چې د ده د مهاجر ژوند د ناخوالو انځورنه په کې شوې ده. که چا ملکي خزان له نږدې نه لیدلی وي، نو ډېر بڼه به ورته څرگنده وي، چې هغه د سپېڅلو ولولو یوه څپه ده. سپېڅلي خلک خپله ولوله او جذبه نېغ په نېغه بیانوي، نه د وېرې پروا لري او نه د خطر.

ملکي خزان هم په خپل دې کلام کې خپل احساسات نېغ په نېغه بیان کړي او خپل زړه یې بڼه تش کړی دی. د شعر کره کتونکو د گواښونو او اخطارونو پروا یې هم نه ده کړې، خو د خپل زړه غوټه یې بڼه او اړه کړې ده. د یو شاعر روهي بارد کمولو او رواني ستړیا د له منځه وړلو لپاره بڼه لاره داده، چې شاعر خپل زړه کې غوټه نه پرېږدي او وایي چې د خپل اند ناوې باید د گلوبیونو په پاڼو کې تاوه کړي او د تخیل رنگین شال ور په سر کړي، په ټولیز ډول د استاد الفت په وینا ((شاعران له قید و بنده بې پروا دي)) ملکي خزان هم داسې یو شاعر دی، چې د خپل اند په ازادۍ کې له قیده و بنده بې پروا دی. زه دا

شعري ٽولگه د هجرت په ستونزمن او اغزن چاپپريال کي د
ملکي خزان د همت او بریا غټه نښه گڼم. دانش خپرندويي
ټولني ته چي تل يي د چاپ په برخه کي د کموسو او بپوسو
ليکوالو او شاعرانو لاسنيوی کړی، د دې شعري ټولگي د چاپ
له امله شاباسي ورکوم او خپله شاعر ته يي زیاته زیاته مبارکي
وايم. خدای دې وکړي، چي هېڅکله هم د خزان صاحب پر
شعرونو خزان رانه شي او پر شعري يون يي تل پسرلی وي
پسرلی.

په فرهنگي مينه

اسمعیل یون

پېښور ۱۳۷۹ل کال د غبرگولي ۳۰مه

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

ددې اثر لیکوال او خپرندوی په باب

خو خبرې

ښاغلی قدرت الله حداد په اوسنیو خو لسیزو کې د افغانستان د ملي مبارزې د فرهنگي او لیکنې ډگریوه

نوميالی خپره ده. حداد صاحب د خوانی له شپو نه بیا تردې دمه قلم له گوتو نه دی لرې کړی او د گڼو لیکنو او ځانگړو اثارو په خپرولو سره یې خپله ملي، هېوادنۍ او فرهنگي مینه په زبات رسولې ده. ده په هره لیکنه د ملي اند و ارمان دښمنانو خپل تندي

تريو کړی او دوستانو ورین کړی دی. د هېواد او خاورې شعوري دښمنانو او د هغو پلویانو وخت پر وخت د حداد صاحب پر لیکنو نیوکې کړي او هڅه یې کړې چې هغه په افغاني ټولنه کې په ((فاشيستي)) هڅو تورن کړي. د ملتپالو افغانانو د مخالفینو یو مهارت په دې کې دی چې دوی تل هڅه کوي په تبلیغاتي فعالیتونو کې له تعرضي چلند نه کار واخلي. هر کله چې یو افغان د خپلې ملي ژبې، ملي حقوقو او د خاورې

د بشپړتيا او د ملت د سرلورې خبره پورته کړې ده، نو دوی ژر تر ژره پرې د نشنليست او فاشيست، ژبپال او ملتپال تور پورې کړی دی. ملتپالنه او ژبپالنه يې زموږ په ټولنه کې په ځانگړي ډول د پښتنو لپاره يو جرم گڼلی او انگېرلی دی. په داسې حال کې چې دوی په خپله د بل چا د ژبې په غوڅولو او زبېښلو د فاشيزم د وروستي پړاو پلي کوونکي دي. دې ډول کسانو په خپل تعرضي تبليغ سره يو زيات شمېر پښتانه روڼ اندي له دې کبله چې څوک ورته نشنليست او يا فاشيست ونه وایي له خپلې ملي لارې او تگلارې اړولي او د زيات احتياط سيوري ته يې خوبولي دي. خو داسې روڼ اندي پښتانه هم شته چې زموږ د ملي ژبې او ملي ارمان د دښمنانو د يرغليزو هڅو د دفاع ځواک هم لري او د متقابل گوزار قوت هم ښاغلی حداد صاحب د همدغه ډول روڼ اندو پښتنو لیکوالو له جملې څخه دی.

ده په تېرو دريو لسيزو کې د نورو د ژبني او کينه بيز يرغل پر وړاندې هم دفاع کړې او هم يې د خپل قلم څوکه ښه تېره کړې ده. ځکه خو حداد صاحب لکه د يو شمېر نورو پښتنو لیکوالو په څېر افغان ضد ډلو ټپلو او اشخاصو ته د سترگو اغزی دی.

(د مېراني او مېرنيو خبرې) د حداد صاحب يو بل مېرني جرئت دی چې د خپل ملي ارمان لپاره يې ترسره کړ. په دې کتاب کې داسې مسایل راغلي چې مړاوو ارواوو ته ځواک

وربني او د سړي ملي ولوله او جذبه پياوړې کوي. له تاريخي پلوه هم داسې نوي مسایل په کې راسپړل شوي چې تراوسه پورې يې لا ډېرو ليکوالو او مورخينو ته څرک نه ولگېدلای. په ځانگړي ډول د ازاد خان سلېمانخېل او سرخاني خان الکوزي په باب معلومات او د هغو د مبارزو په باب څرگندونې ډېرې زياتې په زړه پورې دي. کله چې سړی د ليکنې لولي خپل ملت سره د سړي مينه زياتېږي او پر خپلو نیکونو او د هغو پر کړنو يې د باور روحیه پياوړې کېږي. دا فکر سړي ته پيدا کېږي چې زموږ څومره نور اتلان به د تاريخ د پېښو په گردونو کې پټ وي، کاشکې زموږ د تورې او قلم، د واک او ځواک انډول برابر وای، بيا به نو زمانې زموږ د اتلانو پر څېرو د هېرېدا گړدونه نه وو خپاره شوي.

د حداد صاحب دې کورودان وي، د تاريخ تياره گوټونو ته ننوت او په خپل ژورليد او لرليد يې په لعلونو سترگې ولگېدلې او هغه يې له اير و نه خلا ته راوايستل. (د مېراني او مېرني خبرې) کې د مېرنتوب او سریتوب نورې ډېرې خبرې هم شته، چې د هر مېرني او نیم مېرني لپاره يې لوستل ډېر گټور دي. د کتاب پارکي په بيا بيا لوستلو ارزې.

کله چې د مېرني خبرې کېږي نو طبعاً مېرني د سړي ذهن کې انځورېږي، هو همداسې يو بل مېرني هم د ستاينې او يادونې وړ دی. بساغلی اقبال پښتونيار يادوم چې مينې، ولولې او

جذبې يې دى له خپل هېواد، ولس او ملي ژبې سره د مينې د سرتېرى او سرغندويي پورې ته رسولی دی.

بناغلی پښتونيار د هغو افغانانو له جملې څخه دی چې دا ډېر کلونه کېږي غرب ته تللی خو غربي شوی نه دی. همغه پښتون دی او همغه پښتونيار. ده نه يوازې له روحي او فکري پلوه له خپل هېواد او خلکو سره خپله مينه پاللې، بلکې په عملي ډول يې هم دخپل ولس د ټپونو په درملونه کې ونډه اخیستې ده. د شوروي-افغان د جگړې په کلونو کې پښتونيار ډېرې هلې ځلې کړي چې د افغانانو غږ د نړيوالو غوږونو ته ورسوي. په دې ترڅ کې ده د ملگرو ملتونو د بشر د حقوقو له ځانگړي استازي ارمکورا سره ډېر منډې ترړې کړي او هغه ته يې د افغانستان د خلکو د ژوند رښتينی انځور وړاندې کړی دی. پښتونيار نه يوازې د افغانانو د سياسي غمونو په درملونه کې تر خپله وسه ونډه اخیستې، بلکې د خپلو هېوادوالو د فزيکي ټپونو د درملونې لپاره يې هم د خپلو خولو محصول رالېږلی دی. بناغلی پښتونيار له ۱۹۸۹م کال راهيسې په کندهار، ننگرهار، ميدان وردگو، غزني ولايتونو، کوټې، پېښور او د پېښور اسلام اباد د لارې په اوږدو کې د افغان مهاجرو په کمپونو کې يو زيات شمېر مهاجرو ته دارو درمل رسولي او له يو شمېر بېوزلو افغانانو سره يې مالي مرستې کړي دي.

د دغو ملي، اسلامي او انساني هڅو ترڅنگ پښتونيار له
خو کلونو راهيسې په يو لړ فرهنگي هڅو هم لاس پورې کړی
دی، له يو شمېر فرهنگيانو سره يې مالي مرستې کړي او د
ځينو فرهنگي اثارو خپراوي ته يې په يوازې ځان ملا ترلې ده. د
دې اثر خپراوي هم د ده د فرهنگي هڅو يوه بېلگه ده. په نږدې
وختونو کې به يې نورې بېلگې هم ووينو. لنډه دا چې پښتونيار
د يو ملي هېوادني ارمان او د پښتونولۍ يو سرغندوی او
سوی لوی پتنگ دی او په دې لاره کې يې د عملي او نظري
قربانۍ ثبوت وړاندې کړی دی.

په ټوليز ډول د حداد صاحب او پښتونيار صاحب په باب دا
ويلاى شو چې دوى دواړه د يوه ملي ارمان او فکر خاوندان،
لارويان او هڅونديوان دي. د همدغې مينې مزي يو بل سره
داسې ترلې چې يو په امريکا کې او بل په جرمني کې اوسي،
خو د زړونو مينې او ولولې يې دا واټن له منځه وړی دی او دا
دی د يوه فکر او د بل ملي ولوله په دې کتاب کې سره راټول
شوي او لوستونکو ته وړاندې کېږي. زه د همدې ملي لارې يو
درېيم لاروی او لېوال په داسې حال کې چې د دې کتاب په
ليکلو او خپرولو کې د دواړو هڅې ستايم، د نورو ملي او
فرهنگي خدمتونو په لار کې ورته لازيات برياليتوب غواړم.

په ټوله افغاني او فرهنگي مينه

اسماعيل يون

۱۳۷۹ کال

پېښور-پښتونخوا

زرین انځور او دده د لنډو کیسو دا انځوریزه ټولګه

اته کاله کېږي چې د هېواد پیاوړی لیکوال محمد زرین
انځور له هجرت نه د یو بل مهاجرت لمن نیولي (له پېښور

نه اروپا ته تللی دی.) اصلاً خو هغه
پر ۱۳۶۹ل کال مهاجرت ته اړ شوی
او تر پېښوره یې ځان رارسولی و،
خو پېښور له فرهنګي پلوه دومره
افغاني ځانګړنې لري، چې سړی په
کې نه پردی کېږي. نو ځکه انځور
صاحب د کابل په شان په پېښور

کې هم خپلو فرهنګي هڅو ته دوام ورکړ او پر لنډ تنګ
وخت یې څلور عنوانه اثار خپاره کړل. کله چې یې د اوږده
سفر لمن ونيوه، د قاف تر غرونو واوښت او جرمني ته
ورسېد، نو بنایسته ډېره موده؛ کابو پنځه کاله دده په
فرهنګي کار کې خنډ او ځنډ پېښ شو. په دې موده کې دده
زیاتې تخليقي او کره کتنيزې لیکنې خپرې نه شوې، نو
ځکه خو زموږ له هېواد مېشتې فرهنګي چاپېریال سره

داسې اندېښنې او فکرونه پیدا شول، چې خدای (ج) مه
کره گنې لویډیز کلتور د جاذبې دومره ځواک لري، چې د
انځور غوندې یوه پخه ادبي سټه یې هم په ځان کې دل او
حل کره (!)

په دې موده کې دده ذهني او فزيکي واک و ځواک،
فرهنگي مينې او ولولې د لويديز فرهنگ له خوږو تودو
سره يوه سترې او نا اندوله مبارزه وکره، خو په پای کې
خرگنده شوه چې انځور د خپل فکري، فرهنگي بلوغ او ملي
ولولې له کبله د نورو تر فرهنگي يرغل او اغېز لاندې
رانغی، بلکې هلته لاسيات خپلې ټولنې ته د فرهنگي
خدمت جوگه شو. تر ټولو غوره فرهنگي خدمت يې په
جرمني کې د يو شمېر نورو افغان ليکوالو، فرهنگيانو او
فرهنگپالو په مرسته د افغانستان د کلتوري ودې ټولني
جوړول و، دا کتاب د همدې فرهنگي ټولني (۲۵) مه مېوه
ده، چې خپلې ټولني ته يې ډالۍ کوي. ((زمور د کلي
پانې)) تر داستاني ټولگې څخه وروسته دا د انځور
صاحب د کيسو بله ټولگه ده چې درنو لوستونکو ته
وړاندې کېږي. ددې ټولگې په خپرېدو سره ليکوال له خپلې
ټولني سره نور هم خپل ذهني او رواني پيوستون څرگند کړ.

هغه که له جسمي پلوه له خپلې ټولنې څخه ډېر لرې دی، خو ذهن او روان یې د خپلې ټولنې غمونه او دردونه شمېري. په دې لنډو کیسو کې که لیکوال له یوې خوا په زیاته کچه د خپلې ټولنې انځورونه باسي، له بل پلوه د لیکوال ذهني، فزيکي او کیسه ییز چاپېریال او نړۍ لید هم په کې پراخ شوی دی.

د اکثرو کیسو لپاره داسې پېښې ټاکل شوي او یا پر داسې پېښو کیسې لیکل شوي، چې هغه زموږ په ټولنه کې ډېر ځله پېښې شوي دي. ددې کیسو پېښې په حقیقت کې د هغو گڼو او بېلابېلو پېښو نچوړ او بېلگې دي، چې زموږ ټولنه یې خپلې او اسکارلې ده. که چېرې زموږ کوم هېوادوال ددې ټولگې کومه کیسه ولولي، نو هغې ته ورته ډېرې نورې پېښې به یې په ذهن کې تداعي شي او ان په خپله به هم ځان په هغه پېښه کې د یوه پوره او نیمه ښکېل، خپل شوي او استعمال شوي کرکټر په توگه احساس کړي، د یو لیکوال مهارت هم، په همدې کې دی چې د هغه د اثر په هنداره کې د ټولنې هر وگړی په یوه نه یو ډول خپل ځان وويني. که یو بهرنی شخص دا کیسې لولي نو بیا هم زموږ د

ټولني له خو لسيزو ستونزمن او ترخه ژوند څخه يو عيني او ټوليز تصور اخيستلای شي.

په لويديزه ټولنه کې د ليکوال مېشتېدنې هغه ددې وړ کړی چې د دوو سره لرې، متفاوتو او ان متضادو کلتوري ټولنو کلتوري قضاوتونو او پر انساني ژوند د هغو اغېزو ته متوجه شي.

هغه د ((گلونه گودرونه)) په کيسه کې د يوې پېښې په باب د دوو متضادو کلتورونو د چلند تصوير او تصور وړاندې کوي، چې څنگه د يوې ټولني خلک په يوه کلتوري چاپېريال يوې پېښې ته د کرکې په سترگه گوري خو په بل کلتوري چاپېريال کې بيا تر هغې څخه څو ځله سخته پېښه د خوشالۍ په جشن نمانځي.

((گلونه گودرونه کيسه)) کې احمد خان د حيات خان د يوې جزيي تېروتنې له کبله خپله توره د هغه په وينو سره کړه، خو په دې يې هم د احساساتو لمبې غلې نه شوې او بيا يې همدا په وينو سره توره د خپلې مېرمنې (مينو) په وينو هم سره کړه او خپل زوی ((منور)) يې بې موره کړ. يو وخت منور لوی شو، ډاکټر شو، لويديزه ټولنه کې د کار او برخې خاوند شو، ډاکټر منور احمدي يوه ورځ يوې داسې خونبۍ

غونډې ته بلل شوی و چې ((د کاترین)) د واده په ویاړ جوړه شوې وه، کاترین د ډاکټر احمدي همکاره وه او په یوه طبي موسسه کې یې سره کار کاوه، دا د کاترین درېیم واده و، دا ځلې یې له یو شتمن سره واده کړی و.

د واده د محفل په منځ کې یو څوک جام په لاس درېدلی و، چې ددې واده له امله کاترین او د هغې نوي مېړه ته مبارکي ووايي. دا د کاترین لومړنی مېړه و. دی د کاترین د درېیم مېړه دوست هم و او دواړو په ګډه دې واده ته رابللی و.

ډاکټر منور احمدي هم همدې واده ته رابلل شوی و، خو لکه ډاکټر منور احمدي ته چې د واده په څوړ، شرنگ او وړمو کې هغه د خپل کور پخوانی پېښه وریاده شوه، د خپل پلار د تورې گوزارونه او د خپلې بې گناه مور چغې او فریادونه، نو د خوبسۍ له غونډې څخه ووت. دا تقریباً د سره ورته پېښو په باب د دوو متضادو ټولنو کلتوري چلند څرګندوي، چې لیکوال په ډېر مهارت سره د هغو ژور او روڼ تصویر وړاندې کړی دی.

((دلته غرونه نه دي هسک)) کې هم همداسې د دوو ټولنو د ارزښتونو پرتله شوې او لیکوال په کې د یوې

وروسته پاتې ساتل شوې او يوې پرمختللي ټولني د انساني او کلتوري ارزښتونو ارزونه او تلنه کړې ده. که څوک له لويديز ژوندانه سره هېڅ اشنا هم نه وي او يوازې دا لنډه کيسه ولولي او په هغې کې د ((بناغلي فيشر)) د ژوند وروستي برخليک ته نظر وکړي، نو ټوله غربي ټولنه او د هغې انساني ارزښتونه د همدې يوې کيسې له مخې ارزولای شي. ((دلته غرونه نه دي هسک)) کيسه په ټوليز ډول په بنکلي بڼه د يوې لويې ټولني د ژوندانه د ژورې انځورنې له کبله يو ادبي شهکار گڼل کېدی شي.

((هدوکي)) لنډه کيسه د جگړه ييز مهال او تر هغه وروسته پېر د يوه جنگيالي انځورنه کوي، چې حالاتو پرې په پای کې د خپل پلار هډوکي هم وپلورل او په دې ډول د يوې ټولني ماضي او حال د جگړې تر ستوني تېر شول. ((عريضه)) لنډه کيسه هم زموږ د شل کلني غميزې د يوې اساسي برخې داسې يو دردوونکی، خورونسانه تصوير باسي چې څوک په کې په رښتيني مينه د گروهمني جگړې په نامه د خاورو تل ته ورسېدل، لکه د (صابري ترور زامن) او ځيني نور بيا پاریس او نورو ځايونو ته ورسېدل، لکه (يماجان).

په ((ډول د کلي سندر بول او غلا)) لنډو کيسو کې هم د گروهې په نامه د نغمو او سندرو پرستونې د يو تېر شوي کينه ييز ناتار او يرغل انځور ايستل شوی او د يو يرغمل شوي او تالا شوي کلتور انځورنه گڼل کېږي.

د دې ټولگې زياتره لنډې کيسې د دې وړدې چې ډېرې خبرې پرې وشي، خودا چې خپله دا ټولگه د درنو لوستونکو مخې ته پرته ده، نوزه نه غواړم چې خپلې خبرې تردې اوږدې کړم، باور لرم چې د دې مجموعې زياتره لنډې کيسې به د لوستونکو په ذهن کې ترډېره وخته پاتې شي او هغه به بنکلې او بڼې و ارزوي.

قدرمن ليکوال ته يې د لاسياتو برياوو او نورو فرهنگي هڅو هيله کوو.

په مينه او درناوي
محمد اسمعيل يون
۱۳۷۹ المريز کال-سلواغه
پېښور

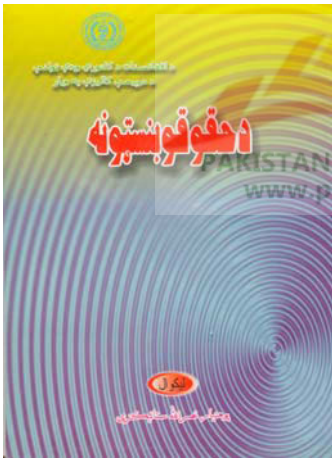

((د حقوقو بنسټونه)):

د استاد ستانیکزي یوه گټوره

پوهنیزه هڅه

لکه څنگه چې څرگنده ده د اوږدې جگړې له امله کابل پوهنتون او د هېواد نورو پوهنیزو مرکزونو ته ډېر زیات زیان اړول شوی، زیات شمېر پوهنیز کتابونه یا سیزل شوي او یا

لوټ شوي دي. ددغه پوهنیز تشیال (خلا) د ډکولو لپاره د نورو زیاتو پوهنیزو کتابونو چاپ او خپراوي ته ډېره اړتیا ده. له نېکه مرغه یو شمېر افغانان په تېره بیا فرهنگیان او فرهنگپال که تر هېواد دننه دي که بهر، ددغه پوهنیز تشیال د ډکولو لپاره هاند و هڅه کوي.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه چې په جرمني کې د یو شمېر افغان لیکوالو او فرهنگیانو له خوا جوړه شوې او یو شمېر غړي یې د همدغه کابل پوهنتون فارغان او استادان دي،

په ټينگه پتېبيلې چې هېواد ته وړ فرهنگي او پوهنيز خدمتونه وکړي. دې ټولني تر اوسه پورې په لسگونو، پوهنيز، تاريخي او ادبي آثار خپاره کړي دي او د لړۍ لا دوام لري. کابل پوهنتون سره د دې فرهنگي ټولني د يادونې وړ مرسته دا وه چې د کابل پوهنتون علمي مجلې د لومړۍ گڼې تر خپراوي وروسته يې تر دې دمه د دې مجلې چاپ لگښت ته اوږه ورکړې ده. د دې کتاب (د حقوقو بنسټونه) خپراوي د دې ټولني بله ډالۍ ده چې د کابل او د هېواد د نورو پوهنتونو محصلينو ته يې وړاندې کوي.

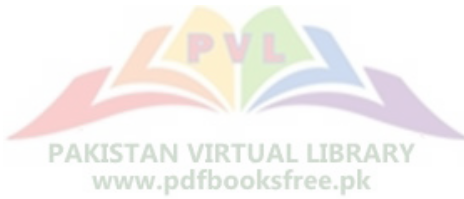
خو مياشتې وړاندې د کابل پوهنتون د حقوقو پوهنځي رئيس بناغلي ملا محمد فاروق جلالزي صاحب او استاد نصرالله ستانيکزي د حقوقو پوهنځي د محصلينو د يوې مهمې اړتيا په توگه د دې کتاب د چاپ هيله څرگنده کړه. ما د دوی هيله په جرمني کې د افغانستان د کلتوري ودې ټولني ته د ليک له لارې ولېږله او دا دی ترڅو مياشتني ځنډ وروسته دا اثر چاپ شو.

موږ هيله من يو، ټول افغانان د خپل هېواد د فرهنگي رغونې او بډاينې لپاره همدا شان يو بل ته لاسونه سره ورکړي. يو ځل بيا د خپل هېواد تالا شوې فرهنگي شتمنۍ راټولې او د خپل هېواد فرهنگ د بډاينې لپاره گټور گامونه پورته کړي. زه د کابل پوهنتون د کدرونو په استازولي د افغانستان کلتوري

ترتيب و پيشکش سعيدخان

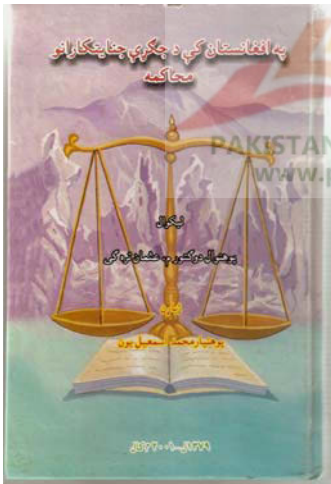
ودې ټولني څخه مننه كوم، كور وداني ورته وايم او قدر من
استاد پوهنيار نصر الله ستانيكزي ته د كتاب د چاپ له امله
مباركي وركوم.

په فرهنگي مينه
پوهنيار محمد اسمعيل يون

د جنگي جنايتکارانو محاکمه يوه ملي اړتيا ده

کله چې په افغانستان کې د ۱۳۵۷ل کال د ثور پر اوومه نېټه سياسي بې ثباتي پيل شوه، نو ورسره ((عقيده يي بحران او

د معنويت سقوط)) هم رامنځته

شول، د ټولني ټولې خواوې په لړزېدو شوي. د ۱۳۵۸ل کال د

مرغومي پر شپږمه نېټه د بهرني يرغل په پيل سره، د هېواد کورني

کرکېچ نړيواله بڼه ونيوه او نور پراخ اړخونه يې پيدا کړل. لنډه دا

چې ټول هېواد پر داسې يور سور تنور او اورنۍ بټۍ بدل شو، چې

افغانان په کې لکه د نينې وريټېدل او نورو يې ننداره کوله.

تراوسه پورې چې بشر او په ځانگړي ډول د بشري ټولني هر ځانگړي ملت څومره جگړې او زيانونه زغملي، د څومره والي،

پېچلتیا او څرنگوالي له پلوه د افغانانو له درنې غمیزې سره د پرتلې وړ نه دي. ددې غمیزې او ستر نارین له امله زموږ اولس خپله زیاته مادي او مانیزه شتمني بایلو ده، ان دا چې پر هغو ارزښتونو یې هم ډول ډول سیوري خواره شول چې دوی یې د دومره قربانیو په بیه گټلو ته حاضر شوي وو. دا زیانونه کولای شو په لنډیز سره دلته یاد کړو:

■ اقتصادي: د ۲۲ کلنې جگړې په ترڅ کې په هېواد کې تر (۲۰۰۰) څخه زیاتې لویې او وړې فابریکې، کارخایونه، کارخونې، لاسي صنعتي دستگاوي او نور تولیدي وسایل له منځه وړل شوي دي.

■ ښوونیز: د ټول هېواد په کچه (۳۵۰۰) بېلابېل ښوونځي تباڼه شوي او د لس ملیونه افغانانو لوستوالېدو مخه نیول شوې ده.

■ پوهنیز: د لوړو زده کړو څوارلس موسسې، پوهنتونونه، پوهنځي او د ښوونکو د روزنې موسسې یا په نسبي او یا بشپړ ډول زیانمن شوي دي. د ټول هېواد په کچه تر (۵۰) زرو زیات لوړزده کړي افغانان د هېواد او مسلک پرېښودلو ته اړ شوي دي.

■ وګړنیز: یو نیم ملیون افغانان شهیدان شوي، یو نیم ملیون معیوب او معلول شوي او شپږ ملیونه مهاجرت ته اړ

شوي، يانې تر(۱۵)مليونه اټکلي نفوس څخه (۹)مليونه په بنکاره ډول له خپلې ټولنې بېل شوي دي. هغه پاتې هم تر هېواد دننه نتل شوي او خپل شوي دي.

■ ټولنيز: د همدغو ناتارونو له کبله د ټولنې اډانه بنورول شوې، هڅه شوې چې د افغاني ټولنې د ټولنيز نظام د گډوډۍ له لارې د واک د طبيعي او اصلي سرچينو پر ځای نوې او مصنوعي سرچينې د ټولنې لارښوونه وکړي، او په دې ډول سياسي-ټولنيز بحران لاسپسې سخت کړي، ځکه نو د اقليت او اکثريت پر بنسټ په هېواد کې د سياسي واک وپشلو شعارونه زيات شوي دي.

■ خپرني: په خپرنۍ برخه کې د (۱۵) لويو چاپخونو په گډون د هېواد ټول چاپي امکانات له منځه وړل شوي. تر (۲۰) مليونه زيات کتابونه، لوبې او سپزل شوي دي.

■ تاريخي: د هېواد ملي موزيم، د اردو موزيم، دهدي موزيم او نور سيمه ييز موزيمونه لوبې شوي او سپزل شوي دي. د ملي موزيم ديولک تاريخي اثارو له جملې څخه په سلو کې او يا قيمتي اثار غلا شوي دي.

■ کلتوري: د هېواد اصيل افغاني فرهنگ د مسخه کولو لپاره ((سره، شنه او سپين)) شعارونه راولېږل شول، ټوله افغاني ټولنه پرې مسمومه شوه، اوسنی هېواد مېشتی او

بهر مېشتی ځوان پښت په ډېره مشكله پردې پوهېږي، چې: ((زه څوک يم او دکوم توک يم)) د يو هېواد او قوم رغنده فکري توکي؛ هېواد پالنه، ژبپالنه او دينپالنه د اقتصادي ټيکاو د نشتوالي او نورو ستونزو له کبله ډېره ځلا او غورېدا نه لري.

■ پوهې: د تېرو دوو سوو کلونو به بهير کې په هېواد کې له خپلو گڼو تجربو سره يوه مسلکې اردو رامنځته شوې وه، ددې اردو جوړښت او اډانه هم له خپلو ټولو وسايطو سره له منځه ولاړه او نور داسې زيانونه رامنځته شول، چې د يوې واحدې ټولنې د روغې سټې لپاره ناسور ټپ گڼل کېږي.

خوراڅو دېته چې دا ټول کارونه په خپله وشول او که چا وکړل او يا چا د چا په واسطه تر سره کړل؟ پرته له دې چې ددې يا هغې ډلې او يا ددغه او يا هغه شخص نوم واخيستل شي، هر څوک چې په دې پورتنیو زيانونو کې په يوه يو ډول شريک وي، خپلو خلکو، هېواد او انساني وجدان ته ملامت دي او بايد محاکمه شي.

لکه څرنگه چې څرگنده ده، په هره ټولنه کې ددې ډول اشخاصو د سزا او محاکمې لپاره ځانگړي اصول وي، زموږ ټولنه هم غواړي د ټولې انساني ټولنې د يوه هېل په توگه له دغو

اصولو څخه گټه پورته کړي او جنایتکاران محاکمه کړي، خو په خواشینۍ سره باید ووايو، چې زموږ ولس د يو داسې ستر ايډيالوژيک جنگ قرباني شو، چې زحمت يې موږ وليد او راحت يې نورو...

زموږ په هېواد کې ددې ۲۳ کلنې غميزې په پيل کې داسې هيله کېده چې د هېواد دا جنایتکاران به هېڅکله هم له محاکمې نه خلاص نه شي، خو کله چې جگړه پراخېده او بهرنی يرغلگر پر شا تمبول کېدل، د سياسي لوبو ليدلوری هم ورسره بدلېده، بيا داسې وخت راغی، چې نويو ارزښتونو د پخوانيو ارزښتونو ځای ونيو او په پای کې په وجدان او ژوند گټلې هيله د سياست د بازار ښکار شوه.

د روس پلوي او روسپالي ببرک کارمل په واکمنۍ کې ديو زنداني د خولې خبره ده، چې موږ زندانيانو ته يې (۹۳) ډوله سزاگانې راکولې او موږ يې پرې کړولو، موږ ته يې ((د امپرياليزم ګوډاګيان)) ويل، خو يو وخت بيا داسې راغی، چې همغو ((امپرياليزم دښمنو)) د امپرياليزم غېږې ته پناه يوره.

زموږ ولس ته د خواشینۍ خبره داده چې روس پلويو کمونيستو ډلو لويديځ ته پناه يوره او يو شمېر جهادي ډلو بيا دروس غېږې ته ځان ګوزار کړ.

بناغلی سلطان علي کشتمند چې لس کاله د کارمل د روس پلوي کمونيست حکومت صدراعظم و، د

امپرایزم (انگلستان) غېږې ته پناه یوړه او بناغلي رباني او بناغلي احمد شاه مسعود چې د ځينو د ادعا او گومانو له مخې يې لس کاله د روسانو پر ضد جگړه کړې وه، د کمونېزم مور (روسيې) له گروانه سر راو کښه. دا بېلگې ډېرې زياتې دي، له دې دوو بېلگو څخه ښکاري، چې د افغانستان د شل کلنې غميزې اکثره سياسي ډلو او دهغوی مشرانو هېڅ ډول سياسي اخلاق او سپېڅلی بشري وجدان نه درلود او که درلودلای يې نو داسې نه کېدل.

دهېواد ملي مبارز استاد پوهنوال محمد عثمان روستار تره - کې د هغو مليونو افغانانو يوه بېلگه او استازی دی، چې د سياسي جنايت قرباني شوی او زيات کلونه يې د سره ښکېلاک سور زندان گاللی دی. هغه د يو ژور او څېرم لیکوال او سياستپوه په توگه داسې وخت او حالاتو کې خپل گټور اثر (په افغانستان کې د جگړې جنايتکارانو محاکمه) وليکه، چې نږدې ده د افغانستان جگړې او بدمرغيو د جنايتکارانو موضوع دنړۍ له ذهنه او زموږ د اوسني پښت له ياده ووځي. استاد تره کي د خپل دې اثر په ليکلو سره خپل ملي، هېوادنی او انساني رسالت ترسره کړ او دا ستره موضوع يې له هېرېدو څخه وژغورله. استاد خپل اثر د پوهنيزو اصولو له مخې په دومره سره سينه ليکلې، چې هېچاته په کې د کينې له مخې گوته نه ده نيول شوې، بلکې ده د جنايت څرنگوالی تشریح

کړی دی. هغه څوک چې د جنایتونو د تشریح په دې هنداره کې خپل ځان او خپره دیو عامل په توګه وویني، طبعاً به جنایتکار وي او دخپل ولس پر وړاندې مسئلې. په دې کتاب کې د ناپېلتوب اصول په ټینګه مراعت شوي، دملې او نړیوالو اصولو او معیارونو له مخې جنایتونه ډلبندي شوي او د جګړې حقوق او د بشر حقوق تشریح شوي دي. هر چا چې دا حقوق تر پېښو لاندې کړي وي، هغه جنایتکار ګڼل کېږي.

ددې کتاب بله نېټېګنه داده، چې د جنایتکارانو د نیونې او یوې ملي او یا نړیوالې محکمې ته د هغوی د سپارنې په باب هم لارې چارې په کې په ګوته شوي دي.

که چېرې ددې کتاب پر محتویاتو عمل وشي، پوره باوردی چې جنایتکاران به د خپل عمل سزا وویني، که چېرې دا جنایتکاران محاکمه نه شي، نو ددې مانا به دا وي چې زموږ په ټولنه کې د نورو جنایتونو لپاره هم لاره خلاصه ده، ځکه چې راتلونکي جنایتکاران به د خپل ژوند برخلیک له تېرو هغو سره یو شان وګڼي او که چېرې محاکمه شي، نو ګټه به یې دا وي چې د راتلونکو جنایتونو مخه به ونیول شي او هغه غصه او عقده چې د ملت په زړه کې ددې جنایتکارانو له لاسه پیدا شوي، هغه به هم اوره شي، ټولنه به د نظم او سالم ژوند خواته روانه شي او د سوکاله ژوند هیله او ډاډینه به یې پیاوړې شي.

زه د هېواد تکړه ملي مبارز، څېرم لیکوال او سیاستپوه
بناغلي استاد پوهنوال محمد عثمان روستار تره کي ته ددې
ارزښتمن کتاب د چاپ له امله مبارکي وایم او د نورو
برياليو بونو هيله يې کوم.

بناغلي محمد حيدر اقبال پښتونيار هم د زياتې مننې او
ستاینې وړ بولم، چې ددې کتاب د پښتو او دري دواړو متنونو
چاپ لگښت ته يې اوږه ورکړه او خپل ملي او فرهنگي رسالت
يې يو ځل بيا په زبات ورساوه.

په فرهنگي مينه او درناوي

پوهنيار محمد اسماعيل يون

لغمان او او سنی فرهنگي بهير

کله چي مورډ پښتو ولسي شاعري او په تېره بيا معاصري شاعري ته گورو، نو د لغمان ونډه مو په کي ډېره زياته سترگو

سترگو ته کپري، په ولسي شاعري کي له شيخ احمد خان، ملا عبدالحنان، محمد نور، حيا خان، الينگاري، پتان، حيران، عاشق الله فرياد، عسکر چالاک، مختار، بسم الله گلکاريوال، عارف گاديوان، غمخور، بسم الله چلمتيوال او نورو په سلگونو ولسي شاعرانو له ادبي

مرغلرو رانيولي، بيا د بنايسته گل تر لوڅو نظمي ټوټو پوري ټول هغه څه دي، چي د کلونو په اوږدو کي يي د لغمان د خلکو زړونه او ذهنونه خړوب کړي او کله چي بيا له دې خوندوري اوبي تکلفه شاعري سره د لغمان د ولسي سندرغاړو، گلکي استاد، ملاگي استاد، پاينده محمد، شاکل، روژه گل، عزيزالله، نصرالله، اشرف او نورو د سندرو شور هم ملگري

شوی، نو نه یوازې یې د لغمان ولسي شاعري ځلولې، بلکې د ټول لغمان نوم یې هم ښه ځلولی او روښانه کړی دی. د لغمان د طبیعي ښکلا شاعرانه او ښکلا ییز چاپیریال تر څنګ ښایي د لغمان د ولسي شاعري او موسیقي پاڅنه بنسټ او ګډ امتزاج علت به وي، چې د لغمان په زیاترو او یا که ووايو د ټولو اوسېدونکو په ذهن او خیال کې د شاعري تومنه پرته ده.

په ټول لغمان کې به داسې ډېر کم څوک پیدا شي، چې د هغه دې د شاعرانو خوبیتونه له یاده نه وي زده او داسې خلک خو په لسگونو زره دي چې یو ځل یې د شعر لمن نیولې، تر یوه ځایه یې ورسره مزل کړی دی. که دا تېر درې ویشتم کلنه غمیزه نه وای راغلي او د لغمان ولسي شاعري او ولسي موسیقي هم داسې غاړه غړي تر دې دمه رارسېدلې وای، نو پوره باور دی، چې نن به د لغمان شاعري نوره هم ښه شوې وه.

که له ولسي شاعري راتېر شو، نو د پښتو په معاصره شاعري کې هم لغمان ونډه ډېره پخه او درنه ده، د پښتو د معاصرې شاعري له پنځو ستورو یو ستوری (استاد الفت) د لغمان پر اسمان ځلېدلی، له غلام حسن خان ساپي، استاد گل پاچا الفت، سعید افغاني، منان ملګري رانیولې بیا داوسني پړاو تر کاوون توپاني، اسحق ننگیال، شهنسوار سنگروال، عزیز تحریک او په سلگونو نورو ټولو د پښتو لمن ډکه کړې او ښه په مینه او اخلاص یې ورته خدمت کړی دی.

د خپرنې او پلټنې په ډگر کې که مور يوازي د سرمحقق زلمي هېواد مل خدمتونه ياد کړو، نو خوله مو پرې ډکېږي او د وياړ و زرونه مو پرې غوړېږي او کله چې بيا د چاپ او خپرونې خبره کوو، نو هلته خوبيا هم لغمان يو زمري خپرنډوی (اسد ساپی) لري، چې تر اوسه يې په لسگونو، نه په سلگونو عنوانه کتابونه خپاره کړي او که خدای کول يو وخت به يې شمېر زرگونو ټوکو ته هم ورسېږي.

د تمثيل په هنر کې بيا (ممنون مقصودي) يو بل نوبت وکړ او د کونډې زوی په سريال کې د مرکزي رول په لوبولو سره يې په تمثيلي ډگر کې هم د لغمان تله درنه کړه. که په هنري ډگر کې د لغمانيانو د ونډې په باب هر څومره وغږېږو او ډېر څه هم وليکو بيا به هم کم وي. اوس زما د قلم څو که دې خبرې ډېره نيولې، چې زه خپله لغمانی يم او مور بيا دهغو سپاهيانو په شان نه يو چې خپل ځان خپله ستايي، خو که زه د گران هېواد د بلې سيمې وای نو بيا خو به مې زمور د پېښوريانو ورونو په اصطلاح د لغمان خلکو د هنري خدمت حق ادا کړی وای، خو اوس يوازي غواړم په لغمان کې د تاندادي بهير او ددې تذکرې په اړه څو لنډې څرگندونې وکړم:

څلور کاله د مخه له ډېر اغزن سياسي او ذهني چاپېريال سره سره د لغمان يو شمېر ځوانو ليکوالو او شاعرانو وپتېيله چې په لغمان کې يو ازاد او خوځنده ادبي غورځنگ پيل کړي، دوی

که هر خومره هخه وکړه، چې د ټول لغمان په کچه د یو ادبي خوځون هسته جوړه کړي، خو دهغه وخت د لغمان او په تېره بیا د کابل فرهنگي چارواکو د دې کار مخه ونیوله او ډېر سخت مخالفت یې وښود، وروسته بیا همدا لیکوال اړ شول چې د یوې ولسوالۍ له کچې خپل ادبي تحریک راپیل کړي، په دې کار کې دوی بریالي شول، هماغه و چې د ((الینگار فرهنگي یون)) په نامه یې یوه فرهنگي ټولنه جوړه کړه، په پیل کې واکمنو هم په دوی پسې دومره سرونه گراوه او د فعالیت اجازه یې ورکړه، الینگار فرهنگي یون په ډېره لږه موده کې وکړای شول د خپلو غړو شمېریو سلو شلو تنو ته ورسوي. د یوه کال په بهیر کې یې تر لسو زیاتې فرهنگي، ادبي غونډې، مشاعرې او څو سپورتي لوبې جوړې کړې، د الینگار ولسوالۍ په کچه یو مناسب کتابتون جوړ شو، چې له پېښور او نورو بېلابېلو سیمو څخه ورسره یو زیات شمېر لیکوالو د کتابونو مرسته وکړه، په سیمه کې د کتاب لوستلو یو نوی پړاو پیل شو، دې ادبي تحریک ولسي او اصلاحي بڼه ونیوه او ډېر خلک یې لېوال او مینه وال شول، خوبل کال لاد بره شوی نه و، چې د واکمنو د صبر کاسه نسکوره شوه او پر الینگار فرهنگي یون یې یرغل وکړ، کتابتون یې لوټ کړ او د الینگار فرهنگي یون د مشرتابه پر نیولو یې پیل وکړ، د مشرتابه جرگې دوه غړي بناغلی سید حبیب شاه ملتمل (پاچا صیب) او عمر وفا یې لاس

ترلي بوتلل، لومړی يې ننگرهار، بيا يې کابل ته انتقال اود استخباراتو په اووم رياست کې يې بنديان کړل، د مشرتابه بل فعال غړی (روښان) پېښور ته پر اوښتو بريالی شو او نورو غړو يې درې مياشتې جېل وگاله او بيا خوشې شول، تر هغه وروسته په لغمان کې فرهنگي کار يو څه ټکنی شو، خو بيا هم شخصي هڅې روانې وې، خو کله چې لغمان کې ملا خيرالدين حقپال (ياد دې يې په خيروې) د لغمان د اطلاعاتو او کلتور د رئيس په توگه وټاکل شو، نو سره له دې چې د واکمنو ذهنونه بيا هم د پخوا په شان وو، خو ده په شخصي او خصوصي توگه د ليکوالو هڅولو او فرهنگي خدمت ته ملا وتړله، دا ځل د لغمان په کچه يو داسې ادبي انجمن جوړ شو، چې د واکمن نظام تر پاليسۍ دننه يې کار کاوه. خو بيا هم د ځوانو استعدادونو د غوړېدو لپاره يوه گټوره هڅه وه، دوی غوښتل چې د لغمان لپاره (د لغمان) په نوم يوه مجله چاپ کړي، خو تر پايه بريالي نه شول.

بناغلي عزت الله شمسزي د لغمان د همدغه ادبي بهير يوه مېوه ده، سره له دې چې ده لا د عمر ډېر پسرلي نه دي تېر کړي، خو د فرهنگي زيار او کار تجربه يې ډېره پخه ده، ده درې څلور کاله د مخه هوډ کړی و، چې د لغمان د هغو ځوانو شاعرانو يوه تذکره چاپ کړي، چې تر اوسه يې د ځانگړې مجموعې په توگه شعرونه نه وي خپاره شوي، ځکه نو په دې

تذکره کې له یو دوو استثنایي بېلگو (ارشاد صیب او هاشمي صیب) پرته ټول هغه شاعران راټول شوي، چې تر اوسه یې د شعرونو ځانگړې مجموعه نه ده چاپ شوې.

هسې خو په لغمان کې شاعران تر شمېره وتي او د ټولو د شعرونو چاپ هم په یوه تذکره کې ناشونې خبره ده، نو ځکه خو شمسزي صیب ددې شاعرانو لپاره یو برید وټاکه، مانا دا چې ولسي شاعر نه وي، عمر یې ډېر لوړ نه وي او ځانگړې شعري مجموعه یې نه وي چاپ شوې. د لغمان د پخوانیو او ځوانو ولسي شاعرانو لپاره بنایي نورې تذکرې په پام کې نیول شوي وي، خو د شاغلي شمسزي ددې برید دننه بیا هم ډېر شاعران پاتې شوي دي، چې دیوې بلې ځانگړې تذکرې د خپراوي غوښتنه کوي، زه هیله من یم چې دی د بلې تذکرې لپاره هم ملا وتړي او هغه شاعران چې له ددې تذکرې پاتې وي، هغه په بله کې خوندي کړي.

کله چې شمسزي صیب ددې تذکرې په ترتیب او لیکلو پیل کړی و، نو هماغه وخت موږ ددې تذکرې د چاپ لگښت د راټولولو په فکر کې وو، په پای کې موږ په دې بریالي شو، له دغو بناغلو سره چې ددې تذکرې د چاپ لگښت یې برابر کړی خپلې اړیکې ټینګ کړو، دوی ته مو ددې تذکرې د چاپ د لگښت یادونه وکړه او دوی په ورین تندي ومنله، نو ځکه زه لومړی د ځان او بیا ددې تذکرې د شاعرانو په استازولۍ له دغو

بناغلو څخه د زړه له کومي مننه کوم، چې ددې گډې شعري ټولگې د چاپ لگښت يې برابر کړ.

لکه څنگه چې مو ددې تذکرې د بربد په اړه څرگنده کړه، نو د شعرونو په اړه يې هم دا ټکي د یادونې وړ دي: ددې تذکرې ټول شعرونه دومره لوړ هم نه دي، چې سرې ورته د (خو) گوته ونه نیسي او دومره کمزوري هم نه دي چې هېڅ په چاپ نه ارزي.

د ځينو شاعرانو داسې شعرونه هم په کې راغلي چې د پښتو د اوسنۍ شاعرۍ بڼې پخې بېلگې او په اصطلاح لوړ معیاري شعرونه دي، خو ځينو شعرونو کې بیا ځینې کمزوري ټکي او نیمگړتیاوې تر سترگو کېږي او دا طبیعي خبره ده، ځکه چې دې شاعرانو ته لا ډېر مزل پاتې دی او دا يې لومړنۍ تجربې دي، د بېلگو له راورول څخه ځکه ډډه کوم چې تذکره خپله ستاسو په لاس کې ده.

په ټوليز ډول دې تذکره کې د منځنۍ کچې او معیار شعرونه ډېر زیات دي.

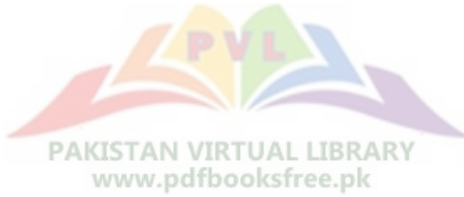
بناغلي شمسزي صیب پر داسې وخت ددې تذکرې چاپ او خپراوي ته ملا وتړله چې نور گڼ شمېر فرهنگي بوختیاوې هم ورترغاړې شوي دي، خو له دې سره سره بیا هم پردې بريالی شو، چې دهر شاعر پر ژوند لیک سر بېره دهغه د شعرونو پر څرنگوالي هم یو څه رڼا واچوي.

زه بناغلي شمسزى او په دې تذکره کې ټولو راغليو شاعرانو
ته ددې تذکرې د چاپ له امله مبارکي وایم ، پښتو ادب او
تذکره ليکنه کې يې يوه گټوره زياتونه بولم.

په فرهنگي مينه

اسمعیل یون

۱۳۸۰ ال کال، پېښور-پښتونخوا

پښتو غږ پوهنه او ویپوهنه

استاد پوهنوال محمد صابر خویشکی د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانگې یو پخوانی او تجربه کار استاد

اوله ۲۵ کلونو راهیسې په پښتو څانگه کې پر تدریس بوخت دی. استاد خویشکی د خپل تدریس په بهیر کې زیات وخت پښتو فونولوژي-

مورفولوژي (غږ پوهنه او ویپوهنه) او (صرف) او (نحو) تدریس کړي دي. ده نه یوازې په پښتو څانگه، بلکې د کابل پوهنتون د نورو پوهنځیو په ځینو څانگو کې چې پښتو په کې د یو

مضمون په توگه تدریس کړي، اوږده موده تدریس کړی او د پښتو تدریس بڼه پخه تجربه ورسره مل ده. دا کتاب یې هم د پوهنوالی علمي رتبې ته تیسس او هم د همدغه ۲۵ کلن تدریس او گڼو تجربو نچور دی، چې پښتانه او نا پښتانه محصلین ترې بڼه گټه اخیستلای شي.

په دې کتاب کې پښتو غږونه، د هغو شکلونه، وییونه، وییکی، تاري، د نوم گردان اړخونه، د نومونو وېش، ضمیرونه،

قيدونه، فعلونه، د جنس او زمانې له مخې د فعل حالتونه، لنډه دا چې د (غږ) او (کلمې) ټولې خواوې په بڼه مفصله توگه څېړل شوي دي.

دا اثر د پښتو (صرف) په برخه کې يو بل منظم، سستماتيک او گټور کتاب دی، چې په ډېرو روانه او پسته ژبه ليکل شوی او هر چاته ترې گټه اخيستنه شونې ده. هيله ده استاد پوهنوال محمد صابر خویشکی د پښتو گرامر د لړۍ د جمله پوهنې (نحو) تر برخې پورې ورسوي او د پښتو گرامرونو په لړۍ کې يوه بله غوره زياتونه وکړي.

په ((زره کلا)) کې یو عالم خبرې

په اوسني پښتو ادبي بهیر کې ښاغلی وکیل شینواری د هغو لیکوالو له جملې څخه دی چې قلم یې ځواکمن او فکري پوخ خو شهرت یې کم دی، د دې کار یو لامل شاید دا وي چې د ده ذهني دایره له ځاني کچې څخه یوې ملي او انساني کچې ته پراخه شوې ده.

د همدغه ملي، هېوادني او فرهنگي ارمان د پالنې او ځلونې لپاره یې له فرهنگي بلهاری نه نیولې تر مالي قربانۍ پورې ټولو ته اوږده ورکړې،

پېښور مېشتو او هېواد مېشتو لیکوالو د ستونزو کمولو او د هغو د اثارو د خپرولو لپاره یې مالي مرستې کړې، د هیلې مجلې د پرله پسې (۲۳) مې گڼې چاپ لگښت یې ورکړی، په بهر کې یې افغاني فرهنگي ټولنو د خوځون، پیوستون او د کار د اغېزې لپاره هلې ځلې کړې او د یو شمېر نورو خپرنیزو فرهنگي کارونو په هڅونه کې یې ونډه اخیستې ده. خو تر ټولو ستر او غوره فرهنگي خدمت چې شینواری صاحب د هغه پر تر سره کولو بریالی شوی، هغه د کال غوره ادبي، سیاسي،

تاریخی او ټولنیزو دريو عنوانو غوره پښتو کتابونو ته د جایزو ورکول دي، دا کالنی جایزې (د استاد الفت، استاد حبیبی او استاد شپرزاد یعقوبی) په نومونو دي، چې د افغانستان د کلتوري ودې ټولني له خوا هر کال ورکول کېږي. د دې مانیزو جایزو مادي ملاتړ د همدې له خوا برابرېږي، هرې جایزې سره به (۱۲) ملیونه افغانۍ یا (لس زره کلدارې) ملي وي. د استاد الفت په اند په یوه ټولنه کې د یو انډیال (مفکر) په انډول د فکر پالونکي او روزونکي مرتبه ځکه لوړه ده چې فکر پالونکی د ټولني نور وگړي هم روزي او ټولني ته یې وړاندې کوي.

د وکیل شینواري دا روزنیز او هڅندوی کار له دې کبله هم د زیاتې ستاینې وړ دی چې هغه نه کوم لوی پانگوال دی، نه هم کوم سوداگر، یو عادي بهر مېشتی افغان دی چې د خپل تندي د خولو په محصول، خپل ملي فرهنگ پالي او غوړوي یې. په داسې یو اقتصادي دریغ کې د داسې یوه غوره فرهنگي خدمت ترسره کول خپله پراختیادي لېوالتیا باندې د لیکوال د فرهنگي مینې او جذبې غلبه او واکمني څرگندوي. دلته یو شمېر لیکوالو سره دا وېره وي، چې لیکوال یو ځل له خپل چاپېریال څخه لرې او پردی شو، بیا نو بېخي پردی شو او راخپلول یې د پراگړان دي، خو زموږ یو زیات شمېر لیکوالو لکه عبدالملک بېکسیار، زرین انځور، لطیف جان بابي او په

لسگونو نورو دا ثابتہ کره، هغه څوک چې د ملتپالنې او ژبپالنې په خم کې رنگېدلي وي که هغه د دنيا هر گوت او هرې ټولنې ته لار شي، د بلې ټولنې رنگ او خوند يې د زړه او ذهن چاپېريال، مينه او ولوله نه شي بدلولاى.

وکیل شينواری هم د خپل ذهني بلوغ په داسې يو پړاو کې بهر مېشتی شو، چې پردي کلتور او د هغو مصنوعي بنسکلا او ځلا يې پر هېوادنۍ مينې او ولولې د بدلون اغېز شيندلای نه شو. ځکه نو همغه هنرمن او همغه وکیل شينواری چې و همغه پاتې شو.

(زړه کلا) د ده د لنډو کيسو لومړنۍ ټولگه ده چې زموږ د ټولنې د بېلابېلو اړخونو په تېره بيا د شکلکني جگړې او د هغې د بدمرغيو ژوره انځورنه په کې شوې ده.

دا چې د دې لنډو کيسو يو شمېر کرکټرونه رواني ناروغان دي دا هم څه ناڅاپي خبره نه ده، دا هم په ژور او رواني ډول د هغې رنځورې ټولنې تصوير دی، چې په څه کم دو نيم لسيز ژوند کې له هر ډول ناروغيو سره مخ شوې، وگړي يې د مختلفو گروهو په ځېل کې راټاله شوي او يو د بل مرگ ته روزل شوي دي.

ليکوال په ډېر مهارت سره په دې بريالی شوی، چې په (زړه کلا) کې د خپلې ټولنې او خپل هېواد او پر هغو د تېر شوي ناتار تصوير وړاندې کړي. په دې ليکنه کې ليکوال څرگندوي

چې کله په ټولنه کې د هغې وگړي پر بېلابېلو متضادو افکارو و وپشل شي، لومړی ذهني او بيا فزيکي ټکر رامنځته کېږي او ټولنه له گډوډۍ سره مخامخېږي او د هغې د ارزښتونو د له منځه تلو سبب کېږي. په (زړه کلا) کې هم د کلي د خلکو او ان د يوې کورنۍ د غړو ذهني اختلاف د دې سبب شو چې ټوله کلا ونړوي او بيا د يو بل پر ضد مورچلونه جوړ کړي، پلار د زوی او زوی د پلار پر ضد ودرېږي. په (بډې) لنډه کيسه کې ليکوال د (احساس) او (مجبوريت) ترمنځ د مقابلي انځور وړاندې کړی او دا نښي چې که په ټولنه کې د مجبوريت عامل ختم شي، نو د ټولنيزې ناروغۍ او فساد مخه نيول کېدی شي. دی په دې کيسه کې د کيسې د مرکزي کرکټر د احساس وروستی مقاومت څرگندوي چې له خپل مجبوريت سره سره يې د بلو په مقابل کې څرگندوي، خو هغه ته هم په گران قيمت پرېوزي.

په (زړه کلا) کې د راغلو لنډو کيسو يوه نښگنه دا هم ده چې اکثره لنډې کيسې يې مثبت پيغامونه لري، ليکوال د پېښو کټ مټ بيان پسې نه دی تللی، بلکې پېښې يې داسې غځولي چې لوستونکی ترې د ژوند لپاره يو مثبت پيغام ترلاسه کړي. د ليکوال اساسي رسالت او د يوه ادبي اثر نښگنه هم په دغه ځای کې ده چې ليکوال په دې بريالی شي چې هم د پېښې انځور وکارې او هم داسې يوه پايله د لوستونکو مخې ته کېږدي چې هغو ته د خلاصون او ژغورلاره وروښيي.

وکیل شينواری په (باران او بنيادمان) لنډه کيسه کې لوستونکي ته دا څرگندوي، چې د يوې ټولني خلک که په ډله

بیزه ډول پر ټولنې باندې د یوه راخوړ شوي غم او ناتار درملنې ته ورودانگي، نو د خلاصون لاره یې شته او که نه یو د یو هیلې او بل د بلې هیلې ته ناست وي، د عمل پر ځای پر خبرو بوخت وي نو د ټولو مخ به د ژوند او کور پر ځای د هدیرې پر لوري شي. په (ماران او بنیادمان) کیسه کې همدا مفهوم وړاندې شوی، هلته مارانو د کلي باغ کې ځای نیولی او هر کلیوال چې باغ ته ورځي بېرته ترې ژوندی نه شي راوتلای، نو ځکه خو په پای کې د ټولو کلیوالو هدیرې ته مخه شوه.

په (کلي او موټر) کې هم همدا شان یو ستر ټولنیز او هېوادنی آرمان نغښتل شوی او د ټولنې د پرمختیا او هوساینې لپاره یې لاره په گوته کړې ده، په دې لنډه کیسه کې موټر د یو هېواد، موټروان د یو لارښود یا مشر او سورلي د خلکو لپاره سمبول ټاکل شوي. د لارې او سرکونو ویجاړي د هېواد ناوړه سیاسي حالات گڼل کېږي، چې که چېرې موټرزوړ وي، لارې هم خرابې وي او موټروان هم نوی او تنبل وي او بیلا دا چې د یوه زاړه موټر لپاره څو نوي او بې تجربې موټر چلوونکي راټول شوي وي او هر یو د موټروانۍ د عوه کوي نو خدای خبر که سورلي تر خپله ځایه ورسوي. له دې کیسې نه داسې پیغام ترلاسه کېږي چې که پر یو هېواد جگړه تېره شوې وي او هېواد خپل شوی وي، نو د هغه لپاره یو انډیال (مفکر) او مدبر لارښود ته اړتیا ده چې خپل هېواد له اغزن سیاسي چاپیریال او ناخوالو څخه راوباسي.

(ترلي غوټه) او د (دولۍ) د جگره ييز مهال د پېښو درد وونکي انځورونه وړاندې کوي.

په دې لنډو کيسو کې ځينې داسې لنډې کيسې هم شته چې هغه د انسانانو (وگړو) رواني حالت څرگندوي لکه (خوب، پښېمان، څپرې او اندېښنې). په دې کيسو کې لوستونکي د کيسو د کرکټر د رواني حالت تل ته ورننوزي او له هغه څخه يوه ټوليزه نتيجه او پيغام ترلاسه کوي. په پښتو ادب کې داسې لنډې کيسې چې د انسان روحي حالت انځورنې ته زياتې ځانگړې شوې وي، ډېرې نه دي. د دې ټولگې يوه بڼېگنه دا هم ده چې دا برخه هم په کې رانغښتل شوې ده.

ددې ټولگې پر هره لنډه کيسه ډېرې خبرې کېدې شي، د گڼو بڼکلاوو ترڅنگ به ځينې نيمگړتياوې هم ولري، خو پر هر اړخ به يې درانه لوستونکي او کره کتونکي تر چاپ وروسته خپله قضاوت وکړي او وبه يې ارزوي، خو زه د دې کيسو د يو لوستونکي او د ادب د يوه مینوال په توگه د ژبني بيان، د فکر د پوځوالي او د مثبتو پيغامونو له پلوه دا ټولگه يوه بريمنه او شتمنه مجموعه بولم، ليکوال ته يې مبارکي وایم او د نورو بريو هيله يې کوم.

په ټوله فرهنگي مينه

پوهنيار محمد اسمعيل يون

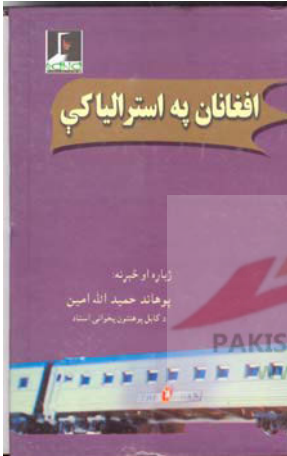
۱۳۸۰ل کال

پېښور - پښتونخوا

((افغانان په استراليا کې)):

زموږ د تاريخ يوه بله پاڼه

افغانانو د تاريخ په اوږدو کې له وياړه ډکه ډېرې کارنامې کړي، خو دا کارنامې لکه څنگه چې دې هغسې د ليک په دايره کې نه دي راغلي او له خپل شان او کيف سره سمې نه دي ځلول شوي. نه يوازې تر هېواده بهر د افغانانو د اتلوليو د تاريخ ډېر ګوټونه ناڅرګند پاتې، بلکې په کور دننه کې هم داسې سترې تاريخي پېښې او تاريخي شخصيتونه شته چې پوره او ګره څرګندتيا او ځلا يې لا اوس هم ډېر کار او زيار غواړي.

له نېکه مرغه په دې تېرې يوې يوې نيمې لسيزې کې د افغانانو د تاريخ په تېره بيا معاصر تاريخ په باب ګڼ شمېر اثار چاپ شوي، دې اثارو کې د بهرنيو افغانپوهانو او خپله د افغان ليکوالو دواړو اثار شامل دي، چې د افغانستان د تاريخ ډېر تياره ګوټونه يې روښانه کړي دي. دا دی ((افغانان په استراليا کې)) تاريخي اثر ددې لړۍ يوه بله مهمه کړۍ ده، چې

د هېواد پياوړي ليکوال استاد پوهاند حميد الله امين ليکلی دی.

دا تاريخي اثر لکه څنگه چې له نامه څخه يې ښکاري په استراليا کې د افغانانو ژوند، مهاجرتونو، کار، فعاليت او تجارت ته مختص شوی دی. په دې کتاب کې استراليا ته د افغانانو د لومړي مهاجرت، د لارې د ستونزو، هلته د مېشته کېدنې، په استراليا کې د دوی پروړاندې د تبعیضي چلند، د افغانانو د کار، فعاليت، تجارت او په مجموعي ډول د افغانانو د کارنامو په باب هر اړخيز معلومات وړاندې شوي.

ليکوال په ډېر دقت سره د هغو بهرنيو ليکوالو اثار چې په استراليا کې د افغانانو په باب ليکل شوي، له نظره تېر کړي او خپله يې هم د معلوماتو د راټولو لپاره استراليا مېشتو پخوانيو او اوسنيو افغانانو ته د لومړي لاس اخځ په توگه مراجعه کړې او کره معلومات يې ترې راټول کړي دي. د استراليا بېلابېلو سيمو ته چې کوم ځای کې د افغانانو د ژوند څرک لگېدلی يا ترې د کورونو او مسجدونو په څېر ژوند نښې پاتې، ورغلی او په تصويري او نقشه بيز ډول يې دا اسناد په کتاب کې خوندي کړي دي. د دې کتاب له لوستو څخه سړی دا نتيجه اخيستلای شي، لکه څنگه چې افغانان په جنگ، توره او مېړنتوب کې مشهور دي، تر هغه زيات په زغم، تحمل، فرهنگ جوړونه او تمدن جوړونه کې ښه استعداد لري، خود

افغانانو د استعداد دې اړخ ته لیکوالو خصوصاً بهرنیو لیکوالو ډېره پاملرنه، نه ده کړې. له نېکه مرغه چې په دې اثر کې پردې اړخ باندې هم زیاته رڼا اچول شوې. لیکوال په استرالیا کې د افغانانو په باب لیکي: ((دوی د پینځو کلونو لپاره د استرالیا په لویې وچې کې د ترانسپورتي نظام بشپړ کنترول په لاس درلود، ځکه نو د نولسمې پېړۍ په دویمه نیمايي او د شلمې پېړۍ په لومړیو شلو کلونو کې په استرالیا کې د تجارت او اقتصاد وده او همدا شان د استرالیا په مرکزي برخو کې د علمي څېړنو پرمختګ ټول د دوی د زیار او هاند نتیجه ده.))

لیکوال زیاتوي:

((اوس د استرالیا حکومت هغه جوماتونه چې دوی (افغانانو) جوړ کړي وو، د دوی یو شمېر کلي او حتی هدیرې د هېواد د تاریخي اثارو په توګه پېژني او د هغو ساتنه کوي، ځینې پارکونه، سړکونه او حتی د غرونو څوکې د دوی په نومونو یادېږي او هغو اورګاډو چې په جنوبي استرالیا کې د Alice Springs له ښار څخه په شمالي استرالیا کې د Alice Springs ښار ته په پخوا وختونو کې تګ راتګ کاوه او د افغانانو په نوم یادېده، یو ځل بیا یې (Ghan Express) په نامه چې هماغه تاریخي نوم دی په فعالیت پیل کړی دی.))

((افغانان په استراليا کې)) اثر پر يوې پبليزې او سريزې سربېره يوولس څپرکي لري، چې ((اوبنان په استراليا کې)) پر موضوع پيل او د ((افغانانو کلتوري انحلال)) پر موضوع پای ته رسېږي. ليکوال د هرې موضوع په باب مستند شواهد، تصويرونه او اسناد وړاندې کوي او لوستونکو ته د افغانانو ژوندانه په هکله يورونبانه تصوير وړاندې کوي. د کتاب اوچتې معياري ژبې او کسه ييز بيان د اثر خوږلني نوره هم زياته کړې ده او لوستونکي ترپايه له ځانه سره ساتي. زه قدرمن استاد پوهاند حميدالله امين ته د دغه خورا مهم کتاب د ليکلو او چاپ له امله مبارکي وایم او رڼا علمي مرکز ته کورودانی وایم، چې دا قيمتي اثر يې چاپ کړ او درنو لوستونکيو ته هم ددې مهم کتاب د چاپ مبارکي وایم او د لوستو بلنه ورکوم.

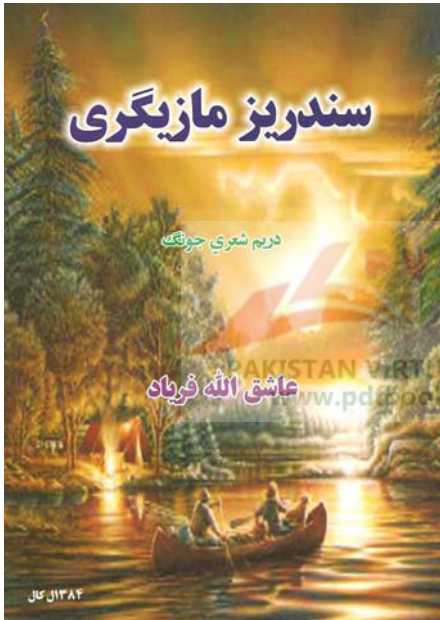
په مينه او درنښت

اسماعيل يون

جلال اباد

د فریاد سوي فریادونه

کله چې څوک د افغانستان په تېره بیا ختیزې سیمې او په هغې کې بیا د لغمان ولسي شاعرۍ ته نظر کوي، نو فریاد ورته د یوې نامتو او یادې څېرې په توگه په نظر ورځي.

د فریاد شعر له نږدې درې نیمو لسيزو راهیسې د محلي او وطني سندرغاړو له خولې زمزمه کېږي او خپله سندريزه فضا پرې گرموي. په ختیزو سیمو، د افغانستان په نورو ډېرو برخو، ان په لږې پښتونخوا کې به داسې خلک کم وي، چې هغه دې موسیقي په تېره بیا ولسي

موسیقي اوري او د فریاد له نامه سره دې اشنا نه وي. دا خبرې ددې ښکارندويي کوي، چې د فریاد شعرونه د موسیقي په ټول پوره او کره دي او د ولس ذهن یې منلو او هضمولو ته تیار دي.

د ولسي شاعري، يوه غټه بڼېگنه همدا ده، چې د ولس له ذهني کچې سره سم حرکت کوي، د هغوی شوق، ذوق، انگړنې او خوبونې په کې منعکس کېږي او د مانا باريې دومره دروند نه وي، چې د چا پر ذهن بار شي.

ولسي شعر ته ځکه ولسي وايي، چې د ولس په ژبه ويل کېږي اولیکل کېږي، د هر لغت له لغوي او اصطلاحي مانا سره د ولس ذهن روږدی وي، د وزن او اهنګ له پلوه هم ولسي شعر هماغه اهنګ تعقيبوي چې د ولسي ژبې له اصلي سکښت او رغښت څخه راټوکېدلی وي. ولسي شعر ځکه د ولس خوښ وي، چې د تصنع او تکلف باريې نه وي زغملی لکه څنګه چې په خپله بې تکلفه او بې ریا ژوند کوي، د غسې بې هنري پنځونې هم بې ریا او بې تکلفه وي.

کله چې موږ د فرياد صيب شاعري مطالعه کوو، نودده شاعري کې هم د رښتینولۍ او ناتکلفۍ دا عنصر له ورايه معلومېږي، فرياد په خپله شاعري کې هېڅ وخت داسې نه دي کړي چې کلمې واپروي راواپروي، مفهوم په کې ورک را ورک کړي، تصنعي وزن او اهنګ جوړ کړي او د خلکو په اصطلاح ځان داسې وښيي چې وگورئ زما شعر دومره ژور او دقيق دی، چې له ډېرې مانا يې څوک پر مانا نه پوهېږي، زموږ په اوسني روان شعري بهير کې يو شمېر شاعران د مانا د فقر پر رنځ اخته دي، بيا نو کوبښن کوي پر کلمو باندي د فشاري او تحميلي

اهنگ له تپلو او د کلمو د نامناسب ادلون بدلون له لارې خپل معنوي فقر پټ کړي او بیا داسې تظاهر کوي، چې گنې زما شعر خودومره ژور دی چې هر څوک یې پر مانا نه پوهېږي، حقیقت دا وي چې په دا ډول تکلفي او تصنعی شعرونو کې چې اصلاً د احساس جوهر نه وي، نو څوک به یې پر مانا څنگه پوه شي.

له نیکه مرغه چې د فریاد شعرونو ته د تکلف او تصنع ناروغۍ لاره نه ده پیدا کړې، دده شعر چې سپری لولي نو په یو ځایي ډول یې یوه پوره مانا ذهن ته وراتقالېږي او چې یې د (بخت زمینې) په شان نامتو سندرغاړې، په سندرو کې وایي نو سپری ترې لا پوره مانا او خوند اخیستلای شي.

زه د فریاد ددې ټولگې د شعرونو په سریزه کې له هماغه پیله په ولسي ادب او له هغه سره په تړاو کې دده پر شعرونو وغږېدم او هغه خوند چې تل ماترې اخیستی دی مجبور یې کړم دا پورته کړنې ولیکم، دا خبره مې له یاده ووتله چې ووايم اوس زما مخې ته دده د غزلونو یوه ټولگه پرته ده، څرنگه چې دده غزلې هم ډېرې د سندرغاړو له خواله موسیقۍ سره گډې ویل شوي دي، نو کوم رنگ او خوند چې دده په شعرونو کې شته او ما ورڅخه یادونه وکړه، غزل یې هم له هماغو صفاتو یا ترهغه زیات خوندور دی، نو ځکه مې دا یادونه ضروري وبلله چې که ما یې دغه ټولگه لوستلې هم نه وای د نورو ټولگو له

مخې مې لیکنه پرې کولای شوه، حکه دلته زما موخه دده ټوله شاعري ده.

فریاد چې څه شعرونه لیکلي که هغه عشقي بڼه لري یا حماسي او یا یې هم هېوادني مسایل بیان کړي، نو په ټولو کې دی په خپله دیوه کرکټر په توګه صادق او رښتینی دی، ځینې ادبپوهان په دې نظر دی، چې هر هنري اثر په تېره بیا ادبي اثر خپله د لیکوال د ذهني او عيني ژوند یوه تابلوه ده. بریالي لیکوال همغه دي، چې خپل ټاکلی روح، درد او احساس او د ژوند واقعي حالت د الفاظو د اعجاز په زور خپل هنري اثر ته وړانتقال کړي، دا چې فریاد ترکومه حده په دې کې بریالی دی چې د الفاظو ډېرې بڼګلې تابلوګانې لوستونکو ته وړاندې کړي، په دې برخه کې به په خپله لوستونکي قضاوت وکړي، خود خبره ډېره څرګنده ده، چې فریاد هر څه لیکلي د صداقت او درد له مخې یې لیکلي دي، وګورئ د (لور) په نامه یوه غزل یې، دده د فردي ژوند یو رښتینی انځور وړاندې کوي:

راته یاد پرې ډېره ډېره نازولې لورې
تانه مې زار کړې په زرواره زمانې لورې
دا ستا په یاد زه په پردي وطن کې شپې تېروم
د پسرلي بڼګلې وږمه یې زما بڼګلې لورې
دلته په دې وطن کې هر څه هر څه ډېر دي مگر
چوپه چوپتیا ده ته به شوخه ګرځېدلې لورې

هر څه به هېر کړم خوستا او بنکې مې شوې داغ د
زړگ
چې د راتلو په وخت کې تاراته ژړلې لورې.

همدارنگه دده هغه بل شعر چې (مور) يانې د ژوند تر ټولو
مقدس موجود ته يې ليکلی دی، هم له ډېر زيات سوز او درد نه
ډک دی:

چې ظالمانو ځورولې مورې
په دې حال مانه وای ليدلې مورې
مقام دې لور دې تر اسمانه رسي
ای درد بېدلې ځور بېدلې مورې
ستاله زخمي زخمي ټټېره لوگي
په کړ او وکې لو بېدلې مورې
څوک به دې وپوښتي چې څه تېر شوي
له خپل تقديره ژړ بېدلې مورې.

د فرياد غزلونه نه يوازې د موسيقي د اهنگونو په تول پوره
او کره دي او سندرغاړو ته تيار ديو کمپوز شوي شعر بڼه لري،
لکه څنگه چې مويادونه وکړه له ځانگړي فردي او اجتماعي
سوز او درده هم ډک دي، وگورئ دا غزل يې:

ماد خان په ویر کې دواړه سترگې سرې کړې
په ژړا ژړا مې دا سوې نارې کړې
مومنانو که په داد مې ورسپړئ
ظالمانو مې له تنه غوښې پرې کړې
نه مې خپل شته، نه مې دوست چې مې پکار شي
رقيبانو حکه ټوکې مسخرې کړې
په زړگي مې د هجران تورې تيارې شوې
تا چې زلفې پر سپين مخ خورورې کړې
د گلونو په ديدار مشغول او مست وم
هره خوا مې د گلونو نندارې کړې
تور بانه لکه خنجر په زړه رابنځ شو
زړه زخمي شو تور و وینو فوارې کړې
خاص د مينې تقدس او احترام و
چې ما خان باندي قبولې غرغړې کړې
مفلسي او بېکسي دې دواړه ورک شي
گنې يار به په ما کله دا نخرې کړې
ای فریاد عاشق الله سزا دې هم داده
چې بې رحمه بې وفاته دې اسرې کړې.

بله بېلگه يې هم وړاندې کوو:

زه د یار په درد و غم کې لېونی شوم
 کور او کلی رانه پاتې سارانی شوم
 محبت دې په ماهسې چارې وکړې
 د مجنون غونډې د خلکو خندنی شوم
 رانکاره شه په مکپز او په نخرو کې
 د بېلتون له لاسه سوی سپېلنی شوم...
 همدا سې تر پایه...

په دې شعري ټولگه کې د فریاد د شاعری د دېرش کلن بهیر
 متفرقه شعرونه راغلي دي، البته تر دې دمخه هم د فریاد د
 شعرونو دوه ټولگې چاپ شوي دي. خو دده د ټولې شاعری
 پرمختیایي بهیر ته چې موږ وگورو، شعري پرمختیایي بهیر
 یې لکه د سمندر گڼو د اوبو د بهیر په شان آرام آرام روان دی،
 داسې نه دی لکه د سیلاب د اوبو په څېر چې یو ناڅاپه
 راپیدا شي، چټک سرعت سره بېرته ختم شي. دده په شاعری
 کې دده فطري ذکاوت او شاعرانه طبیعت ډېر موثر ښکاري،
 هغه شاعري چې ورو خو متداوم پرمختگ کوي، عمريې هم
 زیات وي نظر هغې شاعری ته چې یو دم وده وکړي.

فریاد نه یوازې یو شاعر دی، بلکې یو ټولنیز، سیاسي او
 فرهنگي شخصیت هم دی، لیکوال دی او اديب، درزم او
 بزم د دواړو مجلسونو لېوال او گډونوال دی. سندريز محفلونه
 یې تر هر چا زیات خوښېږي، لکه څنگه چې د شعر پر صور او

خيال پوهېږي، دغسي د موسيقي په سر او تال هم ډېر ښه پوهېږي، روزنيزه خوا يې هم ډېره غښتلي ده او تر اوسه يې په سلگونو ځوان شاعران او ليکوال روزلي او تشويق کړي دي، ملتپالنه يې تر هر چا زياته خوښېږي او پښتو پالنه کې خو دومره زړور دی چې ډېر امتيازونه يې د پښتنو له سره قربان کړي دي.

پر ځان متکي او باوري شخص دی، د ژوند هرې ناخوالي ته يې اوږه ورکړې او ورکوي يې او د ژوندانه مايوسۍ ته يې ځان نه دې تسليم کړی، زه نور د درنو لوستونکو وخت نه نيسم، د هوډمن ژوند او پر ځان باوري شاعر فرياد صيب ته دده د درېيمې شعري ټولگې د چاپ له امله د زړه له کومي مبارکي او د نورو هنري پنځونو په هيله يې يم.

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

په مينه

اسماعيل يون

کابل

۲۲۱۱۱۱۳۸۴

افغانستان د مکیا ویلي په سیاسي فورمولونو کې

سیاسي او ټولنیزې چارې د سیاسي هغو په شان نه دي، چې د ریاضي او کیمیاوي فورمولونو په واسطه حل او اوارې شي، د سیاسي او اجتماعي پېښو په ډلبندی، او پایلو کې

وخت او شپې، ځای او ځایګی، احساسات او عواطف، ضوابط او روابط، استثنا او واقعات او نور ډېر مسایل خپل خپل اغېز لري، خو ساینسي مضامین او مسایل بیا د خپلو ټاکلو علمي فورمولونو تابع دي، چې پورتنی یاد شوي مسایل په کې اساسي نقش نه لري، خو هغه

ټولنیزې پېښې چې په متواتر ډول د تجربو له لږاتوار راوتلې وي، د یو لړ اجتماعي فورمولونو تابع ګرځي، متلونه او ځینې ولسي اصطلاحګانې، چې د ولسي او ټولنیز ژوند لپاره د پرله پسې تجربو نچور دی، د اجتماعي ستونزو، لانجو او مسایلو د حل او ثبات لپاره غوره اجتماعي فورمولونه دي. سیاسي

مسائل ، پېښې او کرکېچونه ، چې د ټولنيز ژوند يوه اساسي برخه ده ، هم د پرله پسې تکرار او ورته والي له مخې مشخصو فورمولونو ته ور داخلېږي. سياستوال د سياسي پېښو له ورته والي څخه د خپلو سياسي موخو د ترلاسه کولو لپاره د يوې تجربې په توگه په آنې ډول گټه پورته کوي؛ د پېښو تحليل ، شننې ، شاليد او مخ ليد ته دومره زيات فکر نه کوي ، خو سياستپوهان بيا د پېښو تل ته ورننوزي ، ژور فکر کوي او په پای کې د گڼو سياسي پېښو له ورته والي څخه د راتلونکو پېښو او لانجو د حل لپاره يو سياسي فورمول جوړوي. ددې سياسي پېښو د فورمول ځانگړتيا دا وي چې نه يوازې په يوه واحده ټولنه کې د تطبيق وړ وي ، بلکې د نورو ټولنو سياستوال هم ترې گټه پورته کولای شي. سياستپوهان د مقدوني سکندر د برياليتوب راز په دې کې گڼي ، چې د ارستو په شان د يو ژور فکري سياستپوه افکار يې تر شا پراته وو ، سکندر د ارستو له سياسي فورمولونه څخه په گټې اخيستني ، د نړۍ پر فتحې بريالی شوی و ، د هر هېواد د نيولو او ايلولو لپاره د لويې بریتانيې د سياستپوهانو سياسي فورمول همغه و ، چې: ((تفرقه و اچوه ، حکومت و کره او يا هم ((بېل يې کره ايل يې کره)) د نړۍ هر بريالی سياستوال چې گوري ، د برياليتوب راز يې په همدې کې دی چې د سترو سياستپوهانو سياسي تيوري يې عملي کړي دي.

نيکولو مکياويلي د نړۍ د ډېرو سترو سياستپوهانو په جمله کې هغه سياستپوه دی، چې نوم يې تر هر چا زيات ځلېدلی او د نړۍ پر سياسي چاپېريال خور دی.

مکياويلي د ۱۴۶۹م کال د مې مياشتې پر درېيمه نېټه په فلورينس کې زېږېدلی او د ۱۵۲۷م کال د جون پر ۲۲مې يې د ۵۸ کلونو په عمر له نړۍ څخه سترگې پټې کړي دي، د عمر ډېر کلونه يې په دربار کې په سياسي چارو، سياسي مطالعې او درباري لانجو کې تېر کړي دي، همدې عواملو دی په سياسي چارو کې د پوره تجربې او ذکاوت خاوند کړ. کله چې يې د درباري غوره مالانو په وجه خپله دنده له لاسه ورکړه، نو لازيات سياسي تفکر او ژورتيا ته متوجه شو او په نتيجه کې يې مهم اثر ((ټولو اک)) رامنځته کړ، چې نژدې د ۴۸۰ کلونو په بهير کې يې د نړۍ پر سياسي فضا فکري واکمني وکړه او کوي يې. دا کتاب د مکياويلي د پرله پسې مطالعې او تجربې يو داسې نچور او غورچاڼ دی، چې د متن هر پراگراف، هره جمله، هره کلمه او هر توری يې په ډېر دقت ليکل شوی دی. کله چې سړی دا کتاب لولي، نو هېڅ جمله او هېڅ ترکيب ورته زيات نه ښکاري، چې سړی فکر وکړي دا يو زياتي ترکيب دی او بايد نه وای په کې راغلی، داسې لکه د رياضي د عددنو او فورمولونو په شان چې هر عدد ځانته خپل خپل ځای ډکوي او له حذف سره يې مطلوبه نتيجه له منځه ځي.

ددې کتاب د ليکلو يو هدف دا و، چې د ايتاليا د هغه وخت واکمن له سياسي تېروتنو وژغوري او په ايتاليا کې د يوه مضبوط نظام د جوړولو لارې- چارې په گوته کړي، خو په دې کتاب کې شنل شوي او افاده شوي سياسي مسايل دومره ژور، دقيق او پراخ وو، چې نه يوازې د يوې واحدې ټولنې د واکمنو لپاره بڼې لارښوونې وې، بلکې په ټوله نړۍ کې يې د سياسي ستونزو، کړکېچونو او ناروغيو د اوارۍ او درملنې لپاره د ښو کاري نسخو کار هم ورکړ، په همدې وجه دا اثر د نړۍ په يوزيات شمېر سياسي کړيو کې مشهور شو، ان تردې چې يوزيات شمېر سياستوالو او سياستپوهانو په سياسي چارو کې يو شمېر ناعاطفي او جابرانه مسايلو ته د جواز په پلمه ناسم او د ولسواکۍ خلاف بللې دي، خو بيا هم هغه سياستوال چې سياست، اخلاق او عواطف سره بېلوي او سياست يوازې د گټو د ترلاسه کولو وسيله گڼي او د اخلاقي ايډيالونو تابع يې نه گڼي، دا کتاب يو مهم تيوريک اثر گڼي، ددې اثر يوه لويه ځانگړنه دا ده چې تيوري او نظريات يې د زمان او مکان تابع نه دي؛ دا اثر چې د هرې ټولنې يو سياسي وگړی په ځير سره لولي، نو دخپلې ټولنې د گڼو پېښو او گڼو سياسي کرکټرونو انځورونه به په کې وگوري، سرې فکر کوي چې دا پېښې او دا کرکټرونه د دوی په ټولنه کې تېر شوي او ده په خپلو سترگو ليدلي دي. موږ چې کله دخپلې ټولنې

سیاسي پېښې گورو او بیا په هغو کې بېلابېل کرکټرونه مطالعه کوو او بیا دا کتاب گورو، نو فکر کوو لکه مکیا ویلي چې دا کتاب د افغاني ټولني لپاره لیکلی وي، مکیا ویلي چې د مختلفو واکمنو کوم مختلف خصوصیتونه په گوته کړي او له هغو څخه راتوکېدلو پایلو ته یې اشاره کړې، د هغو هر ه بېلگه موږ په خپله ټولنه کې موندلای شو، مکیا ویلي وايي: ((ناورین به د ډېر لږ وخت لپاره د خلکو په ذهنونو کې پاتې شي او ډېر کوچنی بلل کېږي، خو که ممکن ژر تر ژره خپلو شویو خلکو ته مرستې ورسوي، دا مرستې به تر ډېره د خلکو په ذهن کې پاتې شي او له امله به یې د واکمن نوم په ډېر درنښت یادېږي)).

د پورتنۍ جملې د عملي تطبیق بېلگه موږ په خپله ټولنه کې گورو، په کابل کې مختلفو تنظیمونو ډېره مرگ ژوبله وکړه او پر خلکو یې یو ستر ناورین خور کړ، د همدې ناورین په نتیجه کې دوی د زیاتې شتمنۍ څښتنان شول، کله چې ناورین پای ته ورسېد، همدا ناورینوال اوس پر هغو خلکو د خپلې شتمنۍ په زور حکومت کوي او په پارلماني ټاکنو کې یې هم د همغې نامشروع شتمنۍ په زور تر ټولو زیاتې رایې راخپلې کړي دي. مکیا ویلي وايي: ((سختاوت او زړه سوی واکمن د حقارت او کرکې خواته راکاږي)) دلته له ((سختاوت)) څخه د مکیا ویلي مقصد هغه سختاوت دی، چې واکمن یې یا له خپله

جېبه اويا هم د بېت المال له کڅورې کوي، چې دا ډول سخاوت په پای کې واکمن له فقر سره مخامخوي او کله چې يو واکمن د فقر مرحلې ته ورسېد، په سخاوت بلد ولس بيا له فقير واکمن څخه ملاتړ نه کوي. مکياويلي د يو واکمن لپاره تر حده زيات زړه سوی هم مضر بولي او وايي له هغه واکمن څخه چې خلک دوېرې احساس ونه کړي، د هغه ملاتړ نه کوي. همدا نظر خوشال بابا هم ورکړی او وايي: ((حاکم چې قهر او مار چې زهر ونه لري)) مانا دا چې خپل جوهر او خصوصيت نه لري.

مکياويلي هغه واکمن بريالي گڼي، چې په بېلابېلو لارو له خلکو پانگه راټوله او بېرته يې خلکو ته خپرات کړي. دا ډول سخاوت دورانې حرکت لري، چې تمامی يې نه شته، ځکه نو واکمن ټول عمر د خلکو په زړونو کې محبوب پاتې کېږي، مور په خپله ټولنه کې دا ډول ډېرې بېلگې لرو، چې د خلکو د شتمنۍ لوتوونکي او بېرته پر خلکو د هغې د يوې برخې مصرفوونکي ته خلک (ځوانمرد) او (ډوډۍ مار) وايي او له ځانگړي درناوي څخه برخمن وي.

مکياويلي د دې پوښتنې په ځواب کې چې خلک بايد له واکمن څخه وپره ولري او که له هغه سره مينه؟ وايي چې وپره تر مينې غوره ده. دده په نظر له واکمن څخه وپره په ټولنه کې د سولې او ثبات سبب گرځي، عامه شتمني په کې خوندي کېږي

او له واکمن سره مینه یو اختیاري کار دی، چې ورو ورو انارشی او گډوډی ته لار اواری، له واکمن څخه د وېرې او له هغه سره د مینې بېلگې مور په خپله ټولنه کې لرو، د امیر عبدالرحمن خان او سردار محمد داوود خان شخصیتونه او حکومتونه هغه بېلگې دي، چې خلکو ترې وپره احساسوله، ځکه نو پر دې وخت عامه نظم ټینګ و، داسې حکومتونه او واکمن چې خپل پرستیژي له لاسه ورکړي و او خلکو ترې ویره نه احساسوله، ورو ورو په انارشی بدل شوي دي، مکياويلي وايي: ((څوک چې د نويو قوانينو او اصلاحاتو د پلي کولو مشري پر غاړه اخلي، په حقيقت کې د هغو خلکو دښمني پر غاړه اخلي، چې په تېرو قوانينو کې سوکاله وو)).

کله چې په افغانستان کې د هر نوي متمدن قانون د تطبيق لپاره هڅه شوې ده، نو دوديزوالويې د ځاني گټو له امله مخالفت کړی دی، او غوره بېلگه يې د غازي امان الله خان اصلاحات وو، چې ارتجاعي ځواکونو يې مخالفت وکړ.

مکياويلي وايي: ((د بخت په زور حکومت ته رسېدل اسان دي خو د واکمنۍ ټينگول يې سخت کار دی)).

د استاد کانديد اکاډيميسن محمد صديق روهي په وينا((افغانستان د استثناتو هېواد دی، دلته د سياسي پېښو وړاندوينې نه کېږي، يانې ځينې سياسي پېښې او

شخصیتونه په کې په استثنایي ډول رامنځته کېږي، چې د خلکو سیاسي برخلیک ټاکي)).

که موږ خپله ټولنه د مکياويلي او استاد روهي په پورتنیو فورمولونو کې واچوو، نو له پوره واقیعت سره به مخ شو، په افغانستان کې د سقاو زوی واک ته رسېدل، ځکه یوه استثنایي پېښه گڼل کېدی شي، چې دا سې خلک هېڅ ډول تگلاره او فکر نه لري، نو څنگه واک ته رسېدلای شي؟ دغه راز که په امرېکې کې د سپتمبر د یوولسمې نېټې پېښه نه وای رامنځته شوې، کېدی شي په افغانستان کې د لنډ مهالي، منځمهالي او انتخابي حکومت په نامه او سني سیاسي اصلاحات اصلاً هېڅ رامنځته شوي نه وای. د بخت په زور واک ته رسېدلي خلک په رښتیا هم تر هغه پورې په واک کې وي، چې بخت ورسره ملگری وي، ځکه دا ډول خلک تر واک د مخه او وروسته د واک د نیولو او ساتلو لپاره کوم دقیق پلان او ستراتیژي نه لري. مکياويلي د وینو څښونکو او هغو واکمنو په باب، چې د برچې پر زور حکومت کوي وایي: ((څوک چې تل وینې تویوي، تل دې ځان لپاره توره ولري، ځکه ولس پرده او دی پر ولس باور نه کوي)).

موږ په افغانستان کې د داسې واکمنو بېلگې هم لیدلي، چې ټول عمر یې د خپلې واکمنۍ لپاره تر ځان د تورو د پوالونه

تاو کړي او هر کله چې دا دېوالونه له منځه تللي، نو واکمني او واکمنان هم له منځه تللي دي.

مکياويلي سياستوالو ته وړاندیز کوي او وايي چې بايد د خپل حکومت بنسټ ټينګ جوړ کړي، دی د يو مستحکم حکومت لپاره ښه قانون او ښې لښکرې اساسي عناصر بولي، دی اجيرې او مرستندويې لښکرې د يوه حکومت او واکمن لپاره بې گټې گڼي، د مکياويلي په نظر ((اجيرې او مرستندويې لښکرې د دښمن پر وړاندې بې زړه وي، بې نظمه وي، د جنگ پر وخت ميدان پرېږدي او د سولې پر مهال خزانه لوتوي))، مورږ په خپل هېواد کې مرستندويې (رابل شوي او راغلي لښکرې) اجيرې ملېشې او نورې ډول ډول لښکرې وليدې، چې نه هېواد او نه هم هغه واکمن ته په گټه تمامې شوي چې رابللي يې وي، بېرک کارمل پر شوروي لښکرو ډډه ولگوله، خو يو وخت داسې راغی چې همدې شوروي لښکرو په پای کې له واکه څنډې ته کړ، ډاکټر نجيب الله د شمال پر بېلابېلو ملېشو ډډه ولگوله، خو په پای کې پر هغه برخليک اخته شو.

مکياويلي واکمنو ته توصيه کوي چې: ((د ولس شتمنی ته لاس ونه غځوي، ځکه خلک د پلار مړينه هېروي خو له پلاره وړپاتې شتمني يې له زړونو نه وزي)).

د پورتنۍ خبرې عملي بېلگې هم مورږ په خپل هېواد کې وليدې، په افغانستان کې ډېر مرگونه او ظلمونه وشول، زياتره

عامه زیانونه او ظلمونه د خلکو له یاده ووتل، خو د نور محمد ترکی د (۷) او (۸) گڼه فرمانونه، چې د خلکو د شخصي ځمکو د وېش او ولور په باب صادر شوي وو او دواړه د خلکو په شخصي ملکیت او ژوندانه کې د مداخلې ستر عاملونه گڼل کېدل، تر اوسه پورې د خلکو له یاده نه دي وتلي او آن یو شمېر سیاستپوهان یې په افغانستان کې د بحران د اوږدېدو ستر لاملونه گڼي.

د مکیا ویلي دا کتاب (ټولواک) د سیاسي او ټولنیزو پېښو د شننې او تحلیل په باب ډېرې ژورې او پخې خبرې لري، چې هره یوه یې د کاني کرښه گڼل کېږي، د کتاب د ټولو خبرو تحلیل او بحث پر ځای به ښه دا وي چې خپله د کتاب اصل ته وروگرځو.

په ټولیز ډول دومره ویلای شم لکه څنگه چې د حسابي معاملاتو د حل لپاره د ریاضي فورمولونو ته اړتیا ده، د غسې د دې کتاب محتویات د سیاسي ستونزو د شننې او حل لپاره د سیاسي فورمولو په توگه کار کوي، هر څوک چې په سیاسي چارو او معاملاتو کې گوتې وهي، نو ورته بویه چې دا کتاب یو حل ضرور ولولي. ځوان او هڅانند لیکوال ښاغلي داوود حبیبزي چې د هېواد د سیاسي او ټولنیزو پېښو د شننې او دهغو په باب د یوه غوره او دقیق دریغ نیونې ښه لېوال او مینه وال دی، په افغانستان کې د سیاستپوهنې د علمي اثارو

کمنبت ته متوجه شوی او د همدې تشې د ډکولو په نېت يې دا خورا مهم اثر له انگريزي ژبې څخه پښتو ته ژباړلی دی. دا اثر په خورا معیاري او کره پښتو ژباړل شوی او سپری يې له لوستلو څخه ډېر خوند اخلي، زه په داسې حال کې چې د بناغلي داوود حبیبزي دا کار ستایم او دا په پښتو کې د ژباړل شویو اثارو په جمله کې له ژبني پلوه یو ښه پوره او کره اثر گڼم، د کتاب د چاپ له امله ده او میوند کلتوري ټولني ته، چې دا کتاب يې خپور کړ، مبارکي وایم، دغه راز له حبیبزي څخه هیله من یم، چې د نورو دا ډول مهمو اثارو ژباړې ته هم ملا وتړي، که چېرې دا اثر د هېواد راتلونکي سیاستوال ولولي او له گڼو سیاسي ستونزو څخه د یوې په حل کې هم ورسره مرستندوی شي او ستونزه په عادلانه ډول حل کړي، نو حبیبزي صېب به يې په ثواب کې شریک وي، د همداسې هیلې د بري په هیله.

په درناوي

اسمعیل یون

کابل پوهنتون

د ۱۳۸۵ ل کال د لړم ۱۰ مه

((یوه شپه دوه خوبونه)) او د هغو

تعبیرونه

په هره ټولنه کې چې اختناق خور شي، نو د ټولني د نورو خواوو تر څنگ يې هنر او ادبيات هم خپل رنگ بدلوي، عموماً د اختناق د دورې ادبيات د همغه اختناق تصوير انځوروي.

دا ادبيات زياتره، د خوند، خوښۍ او خوشالۍ لپاره نه وي، بلکې د اکثرو همغو ډول، ډول بدرنگيو انعکاسوونکي وي، چې د همدې ستم له امله راتوکېدلې وي.

((یوه شپه او دوه خوبونه)) هم په

افغانستان کې د اختناق د دورې د یوه مشخص پېریا بهیر انځور دی، چې شاعریې د خوب په بڼه انځوروي.

شاعر خپل کلی د خپلې ټولني د حال او ماضي ژوندانه د یو سمبول په توگه کارولی او په هغه کې یې د ژوند دوه بېلابېل پړاوونه او رنگونه (تر اختناق دمخه پړاو، تر اختناق وروسته مرحله) سره پرتله کړي دي، شاعر یا لیکوال په کلي کې دواړه

حالتہ انخوړ کړي دي او دا يې مجسم کړي، چې پخواني حالت تر اوسني هغه په هر ډول بنکلی او سوکال و.

د ليکوال په نظر په پخواني حالت کې د کلي يا ټولني مانيز او نور مادي ارزښتونه خوندي وو، د مشر او کشر، خان او ملا او نورو دريځونه او صلاحيتونه مشخص وو، د همدغو صلاحيتونو د مناسب وپش له امله د کلي د متوازن پرمختگ او هوساينې چارې سمبالېدې، خو کله چې د يوه اختناق او بهرني فشار په نتيجه کې په کلي کې کشر د مشر، ملا د خان او بې مخه د مخور ځای ونيو، نو په کلي کې گډوډي رامنځته شوه، د ليکوال هدف له کلي څخه خپل هېواد دی، خوده خپل کلی د خپل هېواد لپاره د يوه سمبول په توگه کارولی دی.

د خوب ددې کيسې په لړ کې بېلابېل کرکټرونه د سړي ذهن کې ژوندي کېږي، چې اکثره يې منفي رنگ لري او ددې علت هم طبيعي دی، دا ځکه چې د اختناق لوبغاړي طبعاً بدرنگ کرکټرونه دي، د کيسې د شخصيتونو د بيان لپاره ولسي يا بزگري ژبه کارول شوې او داسې بزگري ترمينالوژي يا اصطلاحات کارېدلي، چې که چاکليوالي ژوند نه وي تېر کړي يا يې بزگري نه وي کړې او يا هم له بزگرانو او کروندگرو سره نږدې پاتې شوی نه وي، پر مانايي په اسانۍ سره نه شي پوهېدلای.

((يوه شپه دوه خوبونه)) ليکنه دخپل هنري او کيسه بيز ارزښت ترڅنگ دا ارزښت هم لري، چې ښه لويه بزگري پانگه ((ژبني اصطلاحات)) يې په کې خوندي کړې ده.

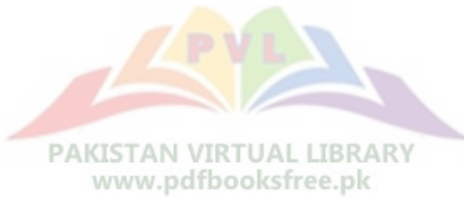
د شکل له پلوه اساساً دا ازاد نظم دی، چې داستاني ښه لري، خو که په ليکنې ښې سره يې سم ليکلای وای، نو کېدی شول هغه بندښت او ماتوالی چې اوس د ځينو مسرو په لوستنه کې رامنځته کېږي، له منځه تللی وای.

پر ليکنې ناسموالي سر بېره ځينو ځايونو کې وزني تېروتنې هم لري، چې شاعر کېدی شي، په خپل زړه همداسې پرې ايښي وي او داسې يې گڼلې وي، چې پر خپلې ليکنې وزني قيد تحميل نه کړي.

ښاغلي ليکوال او شاعر محمد حسن حسام د دا ډول نويو ليکنو چې پخوانۍ بېلگې يې ډېرې نه دي ليدل شوي، خپله تجربه لري، تردې دمخه يې (زه کابل يم) (سپينې وينې) او (سر خلاصې ليکونه) کې هم دا ډول تجربې کړي دي، خو په هر ترتيب نوې زمانه، نوې ادبي بهيرونه، په خپله نوې ادبي تجربې راتوکوي او ((يوه شپه دوه خوبونه)) هم له همدغو نويو تجربو څخه يوه تجربه ده. له ښاغلي ليکوال څخه يې زموږ هيله دا ده چې دا انفرادي تجربې نورې هم پسې وغځوي او لا يې پخې کړي.

زه نورد لوستونکو او د لیکنې تر منځ د پوډوال کېږم نه، ((یوه
شپه دوه خوبونه)) لوستونکو ته پرېږدم، چې له خپلو تعبیرونو
سره سم یې تعبیر کړي.
د اختناق د بنامارانو د له منځه تلو په هیله

اسمعیل یون
کابل-افغانستان
لومړی مکروریان
۱۳۸۵ل کال، د کب میاشت

((حقيقت)) او د کوچنيانو ادبيات

لکه څنگه چې زموږ په ټولنه کې کوچنيان له خپلو ډېرو حقونو څخه محروم دي، دغسې له خپلو ادبياتو څخه هم بې برخې دي. په پښتنو شاعرانو کې يوازې په شمار شاعرانو د کوچنيانو لپاره شاعري کړې ده، مرحوم محمد عثمان نژند او خدای بښلی غلام حضرت روغمن هغه کسان دي چې بايد په

دې برخه کې ترې په قدرداني سره يادونه وشي. د دوی شعرونه په پښتو تعليمي کتابونو کې راغلي او زموږ د کوچنيانو پر ذهنونو او عواطفو يې ښه تاثير بښدلی دی. ښاغلی محمد نواز حقيقت په پښتو ادبياتو کې بله هغه څېره ده چې خپل قلم يې تر هر بل کار زيات د کوچنيانو ادبياتو ته وقف

کړی، حقيقت صاحب تراوسه ((لس شعري ټولگې)) يوازې د کوچنيانو لپاره چمتو کړي، چې له هغو څخه يوازې دوه يې ((سپينه کوتره او د لمر ترانې)) چاپ شوي او نورې يې لا د چاپ انتظار باسي.

زمور نرواکه او پلارواکه ټولنه کې ((بنځينه شاعري)) او د ((کوچنيانو لپاره)) شاعري کمه ده. د ((بنځينه شاعري)) د کمښت وجه شايد اقتصادي او علمي شاته پاتېوالی، مذهبي او کلتوري بندیزونه او له هغو څخه ناسم تعبيرونه وي، خو دا چې د کوچنيانو لپاره ولې کم ادبيات رامنځته شوي، په دې برخه کې څه کلتوري او مذهبي بندیزونه او ناسم تعبيرونه نه وو، خو کېدی شي د ټولني عام شاته پاتېوالی او د تعليم د کچې ټيټوالی يې غټ عامل وي. خو خیر عوامل چې هر څه وي، وي به، خو اوس مور عملاً د کوچنيانو لپاره د ځانگړو ادبياتو په برخه کې ډېر غريب يو.

کله چې سړی په لومړي ځل د کوچنيانو لپاره له ادبياتو او يا هم شاعري سره مخامخېږي، نو دا خبره ورته ساده او بسيطه ښکاري او داسې فکر کوي، چې تر ټولو ساده او اسانه ليکوالي يا شاعري همدا د کوچنيانو لپاره ده، ځکه چې نه زياتو تصويرونو، نه نادرو تشبهاو او استعاراتو ته په کې اړتيا شته او نه هم نورې سپېڅلتيا ته، خو که کله عملاً د کوچنيانو لپاره پر شاعري پيل وکړي، نو ورته معلومېږي، چې څومره سخت کار دی. واقعيت دادی چې څوک د کوچنيانو لپاره شاعري کوي که هغه خپله يو ځل ځان د کوچني په رول او کرکتر کې وانه چوي، ځان په تخيلي او فکري لحاظ د

کوچنیتوب مرحلې ته ونه رسوي، شاعري به يې د کوچنيانو تر کچې پورته وي، خو هغو ته به خوند ورنه کړي. د کوچنيانو لپاره شاعري د خپل کوچنیتوب د تجربو په رڼا کې کېدلای شي، شفاف، خواږه، بې تکلفه عواطف او نا سياسي تفکر هم د کوچنيانو د ادبياتو په رامنځته کولو کې ښه رول لري.

ښاغلی محمد نواز حقيقت که څه هم اساساً يو سياسي سړی او ليکوال دی، خو د ماشومانو لپاره په شاعري کې يې خپل سياسي دريځ يوې خواته پرې ايښی او يا هم ډېر کم ترې څرگند شوی دی. ماشومان معمولاً له هغو شيانو سره ډېره علاقه لري چې دوی يې مجسمولای، لمسولای او تشخيصولای شي او عملاً يې په ورځيني ژوند کې گوري، حقيقت صيب دغه پديدې ډېرې ښې درک کړي او هغه يې بيا په خپلو نظمونو او شعرونو کې دوی ته تعريف کړي دي. لکه پيشو، هليکوپتر، طوطي، بلبله، تليفون، ښکاري سپی، بيزو، مېړی، غوا او نور...

دې ډول مسايلو سره ماشومان په طبيعي او فطري ډول مينه او علاقه لري، نو که ددې شيانو په تعريف کې اخلاقي، روزنيز او ښوونيز عناصر ځای شي، ماشومان يې بې فشاره او په نامستقيم ډول هضموي او د هغوی په وده کې اساسي رول لري. د ښوونې او روزنې د پوهانو په اند بې فشاره زده کړه د

ماشومانو لپاره تر ټولو ښه زده کړه. ښاغلی حقيقت د کوچنيانو لپاره په خپله کړې شاعرۍ کې په دې بريالی شوی چې يوزيات شمېر روزنيز، اخلاقي، وطني، ټولنيز او نور ژوندني مسايل په خپلو نظمونو او شعرونو کې ځای کړي او کوچنيان پرې وپوهوي.

د کوچنيانو لپاره شعرونه بايد زياتره په تعليمي کتابونو کې ځای شي، په دې ډول ترې کوچنيان ښه گټه اخيستلای شي. زه نه غواړم چې پر دې ټولگې خپله ليکنه نوره وغځوم، غواړم د کوچنيانو لپاره د حقيقت صيب دا يو نظم د بېلگې په توگه راوړم، چې د تليفون پر تعريف سربېره د هغه څومره نورې گټې بيانوي. نور نظموه يې هم همدا گټې لري:

د تليفون خبرې

ورور مې وکړو تليفون
ويلې څنگ مو دی ژوندون
ما ويل شکر خیر خیرت دی
ته به کله شې راستون
خپل دیدن دې راوړه ماته
درپسې يم ځيگر خون
ده ويل زه په خیر درځمه
چې رخصت شي پوهنتون

و کړې ما خپله خبرې
بڼې خوږې بڼې خوندورې
ورور مې شوله ما خوشال
ورکړ ما د کور احوال
ماته وويل زما ورور
کړه سلام په پلار او مور
تليفون يوه بڼه اله ده
د خبرو وسيله ده
لنډوي اوږدې مزلي
چې زنگ راغی وايه بلی
د گلاليو افغان ماشومانو د نېکمرغه راتلونکي په هيله

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

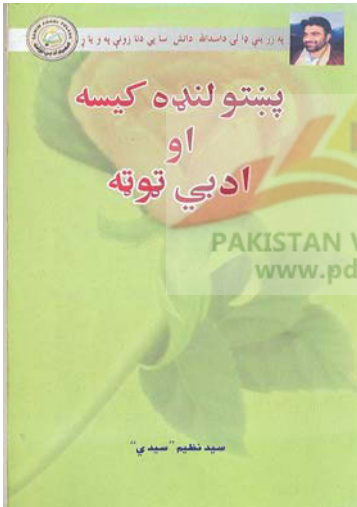
په مينه

محمد اسمعيل يون

کابل، ۱۳۸۲-۲-۱

ترپایلیک پورته هڅه

د ژبو او ادبیاتو پوهنځي په وروستي سمستر کې د مونیوگراف یا (پایلیک) په نامه یو مضمون په درسي نصاب کې شامل دی. محصلین د لیسانس دورې په پای کې، مکلف دي یوه رساله یا کتابگوټی ولیکي.

دا کتابگوټی پر یوه مشخصه موضوع د یوه ټاکلي لارښود استاد تر نظر لاندې بشپړېږي، چې مونیوگراف ورته وایي. د پایلیک یا مونیوگراف د لیکلو مخونو شمېر معمولاً تر دېرش مخونو کم نه وي. له هغه وخته چې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځی تاسیس

شوی دی، نژدې او یا کاله کېږي، د دې نژدې او ولسیزو په بهیر کې په زرگونو عنوانه مونیوگرافونه لیکل شوي دي. د پښتو څانگې د محصلینو له خوا د منظمو لیکل شویو پایلیکونو شمېر هم نژدې پنځوسو عنوانونو ته رسېږي. یو

وخت ما په پښتو څانگه او د کابل پوهنتون په عامه کتابتون کې د خوندي شويو مونوگرافونو لټون کاوه، هلته مې وليدل چې يو زيات شمېر مونوگرافونه داسې وو، چې په خورا زيار او زحمت ليکل شوي وو او لازمه وه، چې چاپ شي او گټه يې ټول ولس ته ورسېږي؛ خوداسې مونوگرافونه په کې هم وو، چې نه يوازې په چاپ نه ارزېدل؛ بلکې د مونوگراف ليکنې پر معيارونو هم برابر نه وو او ځينې يې پر تکراري موضوعگانو ليکل شوي وو.

د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو پوهنځي د پنځوسمې کاليزې په وياړ، ما د نوموړي پوهنځي د پښتو کتابونو او مونوگرافونو يو کتابښود ترتيب او چاپ کړ، له دې کارڅخه زما هدف داو، چې د ژبو او ادبياتو پوهنځي کړی کار او شتمني راټوله او خوندي کړم او بل محصلينو ته د ادب پوهنځي د ماضي د مطالعې لپاره يو کتاب په لاس ورکړم او بل هدف مې داو، چې که په راتلونکي کې نور مونوگرافونه ليکل کېږي؛ نو پر زړو او تکراري موضوعگانو ونه ليکل شي، سره له دې چې اوس هم پر يو شمېر سولېدلو او کلېشه يي موضوعگانو مونوگراف ليکل کېږي؛ خو زياتره پايلیکونه له دوديزې بڼې راوتلي او نوې موضوعگانې يې خپرلي دي.

((پښتو لنډه کیسه او ادبي ټوټه)) د همدغو مونوگرافونو له جملې څخه دی، چې دودیزه بڼه نه لري او پر یوې وړې موضوع یانې د کوم شخص د تعریف پر محور نه راڅرخي او یوه داسې عامه موضوع، چې ارزونه او شننه یې زموږ ځوان لیکوال پښت ته ډېره ضروري او گټوره ده څېړل شوې ده. ((ادبي ټوټه)) زموږ په ادبي ټولنه کې یوه هغه موضوع ده، چې تر اوسه یې پر تعریف او فورم د ادبپوهانو ترمنځ پوره توافق نه شته، ځینې یې یو ادبي فورم گڼي او ځینې یې له فورم څخه منکر دي او ان وایي له چا څخه، چې لنډه کیسه خرابه شي او یا هم شعر ترې بې وزنه او کم وزنه شي؛ نو د ادبي ټوټې نوم پرې کېږدي؛ نو د داسې موضوعگانو شننه او سپړنه د ادبیاتو نویو لارویانو ته ډېر څه سپینوي.

بناغلی سیدنظیم (سیدي) پر لنډې کیسې هم هر اړخیزه رڼا اچولې، له تاریخچې او تعریفه نیولې بیا د هغې رغنده توکونه ټول یې تشریح کړي او شنلي دي. د ده د کار ځوانو لیکوالو ته سمه او رڼه لاره په گوته کوي.

د دې پایلیک بله غوره بڼېگڼه داده، چې د لنډو کیسو او ادبي ټوټو دواړو بېلگې یې راوړي او تحلیل کړي یې دي.

د دې مونوگراف بله ځانگړنه داده، چې تر اوسه پورې د پښتو لنډو کیسو کوم اثار چاپ او یا هم لیکوال ته یې پته لگېدلې ده، د لیکوالو په گډون یې د هغو نومښود هم

وراندې کړې دى، دا کار له ځوانو ليکوالو سره مرسته کوي، چې د پښتو لنډو کيسو له عمومي زېرمې خبرشي او په دې اړه يو عام جاج ترلاسه کړي. د لنډې کيسې رغنده عناصري يې، لکه: اډانه څېره يا کرکټر، تلوسه، زمان او مکان (چاپېريال) ډيالوگ، ليدلورى او نور په ساده او روانه ژبه تشریح کړي دي.

د دې اثر عمومي نښکڼه داده، چې ليکوال ټول پرخپلې ټاکلې موضوع راخرخېدلى، له موضوع څخه لرې شوى نه دى، د لنډې کيسې او ادبي ټوټې بېلگې يې راوړي او تحليل کړي دي. له موضوع تېښته د ليکوال کمزوري ده او دا کمزوري په دې اثر کې نه شته، ليکوال په خپل شوق خپل اثربشپړ کړى او دې پسې نه دى گرځېدلى، چې يوازې د پايلېک دېرش مخه پوره کړي او خپل کار بشپړ وگڼي.

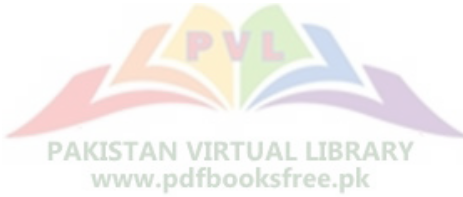
ليکوال دومره زيار ايستلى، چې خپل کړى کار يې د پايلېک تر دوديزه بريده اوړي او د يو ښه تحليلي او څېړنيز اثر ښه خپلوي.

کاشکې پښتو څانگه، خپلې ټولنې ته نور زيات داسې گلالې او فرهنگيالي فارغان وړاندې کړي، چې خپلې ټولنې ته ترخپل ټاکلې معيار او بريده زيات کار وکړي او خپل هېواد ته زيات ثمر وړاندې کړي.

ترتيب و پيشکش سعيدخان

اغلي سيد تنظيم سیدی دا پایلیک په پښتو لیکل شویو پایلیکونو کې یې
گڼم او ان د پایلیک تر معیاره یې لوړ ارزوم او د لوی رب (ج) له درباره
منو فرهنگي هڅو غوښتنه کوم.

کور یې ودان او ژوند یې سوکال
پوهنمل محمد اسمعیل یون

د محمد اسمعيل يون لنډه پېژندنه

محمد اسمعيل
يون د حاجي
محمد خان زوی پر
۱۳۴۶ل کال، د
لغمان ولايت د
الينگار ولسوالۍ
دنيازيو په يوې
روښنفکرې
کورنۍ کې
زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې يې د الينگار ولسوالۍ د سلينگار په لومړني
ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په
خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۶ل کال له نوموړې لېسې
خخه په دويم نومره بريالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او
ادبياتو پوهنځي د پښتو څانگې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له
نوموړې څانگې خخه اول نومره بريالی او پر همدې کال بېرته
د پښتو څانگې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانگه

کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بريالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د (پوهندوی) علمي پورې ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او ((شمشاد)) مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنگه د یو شمېر نورو چاپي خپرونو هم کار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرگې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرگې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرگې غړی، بیا د جرگې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرگې د لومړي منشي په توگه انتخاب شو. استاد یون په دې جرگه کې تر خپل وروستي و سه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد د ښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرگې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرگې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول. استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرگه

کې د نوموړې جرگې د دارالانشاء غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوي وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد یون ته وپرانديز وکړ، چې په کابل کې به تردې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادی ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادی سربېره لا تر اوسه دا دنده پرمخ وړي. استاد یون پر ۱۳۸۵ ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرگې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلواک لیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راډیويي او ټلويزیوني مرکو کې یې د واقعیتونو او حقایقو د څرګند بیان له امله د خلکو په زړونو کې ځای نیولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خونوي، خو یو شمېر داسې خلک هم شته، چې د یون سرسختي مخالفین دي. دهغه ملي او

ځټور و نظریاتو ته هم غلط رنگ او تعبیر ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره یې زورواکي او د سیاسي ډلو تپلو غړي او مشران دي، د استاد یون نظریات خپلو شخصي او تنظیمي ځټو ته خطر بولي، نو ځکه یې په ټینګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد یم، هر کله چې یون کومه لیکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې یې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سیاسي بهیر کې یې ډېرې نامشروع ځټې ترلاسه کړي او ځانونه یې مطرح کړي دي. مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښن فکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد یون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرایطو کې بیا هم خپل فرهنګي، سیاسي او ټولنیز کار ته دوام ورکوي.

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو یې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېریو نیم کال راهیسې پرې په منظم ډول کار شوی، او ډل شوي او دادی ستاسو مخې ته ایښودل کېږي، په داسې یو دولتي دفتر کې چې بوختیاوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی. استاد یون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ځنډو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی، په پېښور کې یې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (دافغانستان د کلتوري ودې

ٽولني) او (د پښتني فرهنگ د ودې پراختيا ٽولني) د همکار په توگه د بېلابېلو ليکوالو په لسگونو اثار، ايډيټ او چاپ کړي دي. دغه راز يې په سلگونو کورنيو مشاعرو، ادبي غونډو او سيمينارونو کې ونډه اخيستې ده، خپله يې هم په لسگونو مشاعرې، سيمينارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربره پردې، په يوزيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې يې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړي ده. دلته به يې د اثارو يادونه وکړو:

اثر

- الف- پنځونې:
- کتاب نوم
- مټکور
  - په اورونو کې سندرې دويمه شعري ټولگه
- چاپکال
- دويم ۱۳۸۷
  - دويم ۱۳۸۷
- ب- راټولونې:
- هيلې
  - نيمگري ارمانونه
  - د لورونو فصل
  - دنازوانا ياد
  - داستاد الفت نثري کليات داستاد الفت نثرونه
  - سيندونه هم مري د اسحق تنگيال شعري منتخبات
- دويم ۱۳۸۷
- دويم ۱۳۸۷
- دويم ۱۳۸۷
- دويم ۱۳۸۷
- دويم ۱۳۸۷
- دويم ۱۳۸۷
- ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
- دويم ۱۳۸۷ د پوهنوال روستار تره کي اثر
- د افغانستان فرهنگي ميراثونو ته يوه کتنه
- دويم ۱۳۸۷ د نينسي دوپري اثر
- په افغانستان کې د جگړې جنايتکارانو محاکمه
- دويم ۱۳۸۷ د پوهنوال روستار تره کي اثر
- د- يونليکني:
- د اماراتو سفر د اماراتو يونليک دويم ۱۳۸۷
- که يون دي يون دي د اروپا يونليک لومړی ۱۳۸۷
- د پنتاگون ترڅنډو د امريکا يونليک لومړی ۱۳۸۷
- ه- څېړنې او شننې:
- د محمد گل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه دويم ۱۳۸۷
- استاد زيار د پښتني فرهنگ يو ځلاند ستوری دويم ۱۳۸۷
- د کابل پوهنتون د ادبياتو پوهنځي پښتو کتابښود دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنگ ته اوبستي زيانونه دويم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دويم ۱۳۸۷
- ساينسي پرمختياوې دويم ۱۳۸۷
- بېړنۍ لويه جرگه ولسواکي او زورواکي دويم ۱۳۸۷
- انديال خوشال لومړی ۱۳۸۷
- هيله د خپلو سريزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري يون لومړی ۱۳۸۷
- فرهنگي فقر لومړی ۱۳۸۷

- مرکه او مرکې ۱۳۸۷ لومړی
- خوشال په خپل ايډيال ۱۳۸۷ لومړی
- د کتابونو په وړېمو کې ۱۳۸۷ لومړی
- افغانستان په سياسي کړلېچ کې ۱۳۸۷ لومړی
- پښتو ليکنی سمون ۱۳۸۷ لومړی
- اوسنۍ رسنۍ ۱۳۸۷ لومړی
- که نړيوال ماته و خوري؟ ۱۳۸۷ لومړی

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم
تاند لري، الله (ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنگي
کارو زیار کې ورته دنور زغم او اوسېلې هیله لرم.
په درناوي

وفا الرحمن وفا

کابل-افغانستان

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk